வெள்ளையர் ஆட்சியில் திருட்டு முதலிய குற்றம் புரிந்த சாதிகள்

புதுக்கோட்டை சமஸ்தானம்

* புதுக்கோட்டை யில் குற்ற செயல்களில் ஈடுபட்ட சாதிகள்,கள்ளர், மறவர், வலையர், காலாடி, குறவர், பள்ளர்

* தொண்டைமான்கள் ஆட்சி காலத்தில் குற்றப்பரம்பரை சட்டத்திற்குள் கொண்டு வரப்பட்ட சாதிகள், வலையன், காலாடி, குறவன்!!

(Pudukkottai manual vol 1 1910)

now taking to cultivation, and the progress of education coupled with settled occupation have done much to wean them from their criminal propensities.

Maravars, Valayans, Kuravars, Kaladis and Pallans (see the chapter on 'The People' for a description of these tribes) are other tribes who for long led a life of crime.

In 1918, the Darbar approved the proposals for registering the Arimalam Koravars under the Criminal Tribes Act. In 1922, Kaladis and Valayans were added to the register of dangerous criminal classes. The strength of these tribes on the register on the last day of fasli 1346 is shown below.

	Men.	Women.
Koravars	79	60
Kaladis	85	...
Valayans	179	....

தஞ்சாவூர்

* தஞ்சை ஜமீன்தாரியில் அதிக குற்றங்களுக்கு காரணமானவர்கள் கள்ளர் படையாட்சி மற்றும் குறவர் ஆவர்

* வலையர் மற்றும் பள்ளர்கள் கள்ளர்களின் கைக்கூலிகளாக செயல்பட்டனர்.

*ஆநிரை கவருதல் அதிகமாக கள்ளர்களால் செயல்பட்டது.

* திருச்சிராப்பள்ளி போரின்போது ஆங்கிலேயரின் குதிரைகளை கள்ளர் சகோதரர்கள் கொள்ளை அடித்தனர்.

* பள்ளி இனத்தார் ஆளில்லா வீடுகளில் திருடுவதில் வல்லவர்கள்

The castes chiefly responsible for the ordinary crime of the district are the Kallans, the Padaiyáchis (Pallis) and the Kuravans. Valaiyans and Pallans act as the tools of the Kallans; and Maravans, though in Tanjore an infinitely gentler class of people than their cousins of Tinnevelly, are not infrequently caught in crime. Generalisations are apt to be misleading, but it appears to be commonly believed that the Kallans are responsible for most of the cattle theft. The propensity of the caste for this class of crime is mentioned by Orme. During the Trichinopoly war Clive's and Lawrence's horses were stolen by two Kallan brothers. The Kuravans are given credit for most of the house-breaking, and dacoities are said to be generally committed by Pallans or Valaiyans in the pay of the Kallans, or by the Kallans themselves. The Palli is said to lean to burglary and the Maravan to dacoity. In dacoiting a house the general method appears to be for one man to climb the roof, jump into the courtyard and open the door for the rest. Cattle-lifting is done at night, and the animals are driven a long distance at once and hidden in the reeds in the beds of rivers or in excavations. Jewels and gold are buried till the first excitement is over. For petty theft he carries a piece of glass in his mouth with which to cut the threads of necklaces and waist cords. Indeed this ingenious caste is believed to be responsible for a large proportion of the undetected crime. Gangs of Kuravans frequently cross the district.

Criminal classes.

திருச்சிராப்பள்ளி

----

*திருச்சிராப்பள்ளியில் கள்ளர் மற்றும் குறவர் அதிகமான குற்ற செயல்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

* அம்பலக்காரர்கள்(வலையர்கள்) குளித்தலை, முசிறி, கரூர் போன்ற பகுதிகளில் அதிகமான குற்ற செயல்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

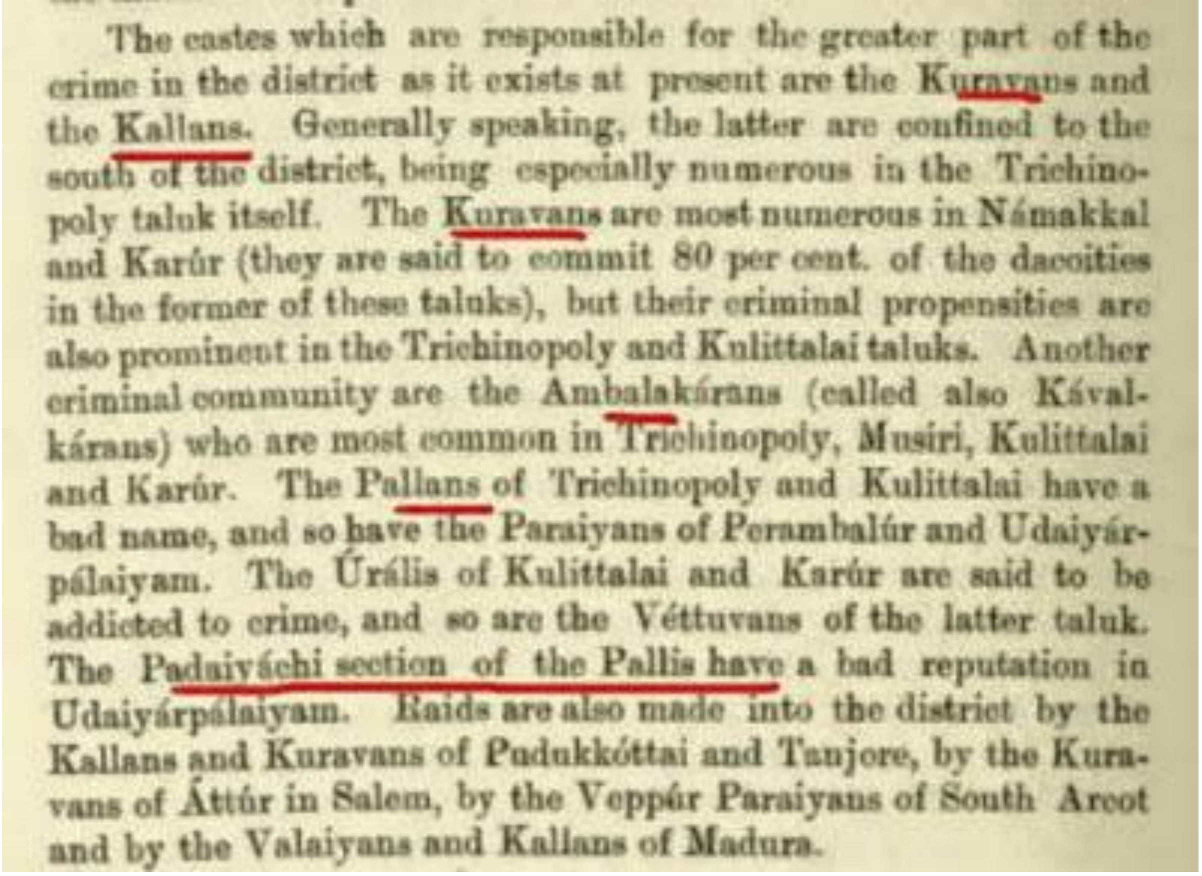
*திருச்சிராப்பள்ளி மற்றும் குளித்தலையில் உள்ள பள்ளர்கள், அதிக குற்ற செயல்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

* பெரம்பூர் மற்றும் உடையார்பாளையம் பகுதிகளில் வாழ்ந்த பறையர்கள் அதிகமான குற்றங்களில் ஈடுபட்டனர்.

*ஊராளி மற்றும் வேட்டுவரும் அதிகமான குற்ற செயல்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

* உடையார்பாளையத்திலுள்ள பள்ளிகளும் அதிகமான குற்ற செயல்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

(Trichinopoly gazetter 1890)

The castes which are responsible for the greater part of the crime in the district as it exists at present are the Kuravans and the Kallans. Generally speaking, the latter are confined to the south of the district, being especially numerous in the Trichinopoly taluk itself. The Kuravans are most numerous in Námakkal and Karúr (they are said to commit 80 per cent. of the dacoities in the former of these taluks), but their criminal propensities are also prominent in the Trichinopoly and Kulittalai taluks. Another criminal community are the Ambalakárans (called also Kával-kárans) who are most common in Trichinopoly, Musiri, Kulittalai and Karúr. The Pallans of Trichinopoly and Kulittalai have a bad name, and so have the Paraiyans of Perambalúr and Udaiyár-pálaiyam. The Úrális of Kulittalai and Karúr are said to be addicted to crime, and so are the Véttuvans of the latter taluk. The Padaiyáchi section of the Pallis have a bad reputation in Udaiyárpálaiyam. Raids are also made into the district by the Kallans and Kuravans of Pudukkóttai and Tanjore, by the Kuravans of Áttúr in Salem, by the Veppúr Paraiyans of South Arcot and by the Valaiyans and Kallans of Madura.

உடையார்பாளையம்

கிபி 1790 ல் வரி செலுத்தாத காரணத்திற்காக உடையார் பாளையக்காரர் நவாபினால் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்

திருச்சி சிறையிலிருந்து பின்னர் உடையார் பாளையத்தில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தார்.

உடையார் பாளையத்தில் 10,000 கள்ளர்கள் ஒன்று திரண்டு சிறையை சின்னாபின்னப்படுத்தி, நவாபின் ஆட்களை சூறையாடி பாளையகாரரை விடுவித்தனர்.

The Nawab's wars with Udaiyarpalayam and Ariyalur. The Tondaimans services to the Nawab. As early as the 15th October, 1790, the Nawab wrote to the Governor to say that the pálayakárs of Udaiyárpálayam and Ariyalúr, who had been reinstated and made "renters of their pálayams", committed depredations upon those districts, killed and imprisoned many of the inhabitants and did not pay even "the trifle" which they had to pay as rent according to their agreement, and had formed designs to revolt. The pálayakárs were afterwards imprisoned "for the non-payment of rent and meditating an insurrection" first at Trichinopoly and afterwards in their own towns, but were released by their men. "Ten thousand of the Udaiyár's Kallars scaled the walls, entered the fort, released the Udaiyár and confined the Nawab's servants". Finding their places, however,

கள்ளர் மறவரே வன்னியர்கள்

(கிபி 1886, Imperial gazetteer of india,p 127)

the yeomen of this part of India. Their religion is a strict form of Siva-worship. The Marávars and Kallars (the Colleries of Orme) together make up the Vannians (478,595). The Marávars chiefly inhabit the two *zamindári* estates bordering the sea-coast. By their physical appearance, not less than by their superstitious practices, they reveal

MADURA. 127

their aboriginal descent. Their hereditary chiefs are the Rájás of Rámnád and Sivagangá. In early times they were renowned as bold warriors, and they have more than once risen against British authority. They follow the Dravidian custom of burying their dead and allowing

அரியலூர், உடையார்பாளைய ஜமீன்தார்கள் கள்ளர் மரபினர். . .

(Page 260,Trichinopoly gazetteer, 1878, lewis moore)

Sanads granted to the poligars.

The matter seems to have rested on this footing till 1816, when Government directed that the poligars should not be restored to the entire possession of their poliyams, but should receive merely the villages in which they lived, together with a number of other villages surrounding their head-quarters, of an annual value equivalent to 10 per cent. of the gross collections from the entire poliyams. These villages were to be subjected to the payment of a nominal peishcush.[8] In accordance with these orders, a *sanad-i-milkiat-istimrar* was given to each of the poligars on the 23rd December 1817, and they were thus constituted zemindárs under Regulation XXV of 1802. In these estates the ordinary Hindu law of inheritance prevails. They can be sub-divided and alienated in the same manner as other real property, and Government has no power of regulating the succession to them.

The Zemindárs of Turaiyûr are Reddis, and of Telugu extraction. The Zemindárs of Ariyalúr and Udaiyárpálayam, however, are Kallars by caste, and, till they received their present sanads, held their estates as arasukávalgárs. An account of their kával duties will be found in Chapter XVIII under the head of Police. As has been there shown, the poligars were relieved from the performance of all police duties from the time that their present estates were handed over to them on zemindári tenure.

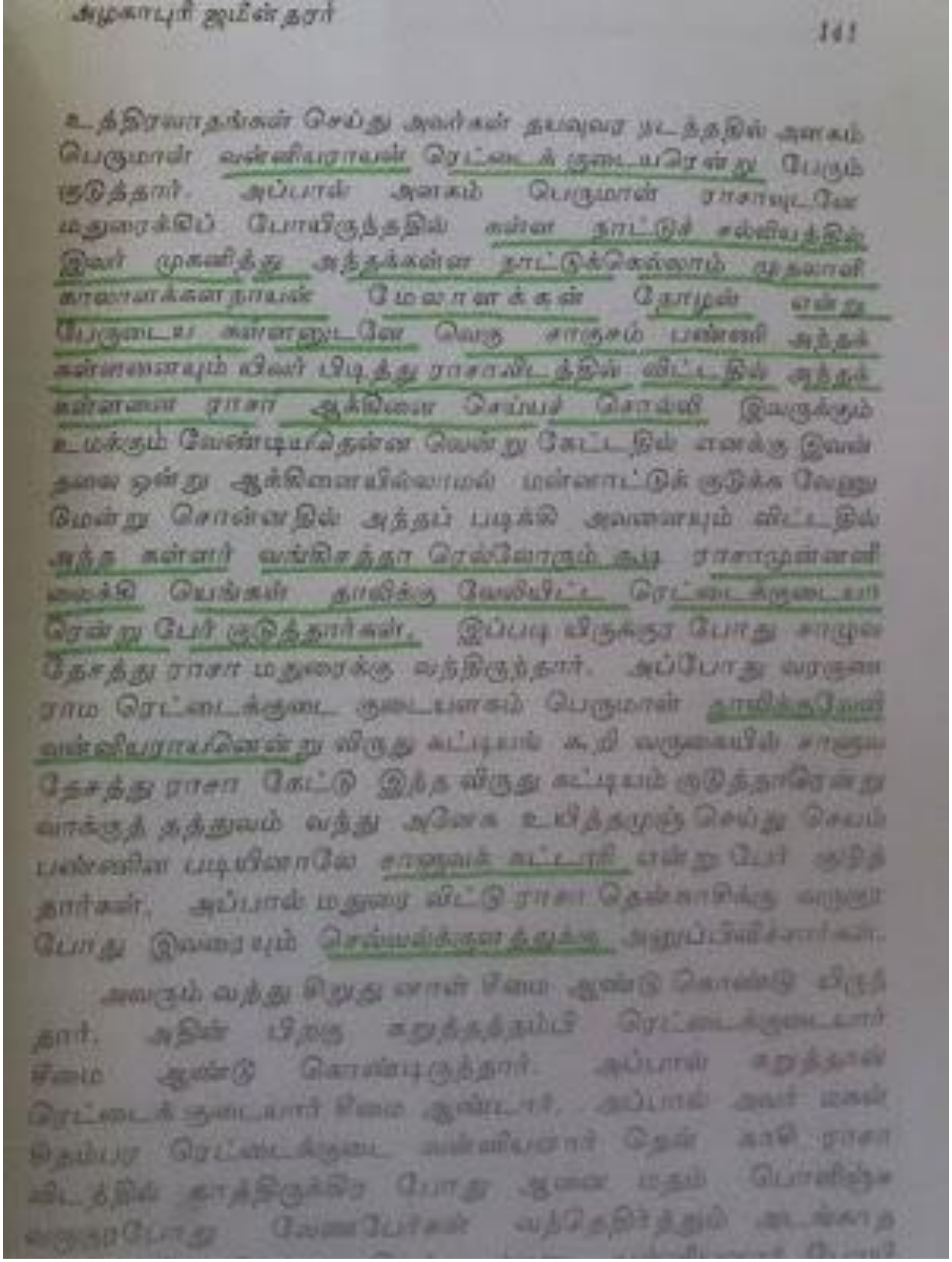
Sale of the Ariyalúr zemindári.

In 1871 twenty-seven villages in the Ariyalúr zemindári were sold by orders of the Civil Court in satisfaction of debts incurred by the Zemindár, and in 1873 the remaining thirty villages

(7) Proceedings of the Board of Revenue, dated 14th August 1802.
(8) Proceedings of the Board of Revenue, dated 22nd April 1816.

உடையார்பாளைய மன்னர் "காலாட்கள் தோழ உடையார்"

அழகாபுரி ஜமீன்தார் வமிசாவளி. . இதில் வரும் "கள்ளநாட்டுச் சல்லியத்தில் இவர் முகனித்து அந்த கள்ள நாட்டுக்கெல்லாம் முதலாளி "காலாளக்கள நாயன் மேலாளக்கன் தோழன்" என்று பேருடைய கள்ளனுடனே வெகு சாகுசம் பண்ணி

அழகாபுரி ஜமீன்தரர் 141

உத்திரவாதங்கள் செய்து அவர்கள் தயவுவர நடத்ததில் அளகம் பெருமாள் வன்னியராயன் ரெட்டைக் குடையரென்று பேரும் குடுத்தார். அப்பால் அளகம் பெருமாள் ராசாவுடனே மதுரைக்குப் போயிருந்ததில் கள்ள நாட்டுச் சல்லியத்தில் இவர் முகனித்து அந்தக்கள்ள நாட்டுக்கெல்லாம் முதலாளி காவலாளக்களநாயன் மேலாளக்கன் தோழன் என்று பேருடைய கள்ளனுடனே வெகு சாகசம் பண்ணி அந்தக் கள்ளனையும் இவர் பிடித்து ராசாவிடத்தில் விட்டதில் அந்தக் கள்ளனை ராசா ஆக்கினை செய்யச் சொல்லி இவருக்கும் உமக்கும் வேண்டியதென்னவென்று கேட்டதில் எனக்கு இவன் தலை ஒன்று ஆக்கினையில்லாமல் மன்னாட்டுக் குடுக்க வேணுமென்று சொன்னதில் அந்தப் படிக்கி அவனையும் விட்டதில் அந்த கள்ளர் வங்கிசத்தா ரெல்லோரும் கூடி ராசாமுன்னனிலைக்கி யெங்கள் தாலிக்கு வேலியிட்ட ரெட்டைக்குடையாரென்று பேர் குடுத்தார்கள். இப்படி யிருக்குற போது சாளுவ தேசத்து ராசா மதுரைக்கு வந்திருந்தார். அப்போது வரகுணராம ரெட்டைக்குடை குடையளகம் பெருமாள் தாலிக்குவேலி வன்னியராயனென்று விருது கட்டியம் கூறி வருகையில் சாளுவ தேசத்து ராசா கேட்டு இந்த விருது கட்டியம் குடுத்தாரென்று வாக்குத் தத்துவம் வந்து அனேக உபித்தமும் செய்து செயம் பண்ணின படியினாலே சாளுவக் கட்டாரி என்று பேர் குடுத்தார்கள். அப்பால் மதுரை விட்டு ராசா தென்காசிக்கு வருகிற போது இவரையும் செவ்வல்க்குளத்துக்கு அனுப்பிவித்தார்கள்.

கள்ளர் இன மக்கள் இந்த பாளையத்தில் உள்ள சில கிராமங்களில் பூர்வீகமாகவும், வசதியானவர்களாகவும் இருகின்றனர். ஆனால் இன்று உள்ள உடையார்பாளைய ஜாமின் வாரிசு தங்களை வன்னியகுல சத்திரியர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இப்போது உள்ள ஜாமின் பள்ளி சாதியை சேர்ந்தவர்களாக கருதப்படுகின்றனர். இவர்களுக்கும் கள்ளர்களுக்கும் எந்த தொடர்பும் இல்லை.

அரியலூர் கள்ளர்கள்

கண்ணதாசன் பார்வையில் கள்ளர்கள்

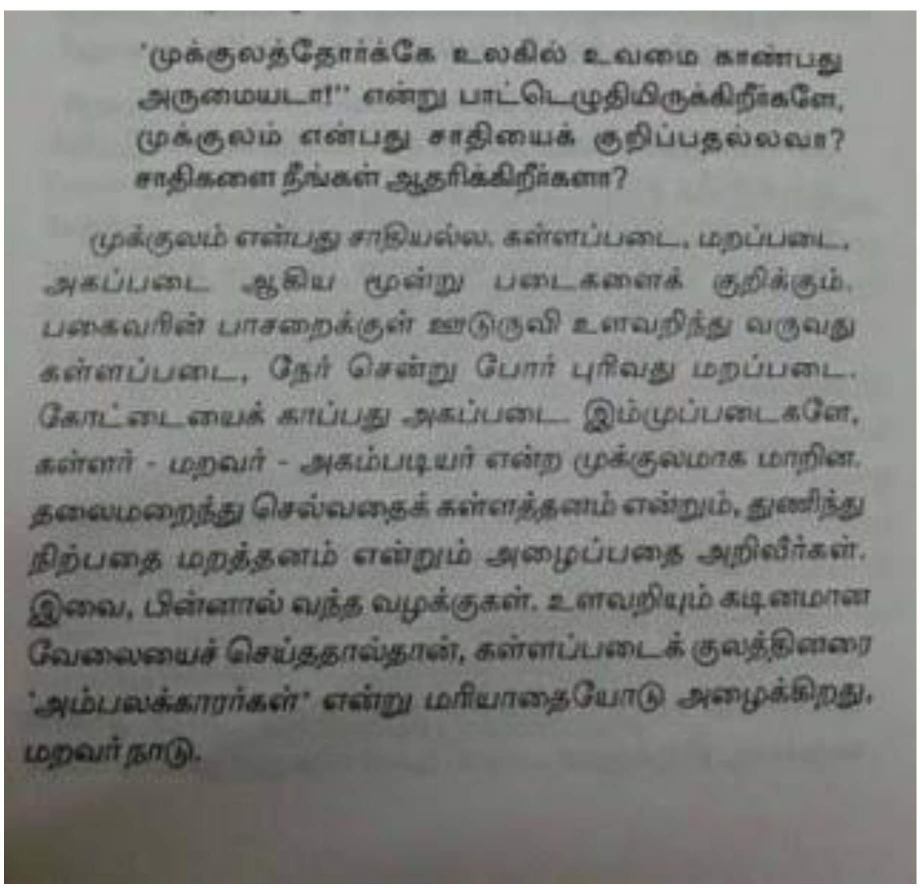

வேலும் வாழும் தங்கிய மறவர் வீழ்ந்ததும் கிடையாது!
எக்குலத் தோரும் ஏற்றிப்புகழ்வது எங்கள் பெருமையடா!
எம் முக்குலத்தோர்க்கே உலகில் உவமை காண்பது அருமையடா! "

- என்று மண்ணின் மைந்தன் கவியரசு கண்ணதாசன் 'சிவகங்கை சீமை' திரைப்படத்தில் எழுதிய பாடல் வரிகள் இவை.

இதைப்பற்றி ஒருவர் அவரிடம் முக்குலம் என்பது சாதியை குறிப்பதல்லவா? என்று கேட்டதற்கு கவியரசு கண்ணதாசன் அவர்களின் பதில்.

முக்குலம் என்பது சாதியல்ல. கள்ளப்படை, மறப்படை, அகப்படை ஆகிய மூன்று படைகளை குறிக்கும். பகைவரின் பாசறைக்குள் ஊடுருவி உளவறிந்து வருவது கள்ளப்படை, நேர் சென்று போர் புரிவது மறப்படை. கோட்டையை காப்பது அகப்படை. இம்முப்படைகளே கள்ளர் - மறவர் - அகம்படியர் என்ற முக்குலமாக மாறின. தலைமறைந்து செல்வதை கள்ளத்தனம் என்றும், துணிந்து நிற்பதை மறத்தனம் என்று அழைப்பதை அறிவீர்கள். இவை, பின்னால் வந்த வழக்குகள். உளவறியும் கடினமான வேலையை செய்ததால்தான், கள்ளப்படைக் குலத்தினரை "அம்பலக்காரர்கள்" என்று மரியாதையோடு அழைக்கிறது மறவர் நாடு.

"முக்குலத்தோர்க்கே உலகில் உவமை காண்பது அருமையடா!" என்று பாட்டெழுதியிருக்கிறீர்களே, முக்குலம் என்பது சாதியைக் குறிப்பதல்லவா? சாதிகளை நீங்கள் ஆதரிக்கிறீர்களா?

முக்குலம் என்பது சாதியல்ல. கள்ளப்படை, மறப்படை, அகப்படை ஆகிய மூன்று படைகளைக் குறிக்கும். பகைவரின் பாசறைக்குள் ஊடுருவி உளவறிந்து வருவது கள்ளப்படை, நேர் சென்று போர் புரிவது மறப்படை. கோட்டையைக் காப்பது அகப்படை. இம்முப்படைகளே, கள்ளர் - மறவர் - அகம்படியர் என்ற முக்குலமாக மாறின. தலைமறைந்து செல்வதைக் கள்ளத்தனம் என்றும், துணிந்து நிற்பதை மறத்தனம் என்றும் அழைப்பதை அறிவீர்கள். இவை, பின்னால் வந்த வழக்குகள். உளவறியும் கடினமான வேலையைச் செய்ததால்தான், கள்ளப்படைக் குலத்தினரை 'அம்பலக்காரர்கள்' என்று மரியாதையோடு அழைக்கிறது, மறவர் நாடு.

கிள்ளிநாச்சிமுத்து கிள்ளிக்கொண்டார்

புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் உள்ள குன்றாண்டார் கோவில் வட்டாரத்தில் அமைந்துள்ளது கிள்ளனூர். இந்த ஊரில் கிள்ளிநாச்சிமுத்து கிள்ளிக்கொண்டார் என்பவருக்கு சிலை வைத்து வணங்கி வருகின்றனர்.

இவரை பற்றிய ஆய்வில், அந்த பகுதி மக்களால் செவிவழி செய்தியாக கூறப்படுவது கிள்ளிநாச்சிமுத்து கிள்ளிக்கொண்டார் ஐந்து வெள்ளையர்களின் தலையை கூரிய ஈட்டியால் கொய்து ஊர் மந்தையில் வீசினாராம். வேறு விபரங்கள் எதுவும் தெரியவில்லை.

இதே பகுதியில் அமைந்துள்ள, கிள்ளுக்கோட்டையில் கள்ளர் குடியின் மழவராயருக்கு சொந்தமான ரிஷப காளைக்கு கள்ளர்கள் தங்களுடைய பொதுக்கோவிலில் சிலைவைத்து வழிபடுகிறார்கள். இக்காளை கலந்துகொண்ட ஜல்லிக்கட்டு போட்டியில் எங்குமே அகப்பட்டதில்லை.

குறுநில மன்னர் கள்வர் கள்வன் முத்தரையர் என்கிற கல்வெட்டும் இங்கே தான் உள்ளது.

கள்ளர் குடியின் தேவர் பட்டப்பெயர் கொண்டவரின் திருமண மகால் இங்கு சிறப்பு பெற்றது.

திருச்சிஉய்யக்கொண்டான் திருமலை, துளசிமாக நாடு பகுதியிலும் கிள்ளிக்கொண்டார் என்ற பட்டம் உடைய கள்ளர்கள் வாழ்ந்துவருகின்றனர். மேலும் கிளிகொண்டார் என்ற பட்டம் உடைய கள்ளர்களும் உள்ளனர்.

மக்கள் தொண்டர் "மாணிக்கம் ஏற்றாண்டார்"

மக்கள் தொண்டர் மாணிக்கம் ஏற்றாண்டார் , திருச்சி மாவட்ட ஏற்றாண்டார் பட்டி (நடராசபுரம்) என்னும் சிற்றூரில் உயர் திரு பரிமணம் ஏற்றாண்டார் உண்ணாமலை அம்மாள் என்னும் கள்ளர் குல தம்பதியினற்கு மகனாக 1917ம் வருடம் மாணிகம் பிறந்தார். இவரது பெற்றோர் மிகுந்த வளமிக்க விவசாய குடும்பதை சார்ந்தவர்கள், ஏற்றாண்டார் என்றால் சிறப்பு உடையோர் என்பதற்கு ஏற்ப, இக்குடும்பம் கிராமத்தில் செல்வாக்கும், சொல்வாக்கும் கொண்ட பாரம்பரிய குடுபமாகும்.

தனது பள்ளிப்படிப்பை ஈ.ஆர் உயர் நிலை பள்ளியில் துவங்கிய இவருக்கு இவருடன் படித்த சக பிராமண மாணவர்களின் நய்யாண்டி செயல்கள் ஆரம்ப முதலே பிடிக்கவில்லை. நீ இவ்வளவு பணக்காரனாய் இருந்துகொண்டு ஏன் இங்கு படிக்க வரவேண்டும் போன்ற கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்ல விரும்பாத மாணிக்கம் இப்பள்ளியை விட்டு நீங்கி லால்குடியில் இருந்த அரசு மேல் நிலை பள்ளியில் சேர்ந்து தனது கல்வியை தொடர்ந்தார். இங்கு இவருடன் கல்வி பயின்ற சக மாணவருள் அன்பில் தருமலிங்கமும் ஒருவர். வருமையில் வாழும் பிறருக்கு உதவி செய்வதில் அன்பில் தர்மலிங்கமும் அதிக ஆக்கமும் ஊக்கமும் உடையவர்.

வறுமையில் வாழும் பிறருக்கு உதவி செய்வதில் ஆர்வம் கொண்ட இருவரும் ஒன்று சேர்ந்து வசதி இன்றி சிரமப்படும் மணவர்களுக்கு உணவு வழங்கும் செயல்களில் ஈடுபட்டனர். பின்நாட்களில் இருவருமினைந்து வசதியின்றி தவிக்கும் கள்ளர் குடியின் மாணவர்கள் தங்கிப்படிக்கும் கள்ளர் மாணவர் விடுதி ஒன்றினை லால்குடியில் ஆரம்பித்தனர். இக்கள்ளர் குடியின் விடுதியே பின்நாளில் மிகவும் பிரசித்த பெற்ற விடுதியாக லால்குடியில் விளங்கியது. இவ்விடுதியில்தான் ராஜ ராஜன் பண்பாட்டுக்கழக அமைப்பாளர் திரு. சந்திரகாசன் ஐ.ஏ.ஏஸ் தங்கிப்படித்தார் என்பதும் குறிப்பிடதக்கது.

இவ்வாறு மாணவர்களின் பணிகளை செய்து வந்த மாணிக்கம் ஏற்றாண்டார் ஆரம்பப் பள்ளியை நிறுவி ஏழை மாணவர்களுக்கு உதவினார். இந்திய விடுதலைக்கு முன்னர் கல்வி பயில வசதியற்ற மாணவர்களின் நிலை உணர்ந்து 1945ம் ஆண்டு திருவரும்பூரில் தனது உறவினர், நண்பர்கள், தன்னை அறிந்தவர்கள் மூலம் நிதி திரட்டி முக்குலத்தோர் பள்ளி என்று ஒரு கல்வி நிறுவணத்தையும் ஆரம்பித்தார். இப்பள்ளிக்கு நடிகர் திலகம் திரு சிவாஜிகணேசன் மன்றாயரும் நிதி அளித்தமை குறிப்படத்தக்கது. இக்கால கட்டங்களில் மாணிக்கம் ஏற்றாண்டார் உரிமை முரசு என்னும் வார பத்திரிக்கை ஒன்றையும் துவக்கி நிறுவனராகவும், ஆசிரியராகவும் செயல்பட்டார். இத்துடன் முக்குலத்தோர் சங்கத்தையும் ஏற்படுத்தி அதன் பொதுச்செயளராகவும் பணிபுரிந்தார்.

உரிமை முரசு ஓங்கி வளர்ந்த நிலையில் பள்ளியில் படிக்க வசதியின்றி படிக்கமுடியாமலும் உணவின்றி தவிக்கும் தாய், தந்தை இல்லாத குழ்ந்தைகளின் நிலைகண்டு வருந்தி இவர்களுக்கு உதவிடும் நோக்குடன் தமிழ் நாடு மாணவர் இல்லத்தினை திருச்சி கைலாசபுரத்தில் தோற்றுவித்து இலவச கல்வியையும், உணவினையும் ஏழை எளிய மணவர்களுக்கு அளித்து மாணவ சமுதாய வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டார்.

பசும்பொன்முத்துராமலிங்க தேவர் ஆசியுடன், மூக்கையாதேவர், ஆண்டியப்பத்தேவர் முதலானோருடன் சேர்ந்து முக்குலத்தோர் சங்கத்தினையும் நிறுவி பொது செயளாளர் பதவியையும் ஏற்றார். மாணிக்கம் ஏற்றாண்டார் அந் நாட்களில் இருந்து வந்த பிராமண சாதி வெறியாளர்களை புறம் தள்ளி பிற்படுத்தபட்டவர்களின் முன்ணேற்றத்திற்கும், தீண்டாமைக்கு எதிராகவும் குரல் எழுப்பி தேசியளவில் விழிப்புணர்சியை ஏற்படுத்தினார். முக்குலத்தோர் சங்கம் இவரின் பணிகளை பாராட்டி முக்குலத்தோர் சங்க பொன் விழாவில் மக்கள் குலவேந்தர் என்ற கௌரவ பட்டத்தையும் வழங்கி இவரை கௌரவித்தது.

இவரின் அயராத உழைப்பிணை உணர்ந்து இவருடன் இணைந்தவர்கள் பலர். அவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் புதுக்கோட்டை தியாகராச காடுவெட்டியார், பூண்டி வாண்டையார் ஆவார்கள். இவர்களின் பகளிப்பு பின்நாட்களில் முக்குலத்தோர் முன்னேற்றத்திற்கு ஈடு இனையற்றதாக விளங்கியது. 24 அக்டோபர் மாதம்1987ல் மக்கள் தொண்டர் மாணிக்கம் ஏற்றாண்டார் இயற்கை எய்தினார். இறுதி மூச்சுவரை அயராது உழைத்த இப்பெருமகனாரின் உடல் தமிழ்நாடு மாணவர் இல்லத்தில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.

பொ. ஆ 1769 இல் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக உயிர்விட்ட 5000 கள்ளர்கள் (வெள்ளளூர்)

Alexanders east india and colonial magazine எனும் புத்தகம் கிபி 1835 ல் லண்டனில் வெளியிடப்பட்டது. இந்த புத்தகத்தில் பக் 220 ல் கேப்டன் ரூம்லே எனும் ஆங்கில தளபதியால் கொல்லப்பட்ட வெள்ளளூர் கள்ளர்களை பற்றிய தகவல் ஓரளவுக்கு விரிவாக உள்ளது.

நவாப் மற்றும் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக திரும்பிய யூசுப்கான் கிபி 1764 ல் கொல்லப்பட்டான். யூசுப்கானின் இறப்பிற்கு பிறகு மதுரை நவாபின் கட்டுப்பாட்டில் வந்தது, அடுத்த 5 ஆண்டுகளில் மற்ற பாளையக்காரர்களை நவாப் அடக்கினான்.

இந்த 5 வருடங்களில்(1764-1769) கள்ளர்கள் நவாபின் மேலாண்மையை ஏற்காமல், தன்னாட்சி புரிந்து வந்தனர். இதனால் கள்ளர்களை ஒடுக்க எண்ணிய நவாப் முதலில் மேலூரை குறி வைத்தான்.

ஆங்கில தளபதி கேப்டன் ரூம்லே தலைமையில் 5 Battalion சிப்பாய்களையும், 1500 குதிரைப்படை வீரர்களையும் அனுப்பினான் நவாப். மேலூரில் முகாமிட்ட ரூம்லே, மேலூர் நாட்டார்களுக்கு , அடிபணிந்து வரி செலுத்துமாறு தூது அனுப்பினான். இரு வாரங்கள் முகாமிட்டு இருந்தான். ஆனால் மேலூர் நாட்டார்கள் அடிபணிய மறுத்து விட்டனர். யாருக்கும் வரி செலுத்த முடியாது என கூறிவிட்டனர். வெள்ளையர் சிப்பாய்களின் மீதும் தாக்குதல்களை தொடங்கினர்.

of regular government,—in consequence of this, an arrangement was then made with the principal Nattaurs, that, in future, they should acknowledge the Nabob's government, without prejudice to the welfare and prosperity of the inhabitants, and submit to pay tribute, yearly, as subjects thereof; the stipulated payments were regulated in the same manner as those of the Mullaucottah naud in Shevagunga; and they were, in every respect, assured of similar treatment. This arrangement was immediately carried into effect, and the principal Nattaurs subscribed agreements and received sunnuds.

The Colleries having, for many years, assumed independence and exercised complete authority in this naud, did not much relish the effectual restrictions now laid on them, as was exhibited in repeated attempts of some of the villagers to revive their former influence and independence, assembling in tumultuous crowds who behaved in an outrageous manner. They were soon pursued by strong parties from the forces, and several of the ringleaders were made prisoners and treated with the utmost severity. Captain Rumley became the terror of the Collerie nauds, and was highly respected and revered by the designation of Rumley Swamy, under which appellation the Colleries afterwards distinguished him. A Mahomedan, named Mahomed Golly, who accompanied the detachment, with the appointment of Amildar of the Maloor Naud, having, soon after, sent a person with ten peons to survey the villages of the Vellaloor naud, these peons were all murdered, in one night, by the Colleries of that village, which was set on fire; the villagers then left it, with their families and cattle, and removed to the northward, with a view to establish themselves in the Tondiman's country. Captain Rumley, receiving information of this event, despatched two strong parties in pursuit of these infatuated Colleries, who were attacked so vigorously, that nearly two thousand of them were put to the sword. By these means, the plan of arrangement, so long and so anxiously desired for the internal improvement of the Collerie country, was completely effected, and a prospect afforded of realizing

இதன்பின் மேலூரை விட்டு அகன்ற ரூம்லே தன் படையுடன் வெள்ளளூர் நாட்டை அடைந்தான்.வெள்ளளூரை சுற்றி வளைத்து நாட்டார்களை தங்களிடம் வந்து அடிபணிந்து செல்லுமாறு மிரட்டினான்.

கிராமத்தை சுற்றியுள்ள முட்புதர்களில் கள்ளர் நாட்டார்கள் திரண்டனர். ஆனால் வெள்ளளூர் நாட்டார்கள் அடிபணிய மறுத்து, தங்களது இயல்பான முரட்டு தனத்துடன், வெள்ளையர்களை நோக்கி ஆவேசமாக குரல் எழுப்ப தொடங்கினர். தங்களது ஆயுதங்களை கொண்டு தாக்க தயாராயினர்.

முட்புதர்களையும், வீடுகளிலும் நெருப்பு வைத்தனர் ஆங்கிலேயர். வீடுகளில் இருந்த பெண்கள், குழந்தைகள் என அனைவரும் வெளியேறி ஒரிடத்தில் திரண்டனர். இந்த சமயத்தில் கள்ளர்களை நோக்கி தாக்குதலை தொடங்கினான் கேப்டன் ரூம்லே. ஆண்கள், பெண்கள், முதியவர்கள், குழந்தைகள் என 3000 பேர் ஒரே நாளில் கொல்லப்பட்டனர்.

வெள்ளளூர் நாட்டின் முக்கிய நாட்டார்களை கைது செய்து கொண்டு சென்றனர். கைதிகளுடன் மேலூரை அடைந்தான் ரூம்லே. வெள்ளளூரில் நடந்த பெரும் படுகொலையை அறிந்து மேலூர் நாட்டார்கள், ரூம்லேயோடு ஒத்துழைக்க தற்காலிகமாக சம்மதித்தனர்.

interests, and of engaging their services in opposing the march of the Nabob's forces through any part of the Maloor naud; thus, down to the fall of Issooph khan, these Colleries maintained their original independence; and, by their constant depredations and frequent murders, they were the terror of the neighbouring districts. After the execution of Issooph khan, the Madura country was wholly reduced under the Nabob's government. The Nabob was employed for near five years in reducing several of the refractory Poligars of Tinnevelly to obedience; during all that period, the Colleries continued in their turbulent spirit of opposition, without acknowledging allegiance to the Nabob; therefore, it was determined to reduce the Maloor naud to obedience; and, for this purpose, the Nabob sent a detachment, under the command of Captain Rumley, consisting of five battalions of Native infantry and 1,500 cavalry: this force encamped at Maloor; and, after a fortnight, Captain Rumley summoned the Nattaurs; they would not appear; indeed, they continued to manifest their licentious character, and contemptuously slighted the detachment: in consequence of this, Captain Rumley marched to Vellaloor naud; and, having caused the village to be surrounded, he required the principal Nattaurs to surrender; but, as the whole of the Colleries persevered, and were preparing for hostility, using insulting language and brandishing their weapons, within the hedge which surrounded the village, Captain Rumley ordered the hedge to be set on fire;—the fire soon communicated to the houses, and the conflagration became general; upon this, in order to save themselves from the flames, the Colleries sallied out, when the troops and cavalry attacked all that ventured out, and killed them, without regard to sex or age! It is said that about three thousand men, women, and children, were slain on that day! Several of the principal Nattaurs were made prisoners and brought to Maloor. Upon this alarming example, the head people of the villages appeared, in a peaceable manner, with Woolapas, and submissively made homage to Captain Rumley, on his march back, with his prisoners, to Maloor. As the refractory and turbulent spirit of the Colleries was frequently the source of much disturbance and bloodshed, Captain Rumley recommended the necessity of adopting measures for regulating their conduct,

மல்லாக்கோட்டை மற்றும் சிவகங்கை பிரதிநிதிகள் செலுத்தும் வரியின் அளவு மற்றும் சட்டங்களை தாங்களும் ஏற்றுக்கொள்வதாக உறுதி அளித்தனர். பல நூற்றாண்டுகளாக தன்னரசாக திகழ்ந்த கள்ளர் நாடுகள் ரூம்லேயின் இத்தகைய கொடூர தாக்குதலுக்கு பின் அமைதியான வாழக்கை வாழ தொடங்கினர். ஆனால் இது நீண்ட நாள் நீடிக்கவில்லை.

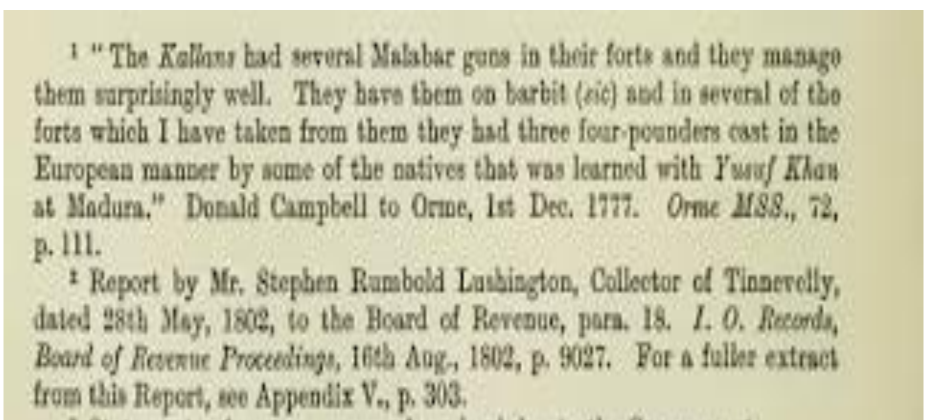
சிறிது காலத்திற்கு பின் நவாபின் பிரதிநிதி முகமது கோலி என்பவன் மேலூர் நாட்டுக்கு அமில்தார் பதிவியில் இருந்தான். வெள்ளளூர் நாட்டில் சில ஆய்வுகளை செய்ய 10 பியூன்களை (Peon) அனுப்பினான் கோலி. வெள்ளையனுக்கு கட்டுப்பட்டு வாழ்வதை விரும்பாத கள்ளர்கள் கடுங்கோபத்தில் இருந்தனர் பழிவாங்க காத்திருந்தனர்.

இதையடுத்து வெள்ளளூருக்கு வந்த 10 பியூன்களையும் கள்ளர்கள் கொன்று விட்டனர். இந்த சண்டையில் கிராமம் தீக்கிரையானது. அங்கிருந்த கள்ளர்கள் வடக்கு நோக்கி நகர்ந்து, தொண்டைமான் சீமையில் குடியேற முயற்சித்தனர். அதற்குள் கள்ளர்கள் செய்த படுகொலையை அறிந்த ரூம்லே பெரும் படை ஒன்றை வெள்ளூர் நோக்கி அனுப்பினான்.

கள்ளர்களுக்கும் ரூம்லே படைக்கும் நடந்த மோதலில் 2000 வெள்ளளூர் கள்ளர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

இதற்குபின் கள்ளர் நாட்டில் அமைதி நிலவியது. மக்கள் சுமூக வாழக்கை வாழ தொடங்கினர். மேலூர் நாட்டில் இருந்து வெள்ளையர் படை விளக்கி கொள்ளப்பட்டது.

சில ஆண்டுகள் அமைதியாக இருந்தவர்களை மீண்டும் ஐதர் அலியின் தூண்டுதலில் மீண்டும் தாக்குதல்கள் தொடங்கினர்.

[1] "The *Kallans* had several Malabar guns in their forts and they manage them surprisingly well. They have them on barbit (*sic*) and in several of the forts which I have taken from them they had three four-pounders cast in the European manner by some of the natives that was learned with *Yusuf Khan* at Madura." Donald Campbell to Orme, 1st Dec. 1777. *Orme MSS.*, 72, p. 111.

[2] Report by Mr. Stephen Rumbold Lushington, Collector of Tinnevelly, dated 28th May, 1802, to the Board of Revenue, para. 18. *I. O. Records, Board of Revenue Proceedings*, 16th Aug., 1802, p. 9027. For a fuller extract from this Report, see Appendix V., p. 303.

மதுரை, தஞ்சை கள்ளர்கள் matchlocks எனப்படும் துப்பாக்கியை எவ்வளவு மறைவான பகுதிகளில் இருந்தாலும் அவர்கள் குறிதவறாமல் சுடுவதில் வள்ளவர்கள், குதிரையை கடிவாளம் இல்லாமலே வேகமாக செலுத்தும் திறன் உடையவர்கள் என்றும், மேலூர் கள்ளர்கள் தங்களது கோட்டைகளில் மலபார் துப்பாக்கிகளை வைத்திருந்தனர், அவற்றை உபயோகிப்பதிலும் சிறந்து விளங்கினர் என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது (ஆண்டு: கிபி 1777).

MADURAI • FRIDAY, OCTOBER 25, 2013

Taking the road less travelled

CHATLINE *Author and Advocate R.Sundaravandhiya Thevan talks about his book in which he has documented the life and history of Tamil folk clans.* A.SHRIKUMAR *listens.*

'C*aptain Rumley and his troops marched into Vellalore village near Melur and brutally killed over 5,000 Kallars in a single day as they vehemently refused to pay tax to the British Company Raj'* – (Page 516, *Piramalai Kallar Vazhvum Varalarum*).

"The carnage that happened in 1767 is recorded in the year's gazette," notes R. Sundaravandhiya Thevan. "See how history hails king Kattabomman and the Marudhu brothers as heroes who fought the tax system. But we have comfortably forgotten those 5,000 martyrs — simply because they are no kings. They are just common people!"

Sitting under the neem tree in his modest home at Usilampatti, Sundaravandhiya Thevan discusses Communism, Antonio Gramsci's Marxist writings and correlates socialist theories and populist ideas to native Indian communities and their ways of life.

"In India, classical literature has always glorified kings and their kingdoms. The people who lived on the fringes of society never found a mention in these. Even Tamil Sangam literature bears only minimum references to those who lived outside the royal fold," alleges Sundar. "But, folk history," he asserts, "can never perish. The tales are still alive among the farmers and workers in the villages. And I have documented and scrutinised these stories in my book."

Continued on page 4

இதனையே பேரா. இராசையா கள்ளர்களை ஒடுக்கியது அவருக்கு எதிர்பாராச் சென்று விட்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

கேப்டன் ரும்லேயின் இனப்படுகொலை

கான்சாகிப் தூக்கிலிடப்பட்டுக் கொல்லப்பட்ட பின்பு 1764இல் கேப்டன் ரும்லே என்ற ஆங்கிலத் தளபதி மேலூர் கள்ளர்களைத் தாக்கி அவர்களிடம் வரிவசூல் செய்ய முயற்சித்தார். அவர்கள் வரி செலுத்த மறுத்தனர். அவர்கள் வரி செலுத்த மறுத்ததையும் கான்சாகிபிற்கு ஆதரவாகச் செயல்பட்டதனையும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு ரும்லே அவர்களைக் கொடூரமாகத் தாக்கத் தொடங்கினார். வெள்ளலூர் நாட்டுப் பகுதியிலிருந்த கள்ளர் கிராமங்களைத் தாக்கி ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் உட்பட சுமார் 3000 கள்ளர்களை ஒரே நாளில் படுகொலை செய்தார். அதன் பின்பும் அவர்கள் வரி செலுத்த மறுத்ததோடு ரும்லேயின் உதவியாளர்கள் பத்துப்பேரைக் கொலை செய்து பதிலடி கொடுத்தனர். இதனால் ஆத்திரமுற்ற ரும்லே ஒரு சில நாட்கள் கழித்து மறுபடியும் தாக்கி சுமார் 2000 பேர்களைப் படுகொலை செய்தார். இவ்வாறு மொத்தம் 5000 கள்ளர்களைப் படுகொலை செய்து ஒரு இனப்படுகொலையை அரங்கேற்றினார். அதன்பின் அதிர்ந்து போன கள்ளர்கள் வரி செலுத்த சம்மதித்ததோடு ரும்லேயை ரும்லே சாமி எனப் பயந்து வழிபடவும் தொடங்கினர்.

வரி செலுத்த மறுத்துத் தூக்கிலிடப்பட்ட ஒரு கட்டபொம்மன் வரலாற்றில் நிற்கின்றார். இரண்டு மருதுபாண்டியர்கள் வரலாற்றில் நிற்கின்றனர். ஆனால் அதேபோல் வரி செலுத்த மறுத்து கொல்லப்பட்ட 5000 பேர்களை வரலாறு மறந்துவிட்டது. ஏனெனில் கட்டபொம்மனும், மருதுபாண்டியரும் மன்னர்கள். இந்த 5000 பேரும் சாதாரண (போர்) குடிகள் தானே!

1781இல் ஹைதர் அலியும், பிறகு அவர் மகன் திப்புசுல்தானும் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி நிர்வாகத்திற்குப் பெரும் தொல்லையைக் கொடுத்து வந்த நேரத்தில் அதனைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மதுரை நாட்டுக் கள்ளர்களும் ஆங்கிலக் கம்பெனி நிர்வாகத்தின்

முத்தரையர் வரலாறு

தனஞ்சய முத்தரையர்

தற்காலத்திய திருச்சி, தஞ்சை, புதுகோட்டை மாவட்டங்களில் பெரும் பகுதிகளை முத்தரையர்கள் ஆண்டு வந்தனர். இவர்களது நாடு முத்தரையர் நாடு என்றே கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பெறுகின்றது.

திருக்காட்டு பள்ளி அருகில் உள்ள செந்தலை அல்லது ஐம்பது கல் நகரம் இவர்களது தலை நகரமாகும். இப்பொழுது ஐம்பது கல் நகரம் அம்பி நாரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. செந்தலைக்கு அருகில் உள்ள நாகத்தி, உமையவள் ஆற்காடு, வல்லம், தஞ்சை, முதலிய பகுதிகள் முத்தரையரின் தலை நகரத்தில் அடங்கி இருந்தது.

இன்றும் செந்தலையில் கள்ளர்களே வாழ்கின்றனர்.

திருகாட்டு பள்ளி நியமம், விஷ்ணம்பேட்டை, இளங்காடு கூடநாணல் கூழாக்கி ஆற்காடு, விண்ணமங்கலம், பொன்விளைந்தான் பட்டி ஆகிய பகுதிகளும் செந்தலையை சார்ந்திருந்தன. செந்தலைக்கு சந்திரலேகை சதுர்வேதி மங்கலம் என்னும் பெயரும் வழங்கியது, தஞ்சை, வல்லம் முத்தரையர்களது தலைமை நகரங்களாக சில காலம் இருந்தன.

குடியும் படையும் 83

அடையாளம் ஒன்றும் அங்கு இல்லை. தஞ்சை மாநகரைச் சோழ மன்னர்கள் தலை நகராகக் கொள்வதற்கு முன்னே வல்லம் என்னும் கோட்டை, கள்ளரில் ஒரு வகுப்பாருடைய தலை நகரமாகச் சிறந்திருந்தது. வல்லத்தில் அரசு புரிந்த குடியினர் வல்லத்தரசு என்னும் பட்டம் பெற்றனர். வல்லம் சீரிழந்த பின்னர் வல்லத்தரசுகள் கள்ளர் முதுகுடியில் கலந்து விட்டார்கள்.

தஞ்சாவூருக்குத் தென் மேற்கே ஏழு மைல் தூரத்தில் வல்லம் உண்டு. இக் காலத்தில் அழிந்த அகழிகளேயன்றி, அதன் பழம் பெருமையை அறிதற்குரிய அடையாளம் ஒன்றும் அங்கு இல்லை. தஞ்சை மாநகரைச் சோழ மன்னர்கள் தலை நகராகக் கொள்வதற்கு முன்னே வல்லம் என்னும் கோட்டை, கள்ளரில் ஒரு வகுப்பாருடைய தலை நகரமாகச் சிறந்திருந்தது என்று தமிழகம் ஊரும் பேரும் - ரா. பி சேதுப்பிள்ளை - 1946 ஆம் ஆண்டு தன்னுடைய நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

வல்லத்தரசு

வல்லத்தில் அரசு புரிந்த குடியினர் வல்லத்தரசு என்னும் பட்டம் பெற்றனர். வல்லம் சீரிழந்த பின்னர் வல்லத்தரசுகள் கள்ளர் முதுகுடியில் கலந்துவிட்டார்கள். வல்லக்கோன் என்று அழைக்கப்பட்டவன் வல்லத்து அரசனாகிய சுவரன் மாறன்.

முத்தரையர் பட்டம் கொண்ட கள்ளர்கள் பட்டுக்கோட்டை வட்டம் ஆம்பலாபட்டிலும், பக்கத்து ஊர் கரம்பயத்திலும், பூதலூர் வீரமரசன்பேட்டை (தஞ்சை) உள்ளனர்.

KINSHIP AND POLITY

AMONG THE UPLAND KALLARS OF THANJAVUR DISTRICT :

A STUDY IN SOCIO-POLITICAL ORGANIZATION

THESIS SUBMITTED

TO THE UNIVERSITY OF MADRAS

FOR THE DEGREE OF

DOCTOR OF PHILOSOPHY

BY

VINAITHEERTHAN KARUPPAIYAN

UNIVERSITY OF MADRAS

MADRAS-600 005

FEBRUARY 1981

Table showing the number of Kallar lineages and their families according to their clan in 16 inhabited villages of Pathinettupatti*

S. No.	Name of the village	Name of the clan and the no. of lineages and families
1.	Sengipatti	Merkondar (3, 17), Pappaliar (2, 6), Kodumburar (2,8), Ulangathar (1,3), Cholagar (1,2), Pambattiar (2,5).
2.	Koonampatti	Merkondar (2,6), Kasthuriyar (1,3)
3.	Chemurapatti	Merkondar (2,12), Kodumburar (2,5)
4.	Chinnamuthandipatti	Merkondar (4,9).
5.	Kariyapatti	Merkondar (1,3), Kattaivettiar (2,7), Cholangadevar (1,4), Cholatharaiyar (1,3), Kalathilvendrar (2,5), Kodumburar (1,3), Mangalar (1,2).
6.	Palayapatti	Merkondar (1,3), Kodumburar (5,16) Vilvarayar (1,4), Pannimundar (1, 2), Thetthuvandar (1,2).
7.	Avarampatti	Kandiar (1,3), Kodumburar (4,11), Osiyar (1,2), Dadaiyar (1,3), Kadavarayar (1,2), Kattaivettiar (1,2), Pallavarayar (1,2).
8.	Muthuveerakandianpatti	Kandiar (3,8), Kodumburar (1,2)
9.	Nandavanapatti	Kandiar (2,7), Kodumburar (2,5), Dadaiyar (1,2), Pandurar (1,2), Manakkar (1,2).
10.	Punganur	Kandiar (2,5), Kodumburar (3,7) Malavarar (1,2).
11.	Velupatti	Kandiar (4,13)
12.	Manaiyeripatti	Kandiar (3,10), Kodumburar (2,4).
13.	Veeramarasanpettai	Madurar (3,5), Kodumburar (1,2), Mutharaiyar (1,3).
14.	Karaiyanpatti	[illegible] (2,6).
15.	Pudupatti	Madurar (2,7), Nattar (1,2), Kodumburar (1,2)
16.	Maduranpudukottai	Madurar (3,6), Kodumburar (1,2)

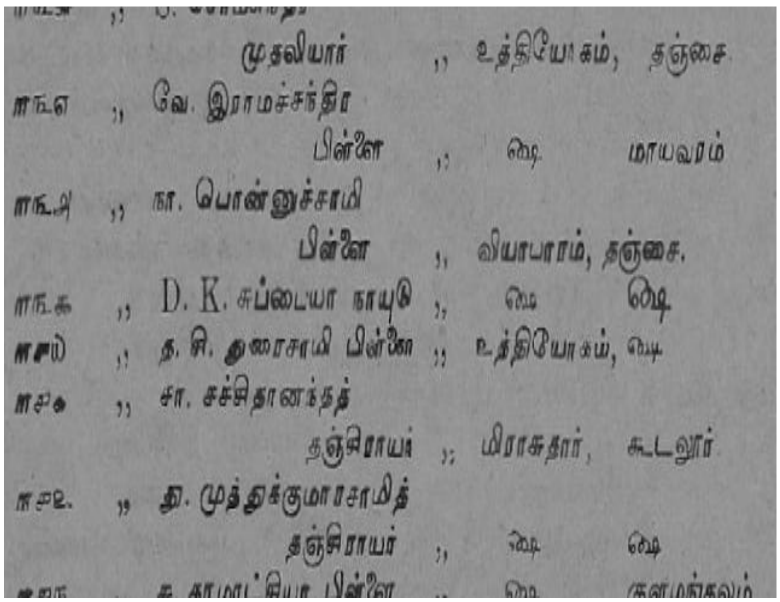
* The number of lineages and families of respective clans have been given in the brackets.

கள்ளரில் முத்தரையன் பட்டம் தவிர

செம்பியமுத்தரையன், மானமுத்தரையன், வங்காரமுத்தரையன்,
தஞ்சரையர்,
செம்பிய முத்தரசு
செம்பியத்தரசு
வல்லத்தரசு (வல்லக்கோன்),
தஞ்சரையர் (தன்சைக்கோன்)

என்ற பட்டம் கள்ளரில் மட்டுமே உள்ளனர்.

கூடலூர் மிராசுதார் து. ***முத்துக்குமாரசாமித் தஞ்சைராயர்*** *அவர்கள் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம் வளர்ச்சிக்கு துணைநின்றவர்.*

முதலியார் ,, உத்தியோகம், தஞ்சை
[illegible] ,, வே. இராமச்சந்திர பிள்ளை ,, ஷை மாயவரம்
[illegible] ,, நா. பொன்னுச்சாமி பிள்ளை ,, வியாபாரம், தஞ்சை.
[illegible] ,, D. K. சுப்பையா நாயுடு ,, ஷை ஷை
[illegible] ,, த. சி. துரைசாமி பிள்ளை ,, உத்தியோகம், ஷை
[illegible] ,, சா. சச்சிதானந்தத் தஞ்சிராயர் ,, மிராசுதார், கூடலூர்
[illegible] ,, து. முத்துக்குமாரசாமித் தஞ்சிராயர் ,, ஷை ஷை

கள்வர் கள்வன்

கள்வர் கள்வன் என்பது கள்ளர்களை வென்றவன் என்றும், களப்பிரர்களை வென்றவன் என்றும், பொருள் கூறுவது, சிலரின் அறியாமையை காட்டுகிறது. ராஜராஜன் என்றால் மன்னர்களுக்கு மன்னர் என்று பொருள், புறநானூறு பாடலில் அறவர் அறவன், மறவர் மறவன், மள்ளர் மள்ளன் என்பதற்கு விளக்கமாக அறவோர்க்கு அறவோன்; மறவருள் சிறந்த மறவன்; மள்ளருள் சிறந்த மள்ளன்; பழம்பெருமை வாய்ந்த தொல் குடியிற் பிறந்தவன் என்று புலியூர்க் கேசிகன் விளக்கம் தருகிறார். அதை போல் கள்வர்களில் சிறந்தவன் என்று இதற்கு பொருளே தவிர வேறு பொருள் இல்லை.

STUDIES IN SOUTH INDIAN JAINISM

BY

M. S. RAMASWAMI AYYANGAR, M.A.,
Chief Lecturer in History and Economics, Maharaja's College, Vizianagram

AND

B. SESHAGIRI RAO, M.A.,
Chief Lecturer in English, Maharaja's College, Vizianagram and Sometime Reader in Dravidian Philology to the University of Madras.

MADRAS:
PRINTED BY HOE & CO. AT THE "PREMIER" PRESS.

 1922. [Price, Rs. Four.

and Nedumāran clearly show that he was a conqueror of the Pandyas, at any rate, that he was a Pandyan king. The three other titles, viz., Kalvarakalvan, Kalbharakalvan, and Kalvakalvan indicate their origin. These three mean the same thing, *i.e.*, thief of thieves or king of thieves, showing thereby that the 'Kalabhras' of Vēlvikudi grant were Kallars in their origin. Kalvarkalvan might also be read as Kalvarakalvan (கள்வரகள்வன்), but in the inscriptions it is common to read Kalvarakalvan as Kalavarakalvan (களவரகள்வன்). In its Canarese form the 'v' is easily interchangeable with 'b' and we have Kalabharakalvan and from that, the Kalabhras of the Vēlvikudi grant. When they conquered the Pandyan country they assumed the title of Muttaraiyan. The word might mean either 'Lord of Pearls' (muttu + araiyan) or as the 'Lord of Three lands' (mū + ttaraiyan) which latter interpretation corresponds more closely with the description given of them in the inscriptions as conquerors of Chola, Pandya and Chera countries.

கிபி 8-9 நூற்றாண்டுகளில் முத்தரையர்கள் வெளியிட்ட கல்வெட்டுகள் அவர்களின் வீரத்தையும் கொடைத்திறனையும் பாராட்டுகின்றன.

செந்தலையில் கிடைத்த கல்வெட்டுகள் அவர்களின் வரலாற்றை புலவர் பாடியதை நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றன.

இங்கு கிடைத்த 3 கல்வெட்டுகள் முத்தரைய மன்னர்களை கள்வர் கள்வன் என குறித்துள்ளது.

இந்த கல்வெட்டுகளுக்கு விளக்கம் அளித்துள்ள இந்திய தொல்லியல் துறை 1915-1916 காலகட்டத்தில் Epigraphica indica vol 13 ஐ வெளியிட்டுள்ளது. அதில் முத்தரைய மன்னர்கள் தங்களை கள்வர் கள்வன் என குறித்துள்ளனர். இதன்படி முத்தரைய மன்னர்கள் கள்ளர் மரபினர் என அரசாங்கமே அறிவித்துள்ளது.

இக்கல்வெட்டுச் சாசனத்தின் தொடக்கத்தில் சுவரன்மாறன் எடுப்பித்த பிடாரி கோயில், அவன் வெற்றிபெற்ற ஊர்கள், அவன் பெயர்கள் அவனைப் பாடியோர் பெயர்கள் ஆகியவற்றோடு அவன் புகழ்பாடும் சில பாடல்களும் உள்ளன.

பாண்டிய மன்னன் மாறஞ்சடையனின் கி.பி. 775 ஆம் ஆண்டுச் சாசனம் இடம்பெற்றிருப்பதால், சுவரன்மாறன் எடுப்பித்த இந்தப் பிடாரி கோயில் கி.பி. 775க்கு முன்பே எடுக்கப் பெற்றது என்பது தெளிவாகின்றது. எனவே சுவரன் மாறன் எனும் பெரும்பிடுகு முத்தரையன் இரண்டாம் நந்திவர்மன் தஞ்சைக்கு அருகிலுள்ள நந்திபுரத்தில் இருந்த காலத்திலோ அவன் மகன் தந்திவர்மன் காலத்திலோ வாழ்ந்தவன் என்பது உறுதி பெறுகின்றது.

ஸ்ரீ மாறன், ஸ்ரீ சத்ருகேஸரி, ஸ்ரீ கள்வர்கள்வன், ஸ்ரீ அதிஸாஹஸன் என்ற பட்டப்பெயர்களுடன் இவனது சாசனம் கூறும் இந் நியமத்துத் தூண்களில் உள்ள பாடல்களை,

1. பாச்சிள் வேள் நம்பன்
2. கோட்டாற்று இளம்பெருமானார்
3. கிழார் கூற்றத்துப் பவதாயமங்கலத்து அமருண்ணிலை ஆயின குவாவங் காஞ்சன்
4. ஆசாரியர் அநிருத்தர்

ஆகிய நான்கு புலவர்கள், பாடினர் என்ற குறிப்பு காணப் பெறுகின்றது.[3]

இப்பாடல்களே அப்பர் அடிகளின் திருவீழிமிழலைப் பதிகத்திற்கு அடுத்ததாக, தஞ்சை பற்றிப் பேசும் வரலாற்றுச் சான்றாக நிற்கின்றன. 'கோட்டாற்றிளம் பெருமானார் பாடின' என்ற தலைப்பில் காணும் பாடலொன்று,

நிற்கின்ற தண்பணை தோன்றுந் தஞ்சைத்திறம் பாடிநின்றார்
விற்கின்ற வீரர்கள் ஊர்கின்ற இப்பிணக் குன்றுகள் மேல்
நெற்குன்ற யானை..
....

என்று புகழ்கின்றது. மிக ஓங்கி வளரும் மூங்கில்கள் தோன்றும் தஞ்சையின் சிறப்பைப் பாடி நின்ற புலவர்கள், பகைவருடைய பிணங்களை அடுக்கியதால் ஏற்பட்ட குன்றுகளின் மேல், வில்லில் வல்ல வீரர்கள் ஊர்ந்து செல்கின்ற, நெற்போரைப் போல் காணப்படும் யானைகளைப் பரிசு பெறுவர் என்பதே இப்பாடலின் பொருளாகும்.

செந்தலை கல்வெட்டு (Epigraphica indica) Vol 13

இரண்டாவது தூணில் 'பாய்ச்சில்வேள் நம்பன் பாடின' என்ற தலைப்பில் காணப்படும் பாடல்களில் இரண்டாம் பாடல் வருமாறு:

வஞ்சிப்பூச் சூடிய வாளமருள் வாகைப்பூக்
குஞ்சிக் கமழ்கண்ணிக் கோமாறன்-தஞ்சைக்கோன்
கோளாளி மொய்ம்பிற் கொடும்பாளூர் காய்ந்தெறிந்தான்
தோளால் உலகளிக்கும் தோள் .

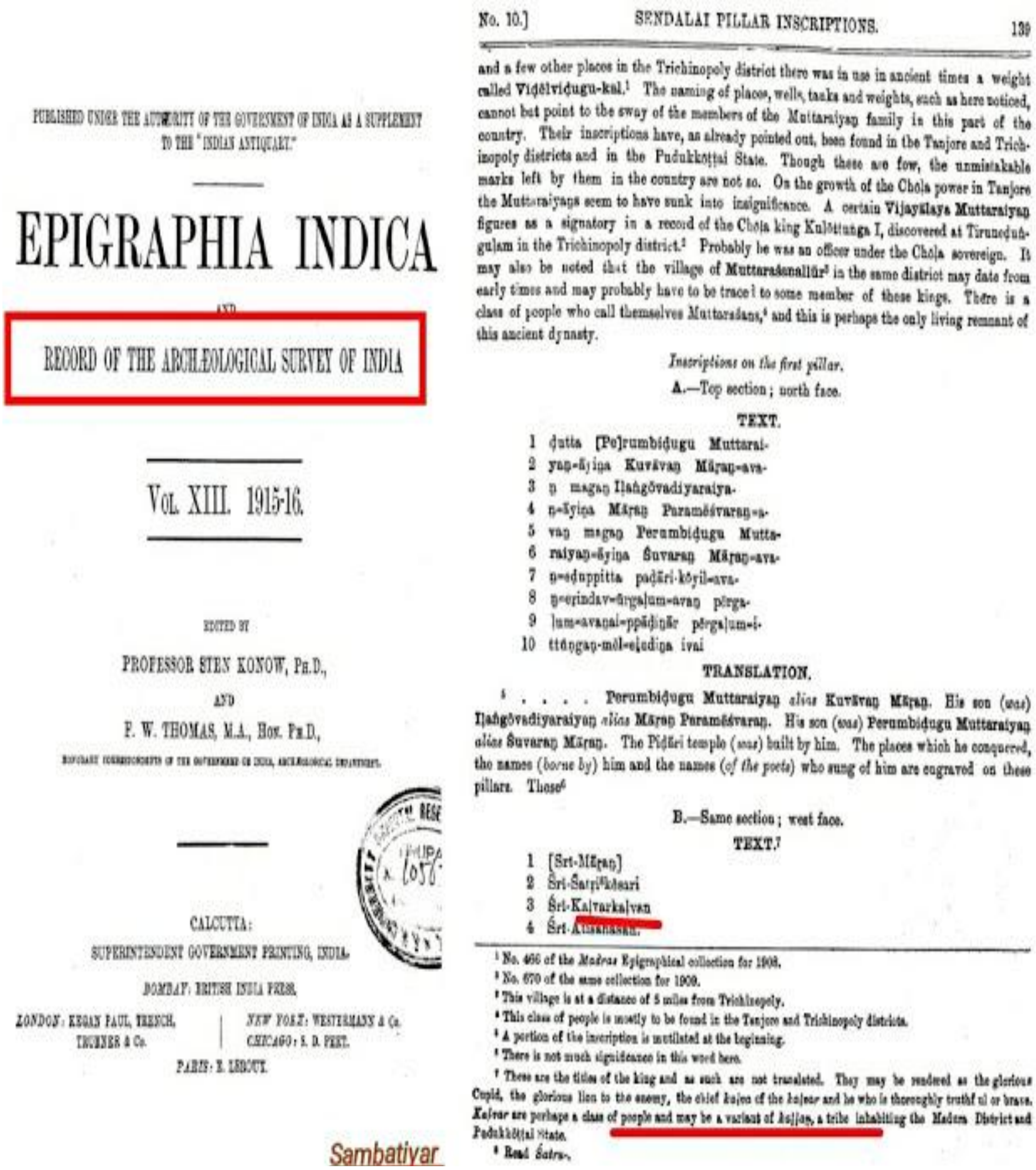
வஞ்சிப்பூச்சூடிப் பகைவர்மேல் மாறுபாடு காரணமாகச்சென்று நிகழ்த்திய வாட்போரில் வெற்றிபெற்று, வாகைப்பூவால் ஆகிய மாலையை அணிந்த கோமாறனும், தஞ்சை அரசனும் சிங்கம் போன்ற வலிமையால் கொடும்பாளூரில் பகைவர்களைக் கோபித்து அழித்தவனுமாகிய சுவரன்மாறனுடைய தோள்களே உலகைக்காப்பாற்றும் தோள்களாகும் என்பது இதன் பொருளாகும். இப்பாடல் சுவறன்மாறன் தஞ்சைமன்னன் என்பதைத் தெளிவாக உரைக்கின்றது.

இதே தூணில் உள்ள அதே புலவரின் மற்றொரு பாடலில்,

சொற்புகு தொண்டைக் கனிபுகு தூமதி போன்முகத்தாள்
பொற்புக வெற்புப் பகுதிகண்டாய்புக ழிப்பொருதார்
கற்புக விற்புகக் கண்டவன் கள்வர்கள்வன் தஞ்சை
நற்புக ழான்கரம் போற்கொடை காலுங் கருமுகிலே. - என்றுள்ளது.

தலைவியிடத்தில் மழைக்காலத்தில் திரும்பிவருவேன் என்று கூறிச்சென்ற தலைவன் தன் பணி முடிந்து திரும்பும்போது, தனக்கு முன் தலைவியின் ஊர் நோக்கிச் செல்லும் கருமேகத்தைப் பார்த்துக் கூறியதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இதில் "புகழி' என்ற ஊரில் பகைவேந்தர்களை மலையில் ஓடி ஒளியும்படித் தன்வில்லாற்றலை வெளிப்படுத்தியவனும் 'கள்வர் கள்வன்' என்ற பட்டப்பெயரை உடையவனும், தஞ்சையை நல்ல புகழுடன் ஆளுகின்ற அரசனுமாகிய சுவரன்மாறனுடைய கைகளைப் போலக் கைமாறு கருதாமல் கொடுக்கும் கார்மேகமே, சந்திரனைப் போன்ற முகமுடைய என்காதலி உன் வரவு கண்டு, கார் காலம் வந்ததும் தலைவன் வரவில்லையே என வருந்தும்படி மழைபெய்யச் செல்கின்ற இச்செயல் உனக்கு ஏற்றது அன்று" எனத் தலைவன் கூறுவதாகப் பாய்ச்சில்வேள் நம்பன் பாடுகிறார். மீண்டும் புலவர் இப்பாடலில் கள்வர்கள்வனாகிய சுவறன்மாறனின் ஊர் தஞ்சை என்பதையே சுட்டுகின்றார்.

நான்காவது தூணில் 'ஆசாரியர் அநிருத்தர் பாடியன' என்ற குறிப்பின்கீழ்க் காணப்படும் பாடல்கள் ஒன்றில்,

PUBLISHED UNDER THE AUTHORITY OF THE GOVERNMENT OF INDIA AS A SUPPLEMENT TO THE "INDIAN ANTIQUARY."

EPIGRAPHIA INDICA

AND

RECORD OF THE ARCHÆOLOGICAL SURVEY OF INDIA

VOL. XIII. 1915-16.

EDITED BY

PROFESSOR STEN KONOW, PH.D.,

AND

F. W. THOMAS, M.A., HON. PH.D.,

HONORARY CORRESPONDENTS OF THE GOVERNMENT OF INDIA, ARCHÆOLOGICAL DEPARTMENT.

CALCUTTA:
SUPERINTENDENT GOVERNMENT PRINTING, INDIA.

BOMBAY: BRITISH INDIA PRESS.

LONDON: KEGAN PAUL, TRENCH, TRÜBNER & Co. | NEW YORK: WESTERMANN & Co. CHICAGO: S. D. PEET.

PARIS: E. LEROUX.

and a few other places in the Trichinopoly district there was in use in ancient times a weight called **Viḍēlviḍugu-kal.**[1] The naming of places, wells, tanks and weights, such as here noticed, cannot but point to the sway of the members of the Muttaraiyaṉ family in this part of the country. Their inscriptions have, as already pointed out, been found in the Tanjore and Trichinopoly districts and in the Pudukkōṭṭai State. Though these are few, the unmistakable marks left by them in the country are not so. On the growth of the Chōḷa power in Tanjore the Muttaraiyaṉs seem to have sunk into insignificance. A certain **Vijayālaya Muttaraiyaṉ** figures as a signatory in a record of the Chōḷa king Kulōttunga I, discovered at Tiruneḍuṅguḷam in the Trichinopoly district.[2] Probably he was an officer under the Chōḷa sovereign. It may also be noted that the village of **Muttaraśanallūr**[3] in the same district may date from early times and may probably have to be traced to some member of these kings. There is a class of people who call themselves Muttarasans,[4] and this is perhaps the only living remnant of this ancient dynasty.

Inscriptions on the first pillar.

A.—Top section; north face.

TEXT.

1 ḍutta [Pe]rumbiḍugu Muttarai-
2 yaṉ-āyiṉa Kuvāvaṉ Māṟaṉ-ava-
3 ṉ magaṉ Iḷaṅgōvadiyaraiya-
4 ṉ-āyiṉa Māṟaṉ Paramēśvaraṉ-a-
5 vaṉ magaṉ Perumbiḍugu Mutta-
6 raiyaṉ-āyiṉa Śuvaraṉ Māṟaṉ-ava-
7 ṉ-eḍuppitta paḍāri-kōyil-ava-
8 ṉ-eṟindav-ūrgaḷum-avaṉ pērga-
9 ḷum-avaṉai-ppāḍiṉār pērgaḷum-i-
10 ttūṇgaṉ-mēl-eḻudiṉa ivai

TRANSLATION.

[5] . . . . **Perumbiḍugu Muttaraiyaṉ** *alias* **Kuvāvaṉ Māṟaṉ.** His son (*was*) **Iḷaṅgōvadiyaraiyaṉ** *alias* **Māṟaṉ Paramēśvaraṉ.** His son (*was*) **Perumbiḍugu Muttaraiyaṉ** *alias* **Śuvaraṉ Māṟaṉ.** The Piḍāri temple (*was*) built by him. The places which he conquered, the names (*borne by*) him and the names (*of the poets*) who sung of him are engraved on these pillars. These[6]

B.—Same section; west face.

TEXT.[7]

1 [Śrī-Māṟaṉ]
2 Śrī-Śatṟi[8]kēsari
3 Śrī-Kaḷvarkaḷvaṉ
4 Śrī-A[illegible]

[1] No. 466 of the *Madras* Epigraphical collection for 1908.
[2] No. 670 of the same collection for 1909.
[3] This village is at a distance of 5 miles from Trichinopoly.
[4] This class of people is mostly to be found in the Tanjore and Trichinopoly districts.
[5] A portion of the inscription is mutilated at the beginning.
[6] There is not much significance in this word here.
[7] These are the titles of the king and as such are not translated. They may be rendered as the glorious Cupid, the glorious lion to the enemy, the chief *kaḷva* of the *kaḷvar* and he who is thoroughly truthful or brave. *Kaḷvar* are perhaps a class of people and may be a variant of *kaḷḷar*, a tribe inhabiting the Madura District and Pudukkōṭṭai State.
[8] Read *Śatru-*.

8 ஆம் நூற்றாண்டில் கிடைத்த புதுக்கோட்டை கல்வெட்டில் (IPS 236) ல் கள்வர் கள்வன் பெரும்பிடுகு சுவரன் மாறன் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இந்த கல்வெட்டை வெளியிட்ட தமிழக அரசு கள்வர் கள்வன் என்பது கள்ளர் மரபின் தலைவனான முத்தரயைரை குறிக்கிறது என அறிவித்துள்ளது.

INSCRIPTIONS
IN
THE PUDUKKOTTAI STATE

Translated into English

By
K.R. SRINIVASA AYYAR
Curator, State Museum.

Part II
(EARLY, COLA AND PANDIYA INSCRIPTIONS)

PUBLISHED BY
COMMISSIONER OF MUSEUMS
GOVERNMENT OF TAMILNADU
2002

MUTTARAIYARS.

Inscription No. 236.

Place :—Kuḷattúr Taluk—Kiḷḷikóṭṭai—on a slab set up in a field near the village.

Dynasty and King :—Muttaraiyar—Perumbiḍugu Śuvaran Màṛan.

Date :—Not dated—Belongs to the first half of the 8th century A. D.[1]

Language and Script :—Old Tamil and Grantha—3 lines.

The figure of a tiger in a recumbent posture is engraved below the inscription.

Translation :—

"The tiger with brilliant curved stripes[2] that Śri Śatrukésari, also called Śri Abhimànadhiran and Śri Kaḷavar Kaḷavan, slew."[3]

Inscription No. 237.

Place :—Kuḷattúr Taluk—Kiranúr—Uttamanàthasvàmi temple—on the north wall of the shrine.

---

[1] *Śavá-mùvá-p-péràḍu*—the flock that never diminishes in number as a result of death, or in yield as a result of old age.

[2] *Bógiyár.*

[3] The Muttaraiyars were chiefs under the Pallavas, ruling over the southern part of the Pallava empire with their capitals at Tanjore, Śendalai and Vallam near by. The Śendalai pillar inscriptions (Epig. Ind. XIII, parts 3 and 4.) mention three of them. Perumbiḍugu was the title of the Pallava Paramésvaravarman I, adopted by the grandfather of this chief first and by him later. This chief started his career towards the close of the reign of Paramésvaravarman II, Pallava (C. 700–701 A. D.) and served under Nandivarman II, Pallavamalla (C. 710–775 A. D.). He travelled from Tanjore to Káñci during the dynastic revolution, and was the first to receive the young Pallavamalla before his coronation and to offer his services. His exploits are described in the verses inscribed on the pillars in Śendalai.

[4] *Váḷ-vari-véngai*—perhaps this is a figurative reference to the defeat of the Cóḷa chiefs, whose emblem was the tiger, and the conquest of their territory. Kiḷḷi Kóṭṭai, the name of the place, means the citadel of Kiḷḷi, which was a title of the Cóḷa kings.

[5] These three and other titles (*birudas*) are found in the Śendalai inscriptions which eulogise Perumbiḍugu Muttaraiyar II. *Śatrukésari* means, 'the lion to his enemies,' *Abhimànadhiran*, 'the proud hero,' *Kaḷavar Kaḷavan*; 'the chief *kaḷavan* of the *Kaḷavar*—perhaps Kaḷḷar'—whose territory

கிபி 893 ல் ஆதித்த சோழர் காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட கல்வெட்டில், மார்பிடுகு திருக்கோஷ்டியூர் கள்வனான அமரக்காலன் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த கல்வெட்டை ஆராயந்த தொல்லியல் துறை இது முத்தரைய மன்னர் வம்சத்தவர் என்றும் கள்வர் இனத்தவர் என்றும் அறிவித்துள்ளது.

No. 299.
(*A.R. No.* 169 *of* 1928.)

TIRUPPALANAM, TANJORE TALUK, TANJORE DISTRICT.

ON THE SOUTH WALL OF THE CENTRAL SHRINE, ĀPATSAHĀYĒŚVARA TEMPLE.

This is damaged in places. It records a gift of 397½ *palam* of(?) to the temple of Mahādēva at Tiruppaḻaṉam by **Māṟpiḍugu Tirukkōṭṭiyūr-Kaḷvaṉ Amarkālaṉ** (or **Mākālaṉ ?) Āṉai-Uḍaiyāṉ.** The donor, to judge by his name, seems to have been a Muttaraiyar chief ruling over a tract of the Ramnad district. A record of **Āditya I.**

Text.

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [||*] கோராசகேசரிபன்மற்கு யாண்டு இருபத்திரண்டாவது . . . கூற்றத்து தேவ டானம் திருப[ழ]னத்து மகாதேவ-

2 ற்க்கு மாற்பிடுகு திருக்கொ[ட்டியூ]ர் கள்வனமர்காலன் ஆனை[ப்]பாகு . . . . . மும் இர . . . . றை[யு]-

3 மாக முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்று எழுபலவரையும் குடு[த்தேந்] ஆனைஉ-

4 டையாந் கள்வநமர்காலனேந் இவை பன்மாகேசுவரரக்ஷை[||*]

கிபி 893 :- கள்ளர் குல முத்தரையர் வழிவந்த மார்பிடுகு கள்வன் அமரக்காலன் அளித்த கொடை. முத்தரைய மன்னர்கள் பல்லவர்களின் ஆட்சியை ஏற்று பெரும்பிடுகு, மார்பிடுகு ,விடேல்விடுகு போன்ற பல்லவர்களின் பட்டத்தை தங்களது பெயரோடு சேர்த்து பயன்படுத்தினர்.

Sambatiyar

Inscription No. 17.

Place :—Kuḷattúr Taluk.—Kunnàṇḍàrkóvil (Kunṛàṇḍàrkóvil).

On a pillar at the north end of the rock-cut shrine of the Parvatagiriśvara temple.

Dynasty and King :—Pallava—Kóvijaya Dantipóttaraiyar—Dantivarman—who ruled between 788—839 A. D. §

Date :—Fifth year of the King; the date therefore corresponds to 793 A. D.

Language and Script :—The language is Tamil and the script old Tamil; it is in eight lines.

Translation :—"Hail! Prosperity! In the fifth year of Kó (King) Viśaiya (Vijaya) Dantippóttaraiyar. Váli Vaḍukan otherwise called Kalimúrkha Iḷavaraiyan (a petty or minor chief), a subordinate of Màṛappiḍuvinàr * Péradi-araiyar (the great chief) had this tank called Vàli Ēri dug. Let the feet of the person who preserves this tank be for ever on my head."

---

* *Máripiḍuvinár Péradi-araiyar.* Máripiḍuvinár may be taken to be the honorific plural form of *Máripiḍugu*, a surname of Dantivarman. Máripiḍuvinár péradiyaraiyar was a Muttaraiyar chief, a contemporary of Dantivarman. (See. E. I. Vol. XIII, p. 138).

† "Chronology of Later Pallavas" by M. S. S. Sarma, 'Ramamurti Pantulu's commemoration Vol.' Gopalan in his 'Pallavas' gives the date as about 775—826 A. D.

மேலே கூறப்பட்ட கல்வெட்டுகளை ஆதாரமாக கொண்டு முத்தரைய மரபினர் கள்ளர் இனத்தவர் என அறிவித்த வரலாற்று நூல்கள் :-

Studies in south indian jainism, Ramasamy ayyangar (1922), சென்னை பல்கலைக்கழகம்

STUDIES IN SOUTH INDIAN JAINISM

BY

M. S. RAMASWAMI AYYANGAR, M.A.,
Chief Lecturer in History and Economics, Maharaja's College, Vizianagram

AND

B. SESHAGIRI RAO, M.A.,
Chief Lecturer in English, Maharaja's College, Vizianagram and Sometime Reader in Dravidian Philology to the University of Madras.

MADRAS:
PRINTED BY HOE & CO. AT THE "PREMIER" PRESS.

 1922. [Price, Rs. Four.

and Nedumāran clearly show that he was a conqueror of the Pandyas, at any rate, that he was a Pandyan king. The three other titles, viz., Kalvarakalvan, Kalbharakalvan, and Kalvakalvan indicate their origin. These three mean the same thing, *i.e.*, thief of thieves or king of thieves, showing thereby that the 'Kalabhras' of Vēlvikudi grant were Kallars in their origin. Kalvarkalvan might also be read as Kalvarakalvan (*கள்வரகள்வன்*), but in the inscriptions it is common to read Kalvarakalvan as Kalavarakalvan (*களவரகள்வன்*). In its Canarese form the 'v' is easily interchangeable with 'b' and we have Kalabharakalvan and from that, the Kalabhras of the Vēlvikudi grant. When they conquered the Pandyan country they assumed the title of Muttaraiyan. The word might mean either 'Lord of Pearls' (muttu + araiyan) or as the 'Lord of Three lands' (mū + ttaraiyan) which latter interpretation corresponds more closely with the description given of them in the inscriptions as conquerors of Chola, Pandya and Chera countries.

- ***கள்ளர் சரித்திரம் , ந.மு.வே.நாட்டார்(1923), நாட்டுடமையாக்கப்பட்ட நூல்***

கள்ளர் சரித்திரம்

பண்டிதர்

ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

PRINTED BY
JEGAM & CO., DODSON PRESS, TEPPAKULAM,
TRICHINOPOLY.

1923.

தலைக் கல்வெட்டில் இவர்களில் ஒருவனைக் குறித்தது,

'வல்லக்கோன், தஞ்சைக்கோன், கள்வர் கள்வன், பெரும்பிடுகு முத்தரையன்' என்று கூறியிருக்கிறது. இக் கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப்பட்ட தூண்கள், முற் குறித்த பட்டங்களை யுடைய இரண்டாவது பெரும்பிடுகு முத்தரையனால் திருக்காட்டுப்பள்ளியின் மேல்புறமுள்ள நியமம் என்னும் ஊரிலே கட்டப்பட்ட பிடாரிகோயிலி லிருந்து இடித்துக் கொண்டு வரப்பெற்றவை. கல்வெட்டில் குறித்திருப்பதற்கேற்ப, வல்லத்தரசர், தஞ்சைராயர், செம்பிய முத்தரையர் என்னும் பட்டமுள்ள கள்ளர் குலத்தவர் தஞ்சையிலும், தஞ்சையைச் சூழ்ந்த இடங்களிலும்

இப்பொழுதும் இருக்கின்றனர். கல்வெட்டுத் தோன்றிய நியமம் என்னும் ஊரிலும், அதனைச்சூழ்ந்த வூர்களிலும் இருப்போரும் கள்ளர் வகுப்பினரே. அன்றியும் கல்வெட்டில், 'கள்வர்' என்ற பெயர் வெளிப்படக் கூறியிருப்பதே போதிய சான்றாகும். திருவாளர் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் முத்தரையரைப் பற்றிக் கூறியிருப்பதும் இங்கு அறியற்பாலது. அது,

'நாலடியாரில் முத்தரையரைப் பற்றி இரண்டிடங்களில் குறிப்பிக்கப்பட்டுளது. இன்னோர், தென்னாட்டில் 7, 8-ம் நூற்றாண்டுகளிற் பிரபலம் பெற்ற கள்வர் மரபினராவர், இவ் வமிசத்தவர் சங்க காலத்திலேயே சிற்றரசராக விளங்கியவரென்பது, கள்வர் கோமான் புல்லி, கள்வர் கோமான் தென்னவன் என்னும் பெயர்கள் அகநானூற்றிட் பயில்வதனால் அறியப்படும்' என்பது. (செந்தமிழ், தொகுதி 13, பக்கம்-273.)

History of pallavas of kanchi(1928), சென்னை பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறை

HISTORY

OF THE

PALLAVAS OF KANCHI

BY

R. GOPALAN, M.A.,

University Research Student, 1920-1924,
Sub-Librarian, Connemara Public Library, Madras

EDITED FOR THE UNIVERSITY
WITH INTRODUCTION AND NOTES

BY

S. KRISHNASWAMY AIYANGAR, M.A., HONY. Ph.D.,

Professor of Indian History and Archæology, Madras University,
Honorary Correspondent of the Archæological Survey of India

PUBLISHED BY THE UNIVERSITY OF MADRAS

1928

clearly that he must have inherited the region around the Kaveri as part of the ancestral dominions which his father had left him. Of the earlier Pallava kings we know of only one king Buddhavarman who is said to have encountered the Cholas, and who is described in the Vēlūrpāḷayam plates as being the submarine fire to the ocean-like army of the Cholas. Whether he conquered the region watered by the Kaveri is, however, not known. We may, therefore, take it that the region was for the first time brought under the Pallavas under Simhavishṇu.

Our knowledge of the Cholas, the Pāṇḍyas, the Kaḷabhras and the Māḷavas [1] whom Simhavishṇu is said to have defeated is very limited, in the present state of our knowledge.

[1] We do not know who these Māḷavas were and whether they are identical with the Māḷavas of the north. They are probably to be associated with the people of Maḷanādu who figure in early Tamil literature.

As regards the Kaḷabhras we find that their history is equally obscure. These people figure also among the kings conquered by the Chāḷukya king Vikramāditya and Vinayāditya. They seem to have invaded the Pāṇḍyan capital and having routed the ruling king established their rule. According to the Vēlvikuḍi plates the Adhirāja was ousted from Power and the country occupied by the Kaḷabhras. (*Tiruviḷaiyādal-Purāṇam*). Mr. Venkayya relying on the evidence of *Periyapurāṇam* where the Karṇāṭakas are said to have invaded and occupied Madura, proposed to identify the Kaḷabhras with the Karṇāṭakas (*Ep. Rep. for 1908*, paras 25-26). Mr. T. A. Gopinatha Rao deriving the word Kaḷabhra from Kaḷavara tries to identify the Kaḷabhras with the Muttaraiyar mentioned in the Seṅ-talai Pillar inscription. (*Ep. Ind.*, 15).

Kaḷabhras cannot be Karṇāṭakas obviously, as the Chāḷukyas themselves must have ruled over Karṇāṭaka and therefore over the Karṇāṭakas. Kaḷabhras must, therefore, be people different from the groups known to us otherwise. There was a people occupying the Pallava territory—the northern part in particular—whose name has hitherto been read as Kaḷvar in the Śangam works. They had a chief by name Pulli with headquarters at Vēngaḍam (Tirupati). It is these people that are called Kaḷabhras in a Sanskritized form. Kaḷvar later Kaḷḷar in Tamil are called *Kaḷamāḷ* in Sanskrit. This seems to indicate a form Kaḷavar in Tamil which would become Kaḷabharu in Kannaḍa, Sanskritized into Kaḷabhra. I am assured by Pandit Mahamahopadyaya Svāminātha Aiyar that the reading of the MSS. is Kaḷavar and not Kaḷvar. It is the irruption of these people into the south through the advance of the Pallava dynasty that brought about a great revolution in the Tamil country. The Maḷavas are a similar ethnic group with almost similar habits. They also occupied the territory on the northern and western border of the Tamil land. Their chiefs took the Tamil title Malavaraiyan which has become Maḷavarāyan which is still a common name in the Tamil country of Kaḷḷar families.

ஆழ்வார்கள் காலநிலை (1928), மு இராகவயங்கார், தமிழ் கல்விச்சங்கம் வெளியீடு

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்கள் காலநிலை

[முதற்பகுதி]

சென்னை யூனிவர்ஸிடி
தமிழ் லெக்ஸிகன் ஆபீஸ் தலைமைப்பண்டிதர்
இராமநாதபுரம்
மு. இராகவையங்கார்
எழுதியது

[தமிழர் கல்விச்சங்கப் பிரசுரம்]

சென்னை
லா ஜர்னல் அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது

1929

[விலை ரூ. 1—4—0]

வீரர்களாகவும், புலவர்புகழ்ச்சிக்கு உரியவராகவும்[1] பழங் காலத்தே விளங்கினவர். பல்லவர்க்குப் பெருந்துணையாக நின்ற இன்னோர், பாண்டியசோழர்களுடன் பல போர்கள் புரிந்து சோணாட்டை அவர் குடைக்கீழ் நிறுவியதோடு, அவர்க்குப் பிரதிநிதிகளாய்த் தஞ்சையைத் தலைநகராகக் கொண்டு அந்நாட்டைத் தாமே ஆட்சிபுரிந்தும் வந்தனர். பல்லவமல்லனது இளமைக்காலத்தில் அவனாட்சியை நிலை நிறுத்திய கள்வர்தலைவருள்ளே பெரும்பிடுகு முத்தரையன் என்பான் சிறந்தவன். இவனைக் கள்வரகள்வன் என்று சாஸனம்[2] விசேடித்துக் கூறுகின்றது. திருமங்கைமன்னன் ஆலிநாட்டதிபரான கள்வர்குலத்தவர் என்று வரலாறு வழங்குதலும், பல்லவாதிக்கம் சோணாட்டிற் பல்கிநின்ற காலத்தே தாமும்விளங்கி அப்பல்லவர் பெருமைகளையே பலபடப்பாராட்டுதலும் மேலெல்லாம் நன்கறியப்பட்டன. இங்ஙனம் கள்வர்குலத்துதித்த சோணாட்டுத்தலைவராய்ப் பல்லவாபிமானம் மிக்குடைய நம்பெரியாரை மேற்கூறிய முத்தரையமரபினருள் ஒருவராகவே[3] நாமும் கருதல் கூடியதன்றோ? இத்தகைய வீரகுலத்தவராய்த் தம் அரசனுக்குப் பேருதவிபுரிந்த சிறப்புப்பற்றியே—

1. நாலடியாரில் பெருமுத்தரையர் (200, 286) என்று சிறப்பிக்கப்பெற்றிருத்தலாலும், செந்தலைச் சாஸனத்தில்—பாச்சில்வேள் - நம்பன், குலாலன் காஞ்சன், கோட்டாற்று இளம்பெருமானார், ஆசாரியர் அநிருத்தர் என்ற புலவர்களாற் பாடப்பெற்றிருத்தலாலும் (செந்தமிழ். தொ-6., பக். 10—15) தமிழ்முத்தரையர்கோவை (யாப்பருங்கலவிருத்தி. பக், 486) என இவர்சம்பந்தமாகவழங்கும் நூலாலும் இன்னோரது 'புலவர்பாடும் புகழுடை' மை நன்குவிளங்கும்.

2. Ep. Ind. XV, ii, p. 49 ff.

3. கள்வர் குலத்தவர்க்குச் செம்பிய முத்தரையர் என்ற பட்டப்பெயர் சோணாட்டில் இன்றும் வழங்குதல் அறியத்தக்கது. (திருவாளர், மு. வேங்கடசாமிநாட்டார் அவர்கள் எழுதிய கள்ளர் சரித்திரம், பக். 23, 24.)

Ancient india, south indian history and culture , Oriental book agency 1941

POONA ORIENTAL SERIES, NO. 74.

ANCIENT INDIA

SOUTH INDIAN HISTORY & CULTURE

PAPERS ON INDIAN HISTORY AND CULTURE

ANCIENT INDIA TO A.D. 1300

BY

Rajasevasakta

Dewan Bahadur DR. S. KRISHNASVAMI AIYANGAR, M.A., HONRY. PH.D.

Vol. I—ANCIENT INDIA

POONA
ORIENTAL BOOK AGENCY
1941

par excellence. In the Sendalai Pillar Inscription the term actually used for these is Kalvara-Kalvan, the first part with the genitive affix *a*, being the Kannada genitive as well, the whole word meaning 'of the Kalvar.' The *va* here is written as a subscript to *l* and has to be read Kalvar and not Kalavar. In the centuries following the eleventh and the twelfth, we find this Kallar imposition upon the previous agricultural population still going on, and one or two voluntary agreements of the people for common defence against these have come to notice.[23] It seems, therefore, a tenable hypothesis that it is the migration of a people like the Kallar, Kalavar as we should call the people properly speaking, that is responsible for the upsetting of the Sangam civilization in the Tamil country, and this migration was due to the gradual pressure of the Pallavas, who ultimately took possession of Kanchi and the territory dependent upon it, that is, the country of Tondamandalam. If this people advanced through the middle districts rather than the coast region where they must have met with some considerable opposition, it would account for the Kanarese form in which they came to be known to the Sanskritists of a later period. From the Sangam literature, we have been able to picture to ourselves the condition of the Tamil land in a state of considerable prosperity. All of a sudden something came over and destroyed that, and when again we see light,

23. One of them is given in *South India and her Muhammadan Invaders* as I copied it in the village Kandadevi in Devakottai against the Tondaman chieftains of Arantangi. There are a number of these Padi-Kaval agreements (protection of established villages) in the collection of inscriptions made in the state of Pudukotta, which is in course of publication (since published).

பல்லவர் வரலாறு (1944), ம. ராசமாணிக்கனார், தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழகம்

நூல் விவரப்பட்டியல்

நூலின் பெயர்	:	பல்லவர் வரலாறு
பொருள்	:	வரலாற்று ஆராய்ச்சி
ஆசிரியர் பெயர்	:	டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்
பதிப்பாண்டு	:	முதல் பதிப்பு : 1944 மறு அச்சு : 2000
பதிப்பாளர்	:	சைவ சிந்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் சென்னை - 18.
வெளியீட்டெண்	:	361
உரிமை	:	ஆசிரியர்
மொழி	:	தமிழ்
நூல் அளவு	:	1x8 Crown
அச்செழுத்து	:	11 புள்ளி
விலை	:	ரூ.75/-
தாள்	:	11.6 Kg.
பக்கங்கள்	:	351
கட்டமைப்பு	:	அட்டைக்கட்டு
கணிப்பொறி அச்சு	:	சூர்யா பிரதர்ஸ், போன்: 474 4185
அச்சிட்டோர்	:	அப்பர் அச்சகம், சென்னை - 108.

தஞ்சைக்கடுத்த செந்தலை (சந்திரலேகா) என்னும் ஊர் முத்தரையர் காலத்தில் சிறந்த நகரமாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். அங்குள்ள கோவில் மண்டபத் தூண்களில் இருக்கும் கல்வெட்டு களில் முத்தரையர் பரம்பரையைக் காணலாம்:

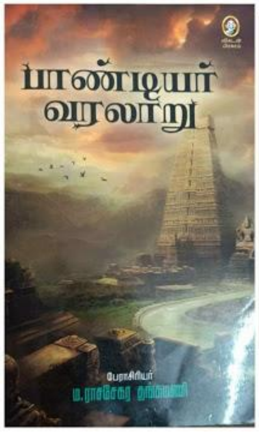
பெரும் பிடுகு முத்தரையன் I
அல்லது
குவாவன் மாறன்
|
இளங்கோவதி அரையன்
அல்லது
மாறன் பரமேசுவரன்
|
பெரும் பிடுகு முத்தரையன் II
அல்லது
சுவரன் மாறன்

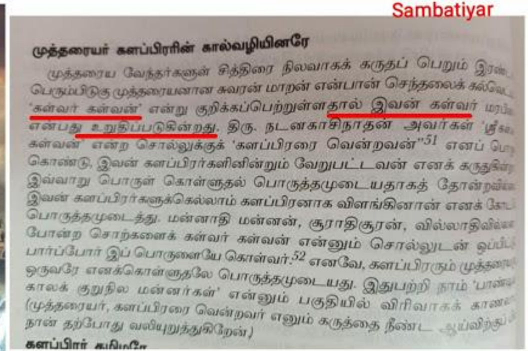
இந்த மூன்றாம் அரசன், 'ஸ்ரீ மாறன், ஸ்ரீகள்வர் காவலன், ஸ்ரீசத்ரு, கேசரி, ஸ்ரீகாப்ர காவலன் எனப் பலவாறு வழங்கப் பட்டான்.[70] இம் மரபினர் பாண்டியரை வென்றவுடன் 'மாறன்' என்று பெயரிட்டுக் கொண்டனர்; 'முத்து அரையர்' - முத்துக்கள் கிடைக்கும் பகுதிக்கு (பாண்டிய நாட்டுக்கு) அரசர் என்று தம்மை அழைத்துக் கொண்டனர். இன்றேல், சேர, சோழ, பாண்டியரை வென்றனராகலின் முத்தரையர் (மு+தரையர்) எனப் பெயர் கொண்டனர் எனினும் பொருந்தும்.[71]

தரிசனம்' என்னும் சமண நூல் இதனைக் குறிக்கிறது. நாலடியாரும் பழமொழியும் அப்பொழுது பாடப் பட்டவையாக இருக்கலாம். நாலடியாரில் முத்தரையர் புகழப்பட்டுள்ளனர். யாப்பருங்கல விருத்தி உரையால், தமிழ் முத்தரையர் கோவை ஒன்று இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இம் முத்தரையர் (களப்பிரர்) சமணத்தை ஊட்டி வளர்த்தனர் என்பது நாலடியார் போன்ற (செ. 200, 243, 296) நூல்களால் நன்குணரலாம்.[72]

கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டினரான திருமங்கை யாழ்வார் சோழ நாட்டின் ஒரு பகுதியான ஆலிநாட்டை ஆண்ட சிற்றரசர். அவர் கள்ளர் மரபினர் என்று திவ்யசூரி சரிதம் செப்புகிறது. கள்ளர் சரப மரபினர் என்று வடமொழியில் கூறப்படுவர்.[73] இன்றும் திருச்சிக் கோட்டத்தில் முத்தரையர் சமீந்தார்களாக இருக்கின்றனர். தெலுங்க நாட்டில் 'முத்து ராசாக்கள்' என்னும் சமீந்தார் இருக்கின்றனர். மதுரைக் கோட்டத்தில் உள்ள மேலூரில் முத்தரையர் 'அம்பலகாரர்' எனப்படுவர். 'இவர்கள் எல்லோரும் இக்காலத்துக் கள்ளர் வகுப்பினர் ஆவர்' என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்.[74]

பாண்டியர் வரலாறு, ராஜசேகர தங்கமணி (விகடன் வெளியீடு)

Sambatiyar

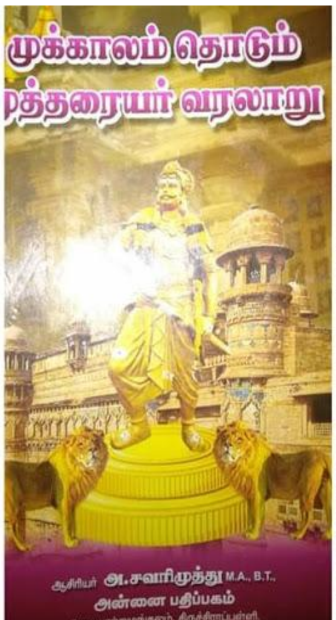
முத்தரையர் களப்பிரரின் கால்வழியினரே

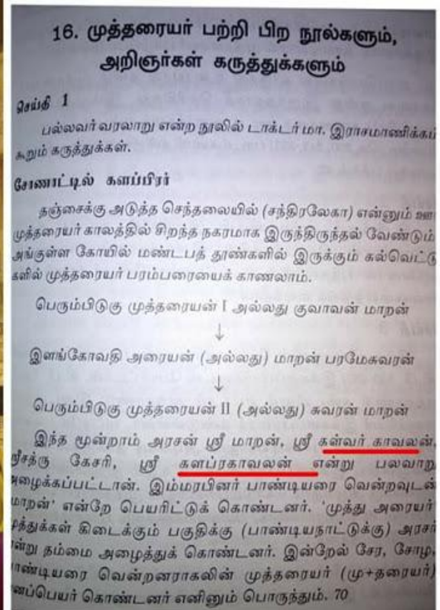
முத்தரைய வேந்தர்களுள் சித்திரை நிலவாகக் கருதப் பெறும் இரண் பெரும்பிடுகு முத்தரையனான சுவரன் மாறன் என்பான் செந்தலைக் கல்வெ 'கள்வர் கள்வன்' என்று குறிக்கப்பெற்றுள்ளதால் இவன் கள்வர் மரபி என்பது உறுதிப்படுகின்றது. திரு. நடனகாசிநாதன் அவர்கள் 'ஸ்ரீ கள்வன்' என்ற சொல்லுக்குக் 'களப்பிரரை வென்றவன்"51 எனப் பொ கொண்டு, இவன் களப்பிரர்களினின்றும் வேறுபட்டவன் எனக் கருதுகின் இவ்வாறு பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றவி இவன் களப்பிரர்களுக்கெல்லாம் களப்பிரனாக விளங்கினான் எனக் கோ பொருத்தமுடைத்து. மன்னாதி மன்னன், சூராதிசூரன், வில்லாதிவில் போன்ற சொற்களைக் கள்வர் கள்வன் என்னும் சொல்லுடன் ஒப்பி பார்ப்போர் இப் பொருளையே கொள்வர்.52 எனவே, களப்பிரரும் முத்தரை ஒருவரே எனக்கொள்ளுதலே பொருத்தமுடையது. இதுபற்றி நாம் 'பாண் காலக் குறுநில மன்னர்கள்' என்னும் பகுதியில் விரிவாகக் காண (முத்தரையர், களப்பிரரை வென்றவர் எனும் கருத்தை நீண்ட ஆய்விற்கு நான் தற்போது வலியுறுத்துகிறேன்.)

களப்பிரர் தமிழரே

கள்ளர் கோமான் முத்தரையன்

முக்காலம் தொடும் முத்தரையர் வரலாறு , அ சவரிமுத்து

16. முத்தரையர் பற்றி பிற நூல்களும், அறிஞர்கள் கருத்துக்களும்

செய்தி 1

பல்லவர் வரலாறு என்ற நூலில் டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கன் கூறும் கருத்துக்கள்.

சோணாட்டில் களப்பிரர்

தஞ்சைக்கு அடுத்த செந்தலையில் (சந்திரலேகா) என்னும் ஊ முத்தரையர் காலத்தில் சிறந்த நகரமாக இருந்திருந்தல் வேண்டும் அங்குள்ள கோயில் மண்டபத் தூண்களில் இருக்கும் கல்வெட்டு களில் முத்தரையர் பரம்பரையைக் காணலாம்.

பெரும்பிடுகு முத்தரையன் I அல்லது குவாவன் மாறன்

↓

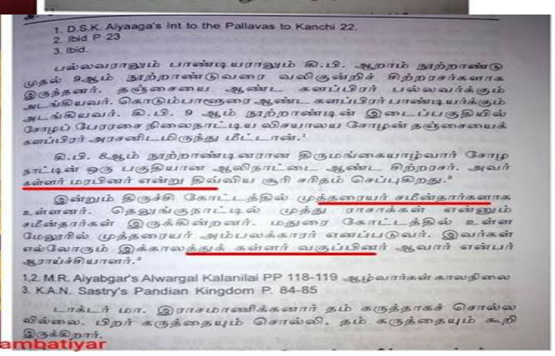
இளங்கோவதி அரையன் (அல்லது) மாறன் பரமேசுவரன்

↓

பெரும்பிடுகு முத்தரையன் II (அல்லது) சுவரன் மாறன்

இந்த மூன்றாம் அரசன் ஸ்ரீ மாறன், ஸ்ரீ கள்வர் காவலன், ஸ்ரீசத்ரு கேசரி, ஸ்ரீ களப்ரகாவலன் என்று பலவாறு அழைக்கப்பட்டான். இம்மரபினர் பாண்டியரை வென்றவுடன் மாறன்' என்றே பெயரிட்டுக் கொண்டனர். 'முத்து அரையர் சத்துக்கள் கிடைக்கும் பகுதிக்கு (பாண்டியநாட்டுக்கு) அரசர் என்று தம்மை அழைத்துக் கொண்டனர். இன்றேல் சேர, சோழ, பாண்டியரை வென்றனராகலின் முத்தரையர் (மு+தரையர்) எனப்பெயர் கொண்டனர் எனினும் பொருந்தும். 70

1. D.S.K. Aiyaaga's Int to the Pallavas to Kanchi 22.
2. Ibid P 23
3. Ibid.

பல்லவராலும் பாண்டியராலும் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் 9ஆம் நூற்றாண்டுவரை வலிகுன்றிச் சிற்றரசர்களாக இருந்தனர். தஞ்சையை ஆண்ட களப்பிரர் பல்லவர்க்கும் அடங்கியவர். கொடும்பாளூரை ஆண்ட களப்பிரர் பாண்டியர்க்கும் அடங்கியவர். கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் சோழப் பேரரசை நிலைநாட்டிய விசயாலய சோழன் தஞ்சையைக் களப்பிரர் அரசனிடமிருந்து மீட்டான்.[1]

கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டினரான திருமங்கையாழ்வார் சோழ நாட்டின் ஒரு பகுதியான ஆலிநாட்டை ஆண்ட சிற்றரசர். அவர் கள்ளர் மரபினர் என்று திவ்விய சூரி சரிதம் செப்புகிறது.[2]

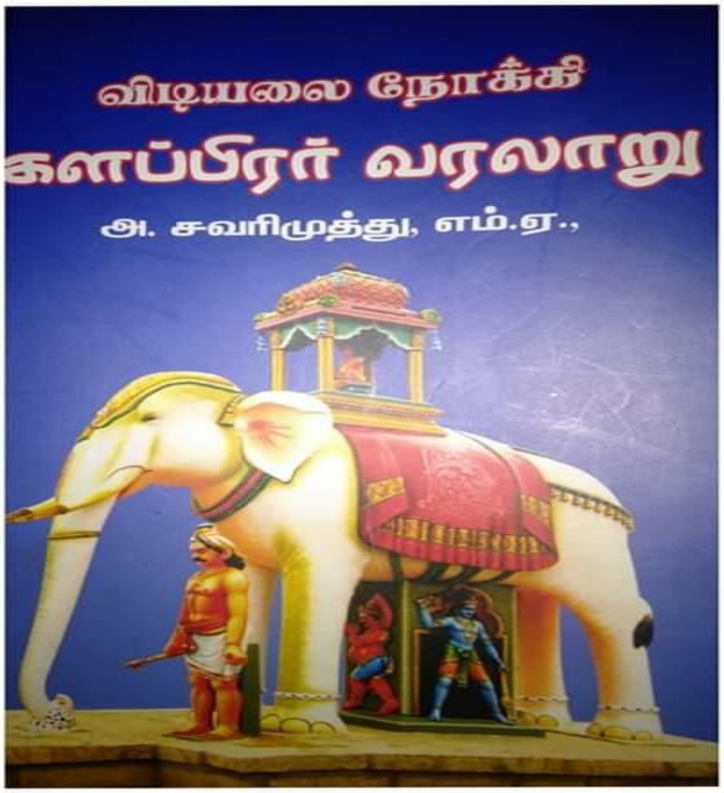
இன்றும் திருச்சி கோட்டத்தில் முத்தரையர் சமீன்தார்களாக உள்ளனர். தெலுங்குநாட்டில் முத்து ராசாக்கள் என்னும் சமீன்தார்கள் இருக்கின்றனர். மதுரை கோட்டத்தில் உள்ள மேலூரில் முத்தரையர் அம்பலக்காரர் எனப்படுவர். இவர்கள் எல்லோரும் இக்காலத்துக் கள்ளர் வகுப்பினர் ஆவார் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்.[3]

1,2. M.R. Aiyabgar's Alwargal Kalanilai PP 118-119 ஆழ்வார்கள் காலநிலை
3. K.A.N. Sastry's Pandian Kingdom P. 84-85

டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் தம் கருத்தாகச் சொல்ல வில்லை. பிறர் கருத்தையும் சொல்லி, தம் கருத்தையும் கூறி இருக்கிறார்.

Sambatiyar

விடியலை நோக்கி களப்பிரர் வரலாறு, அ சவரிமுத்து

மாமல்லன் முதலாம் நரசிம்மவர்மன், இரண்டாம் நந்திவர்மன் ஆகிய பல்லவ அரசர்கள் களப்பிரர்களை வென்றதாக தனது கூரம் செப்பேடு, புல்லூர் செப்பேடு பட்டையத்தால் மங்கல செப்பேடுகளில் கூறிக் கொள்கிறார்கள். இவர்கள் வென்ற களப்பிரர் பேரரசாகத் தமிழ் நாட்டை ஆண்ட களப்பிரர் அல்லர்; அரசை இழந்த சிற்றரசர் நிலையை அடைந்த பிற்காலத்துக் களப்பிரர் ஆவார். முதலாம் நரசிம்மவர்மன் வென்றது பூவிக்கிரமன், சிவமாறன் ஆகியோர் ஆவார்.

செந்தலைத் தூண் சாசனங்களிலிருந்து முத்தரையரும் களப்பிரரும் ஒருவரே என்று அறியலாம். திருக்காட்டுப்பள்ளிக்கு (தஞ்சை மாவட்டம்) இரண்டு கல்தொலைவில் செந்தலைக் கிராமத்தில் மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் கோவில் மண்டபத்தின் தூண்களில் வட்ட எழுத்துக் கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இவை செந்தலைக் கல்வெட்டுகள் என்று கூறப்படுகின்றன. இவை திரு. டி. ஏ. கோபிநாத ராவ் செந்தமிழ் ஆறாம் தொகுதியில் வெளியிட்டு உள்ளார். திரு. கே.வி.சுப்ரமணிய ஐயர் இந்தத் தமிழ்ச் சாசனங்களை ஆங்கில எழுத்தில் எபிகிறாபியா இண்டிகா என்னும் இதழில் வெளியிட்டுள்ளார்.

அந்த செந்தலைக் கல்வெட்டுப்படி,

> பெரும்பிடுகு முத்தரையனாயின குவாவன் மாறன் அவன் மாறனிளங்கோ வதியரைய னாயின மாறன் பரமேஸ்வரன் அவன் மகன் பெரும்பிடுகு முத்தரைய னாயின சுவரன் மாறன்அவன் எடுப்பித்த பிடாரிகோயில், அவன் எறிந்த ஊர்கள், அவன் பேர்கள், அவனைப் பாடினார் பேர்களும் இத்தூண்கண்மே லெழுதின

இவை என்று காணப்படுகிறது.

நான்கு தூண்களிலும் பெரும்பிடுகு முத்தரையன் உடைய சிறப்புப் பெயர்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அப்பெயர்களில் ஸ்ரீகள்வர கள்வன் என்று நான்கு தூண்களிலும் எழுதப்பட்டுள்ளது. கள்வரக் கள்வன் என்பது கள்வர கள்வன் என்றும் படிக்கலாம். இதிலிருந்து முத்தரையரும் களவர கள்வரும் (களப்பிரர்) ஒருவரே என்பது தெரிகிறது. நாலடியாரில் முத்தரையர் கூறப்படுகிறது. விடேல் விடுகு முத்தரையன், சத்துரு பயங்கர முத்தரையன் என்னும் முத்தரையர் பெயர்கள் சாசனங்களில் காணப்படுகின்றன.

'கள்ளர்' என்ற சாதியும் முத்தரையர் சாதியும் தனித்தனியாகப் பிரிந்த இடம் பூவிக்கிரமன் கங்கன் மகள் வயிற்று மகளை மணந்து கொண்டது. சிவமாறன் களப்பிரன் பாண்டியன் மணந்து கொண்டது. பூவிக்கிரமனின் இளவரசர் கங்கனாக இருந்தது. சிவமாறன் மனைவி பாண்டியனின்

மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம்

வீ. சிவபாதம்

நிதி உதவி	:	இந்திய மொழிகளின் நடுவண் நிறுவனம் மானசகங்கோத்திரி, மைசூர் - 570 006. எண்.F51-10(5) / 2005-06 / தமிழ் / நி.உதவி / நாள் 2.11.06
முதற்பதிப்பு	:	ஜூலை 2007
© உரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
தாள்	:	மேப்லித்தோ - இயற்கை வண்ணம்
அளவு	:	டெமி 1/8
பக்கங்கள்	:	x + 308
விலை	:	ரூ. 160/-
அட்டை நிழற்படம் & புத்தக ஒளியச்சு	:	பிரிண்ட்மேஜிக், # 2, முதல் தளம், குரு அங்காடி, இராஜப்பா நகர், மருத்துவக்கல்லூரி சாலை, தஞ்சாவூர் - 613 007. ✆ 04362 - 277308
நூல் வெளியீடு	:	பத்மா பதிப்பகம், 48, அஞ்சலர் குடியிருப்பு முதல் தெரு, நாஞ்சிக்கோட்டை சாலை, தஞ்சாவூர் - 613 006. ✆ 04362 - 258393

Kallar Marapinarin Patta Peyarkal - Oru Varalatru Parval

V. Sivapatham

"Published with Financial Assistance from the Central Institute of Indian Languages (Ministry of Human Resource Development, Department of Higher Education, Govt of India), Manasagangotri, Mysore - 570 006 vide sanction letter No. F51-10(5)/2005-06/TAM/GRNT dated 02.11.2006 under the scheme of Grant-in-Aid"

Published by : Padma Publishers, Thanjavur - 613 006.

குவாவன் முத்தரையன் (கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டு)

தஞ்சை மாவட்டத்தின் பொன்விளைந்தான்பட்டி என்னும் ஊரில் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டு குவான் முத்தரையன் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுகின்றது. பொன்விளைந்தான்பட்டி என்னும் இவ்வூர் செந்தலை, நியமம் ஆகிய ஊர்களுக்கு அருகிலேயே இருப்பதால் இவன் இப்பகுதியைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு ஆண்டுள்ளான் என்பது தெரிகிறது.

இவனுக்குப் பின்னால் குவான் மாறன் முத்தரையன், குவான் சாத்தன், காடக முத்தரையன், சத்ரு பயங்கர முத்தரையன், பராந்தக முத்தரையன், கண்டராதித்த முத்தரையன், சோழ முத்தரையன், விசயாலய முத்தரையன், விச்சாதிர முத்தரையன், அபிமான மேரு சோழ முத்தரையன், கருணாகரச் சோழ தென்னவன் இளங்கோ முத்தரையன் ஆகியோர் ஆண்டுள்ளனர்.

திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம் மலையடிப்பட்டிப் பகுதியில் ஆளத்தொடங்கிய இளைய பரம்பரை தென்னவன் இளங்கோ முத்தரையனோடு முடிவுற்றது. அதன்பிறகு திருச்சிப் பகுதியிலும் தஞ்சைப் பகுதியிலும் இருந்த முத்தரையர்கள் தனியரசு செலுத்தி ஆளவில்லை. அவர்களின் நிலை சோழர்களின் செல்வாக்கினால் குறைய ஆரம்பித்துவிட்டது. இவர்கள் சோழர், பாண்டியர் ஆகியோரிடம் அரசியல் தலைவர்களாகவும் குடிமக்களாகவும் இருந்துள்ளனர்.

மான முத்தரையர், செம்பிய முத்தரையர், வங்கார முத்தரையர் ஆகிய பட்டப்பெயர்கள், கள்ளர் மரபினரின் ஒரு பகுதியினராக முத்தரையரும் அமைந்துள்ளார் என்ற உண்மையைத் தெரிவிப்பனவாகக் கருதலாம். முத்தரையர்களைப் பற்றி நாம் அறிகின்ற பழமையான சான்று நாலடியாரில்தான் காணப்படுகிறது. முத்தரைய மன்னர்களின் பெருமையைக் குறிக்கும் வகையில் நாலடியார் செய்யுள் ஒன்று இவர்களைப் பெருமுத்தரையர் என்று குறிப்பிடுகின்றது. அக்காலத்தில் இவர்கள் அரசியலில் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர் என்பது 'பெரு' என்னும் அடைமொழியால் தெரிகிறது. இந்தப் பெரு முத்தரையர் என்னும்

JOURNAL

OF THE

ROYAL ASIATIC SOCIETY OF BENGAL

LETTERS

VOLUME I

1935

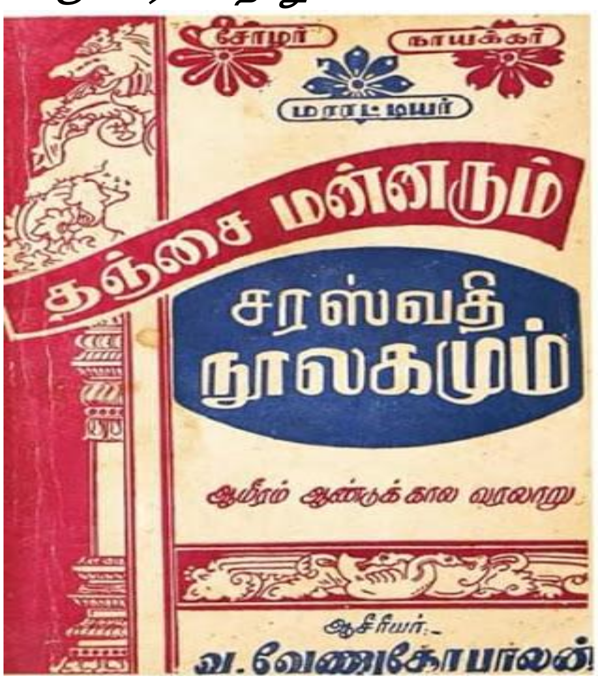
PRINTED AT THE BAPTIST MISSION PRESS
PUBLISHED BY THE ROYAL ASIATIC SOCIETY OF BENGAL

CALCUTTA
1936

1935] THE KALABHRA INTERREGNUM 373

called Kaḷavar in Tamil would have gone by the name Kalabar in Kannaḍa, the root itself and the various secondary forms being quite similar, in Tamil and Kanarese, of this verbal root. If the form had been borrowed from Kanarese, we can readily account for the form, in Sanskrit, Kaḷabhra. Some of these Kaḷva chieftains who established themselves permanently in the region of Tanjore and Pudukotta in the period immediately following describe themselves as Kaḷvar, and themselves give the exalted designation to their chieftain of being Kaḷvar-uḷ-Kaḷvan, written Sanskritwise, meaning a Kaḷḷan among Kaḷḷars or a Kaḷḷan *par excellence*. In the Sendalai Pillar Inscription the term actually used for these is Kaḷvara-Kaḷvan, the first part with the genitive affix *a*, being the Kannaḍa genitive as well, the whole word meaning 'of the Kaḷvar'. The *va* here is written as a subscript to *ḷ* and has to be read Kaḷvar and not Kaḷavar. In the centuries following the eleventh and the twelfth, we find this Kaḷḷar imposition upon the previous agricultural population still going on, and one or two voluntary agreements of the people for common defence against these have come to notice.[1] It seems, therefore, a tenable hypothesis that it is the migration of a people like the Kaḷḷar, Kaḷavar as we should call the people properly speaking, that is responsible for the upsetting of the Sangam civilization in the Tamil country, and this migration was due to the gradual pressure of the Pallavas, who ultimately took possession of Kānchī and the territory dependent upon it, that is, the country of Tonḍamanḍalam. If this people advanced through the middle districts rather than the coast region where they must have met with some considerable opposition, it would account for the Kanarese form in which they came to be known to the Sanskritists of a later period. From the Sangam literature, we have been able to picture to ourselves the condition of the Tamil land in a state of considerable prosperity. All of a sudden something came over and destroyed that, and when again we see light, we see the Tamils trying to hold their own as against the Pallavas and the contest, as far as the historical material at our disposal goes, seems, from the point of view of the Tamils,

தஞ்சை மன்னரும் சரஸ்வதி நூலகம்

12

பெற்றபின், தமிழகத்தில் சோழநாட்டில் வாழ்ந்தவர்கள் களப்பிரர் என்றே துணிந்து கூறலாம்.

திருவெண்காட்டிலிருந்த, மெய்கண்ட தேவர், சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரத்துக்கு வித்திட்டவர், களப்பிர வம்சத்தவர் என்றே சான்று பகர்கின்றது. [History of Kanarees Litrature Page 181, by p. Rice B A].

களபரு, களவர் என்று கூறப்பெற்ற, பழந் தமிழ்க்குடியினரான கள்வர் இனமே, களப்பிரர் என்றும், ஆந்திர, கருநாடக பிராந்தியங்களிலும் ஆதிக்கம் பெற்றவர் என்றும், மொழி காரணமாக, இவர்களை வேற்றினத்தவர் என்று கூறுவது பொருத்தமில்லாத, கூற்று என்றும், கரிகாலச் சோழன் காலத்துக்கு அடுத்தபடியாக, அவன் மரபினராக ஆந்திர கருநாடகப் பிராந்தியங் களிலிருந்து, பின்னர் தமிழகத்தில் ஆட்சி நிறுவியவர் என்றும், இக்களப்பிரரைத் தொடர்ந்து, கள்வர் இனமான முத்தரையர், சோழநாட்டில் அரசு புரிந்தவர் என்றும், இம்முத்தரையர் கல்வெட்டுக்களும் ஆந்திர கருநாடகப் பிராந்தியங் களில் உள்ளன என்றும், சான்றுகள் கொண்டு கருதமுடிகிறது.

முத்தரையர் காலத்தில் தஞ்சையும் வல்லமும், சிறப்புற்ற சோழநாட்டுத் தலைநகராக விளங்கியதை அறிய முடிகின்றது.

9 ஆம் நூற்றாண்டோடு ஆட்சியை இழந்த முத்தரையர் தங்களது அடையாளத்தை இழந்து கரைந்து போயினர். பிற்காலத்தில் முத்தரையர் பட்டம் பல அரையர்கள் மற்றும் அதிகாரிகளுக்கும் இருந்துள்ளது.

இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக கிபி 1338 ஆம் ஆண்டை சேர்ந்த பெரம்பலூர் கல்வெட்டில், பள்ளி விக்ரம சோழமுத்தரையன், மரகத சோழ முத்தரையன், முடிகொண்ட சோழ முத்தரையர் என மன்னர்களால் அளிக்கப்பட்ட முத்தரையர் பட்டங்களை கொண்டிருந்துள்ளனர்.

26. பள்ளிகள் மீட்ட நாயன்மார் திருமேனிகள்

இர. ஜெயராமன், தஞ்சாவூர்.

இடம் : பெரம்பலூர் வட்டம் திட்டக்குடி.

காலம் : மாறவர்மன் பராக்கிரம பாண்டியன், யா : 4 (கி.பி. 1338).

செய்தி : விக்கிரமசோழனின் நான்காம் ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 1122ல்) கர்நாடகத்தில் போசள நாட்டை ஆண்டு வந்த முதலாம் விஷ்ணு வர்த்தனன் என்பவன் சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்தான். இதனைப் பராக்கிரம பாண்டியனின் கல்வெட்டு 'பெரியவடுகன் கலகம்' என்று குறிப்பிடுகிறது. சோழநாட்டின் மீது படையெடுத்த போசள மன்னன் ஆடுதுறை பகுதியிலும் தாக்குதல் நடத்தி ஆடுதுறை சிவன்கோயிலில் இருந்த தெய்வத் திருமேனிகளையும் நாயன்மார் மூவர் பிரதிமங்களையும் கவர்ந்து சென்று போசளர் தலைநகரமாகிய துவாரசமுத்திரத்தில் வைத்திருந்தனர்.

பின்னர் இதனை அறிந்த ஆடுதுறை பகுதியைச் சேர்ந்த பள்ளிகள் (வன்னியர் இனத்தில் ஒரு பிரிவினர்) அங்கிருந்து துவாரசமுத்திரம் சென்று போசளர்களுடன் சண்டையிட்டு, அவர்களால் கவரப்பெற்ற ஆடுதுறை கோயிலுக்குரிய தெய்வத் திருமேனிகளையும், நாயன்மார் மூவர் பிரதிமங்களையும் மீட்டு வந்து அத்திருவுங்களை மீண்டும் ஆடுதுறை சிவன் கோயிலிலேயே வைத்து நாள் வழிபாடுகள் செய்வதற்கு ஆண்டொன்றுக்கு 100 கலம் அரிசியும், 5000 காசும் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டு அத்திருமேனிகளை வழிபாட்டில் வைத்தனர். அதற்காக அவர்கள் குடி ஒன்றுக்கு ஒரு குறுணி அரிசியும், 50 காசும் வசூல் செய்வது என்றும் முடிவு செய்தனர்.

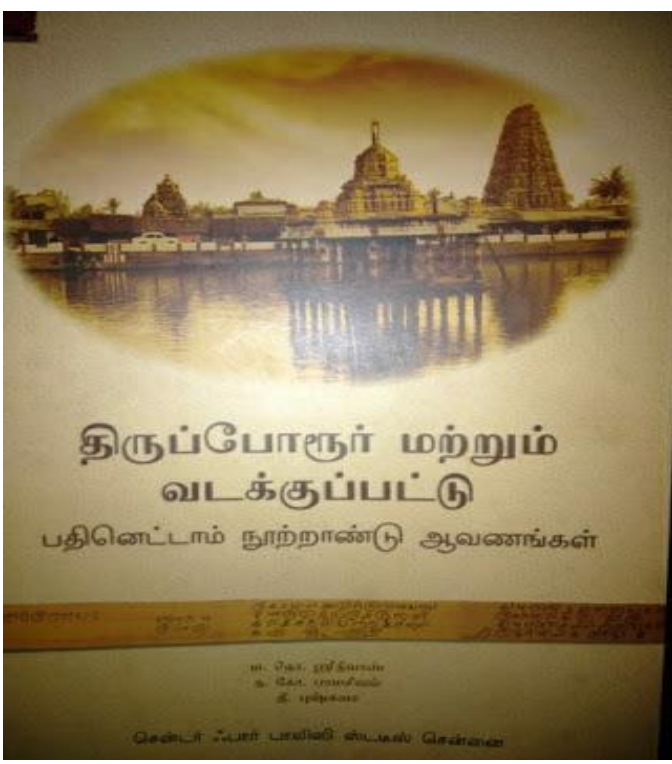
சிலைகளை மீட்ட பள்ளிகளைக் கௌரவிக்கும் பொருட்டு, அவர்களுக்குப் பட்டுப்பரிவட்ட மரியாதை கொடுத்து, இறைவன் திருமுன் நின்று வழிபாடு செய்யும் உரிமையும் அளித்து, அவர்களுக்கு 'பன்னாட்டார் தம்பிரான்' என்ற பட்டமும் அளித்து பெருமைபடுத்தினர். இதற்கான ஆணையை இரண்டாம் குலோத்துங்கன் பிறப்பித்தான் என்றும் இக்கல்வெட்டு கூறுகின்றது. கி.பி. 1122ல் விக்கிரமசோழன் காலத்தில் நடந்த ஒரு அருஞ்செயலுக்காக 216 ஆண்டுகள் கழித்து சோழர் ஆட்சிக்குப் பிறகு மாறவர்மன் பராக்கிரம பாண்டியன் காலத்தில் அதே பள்ளி இன மக்களுக்கு மரியாதை மற்றும் சலுகைகள் வழங்கியமை தமிழக வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சியாகும்.

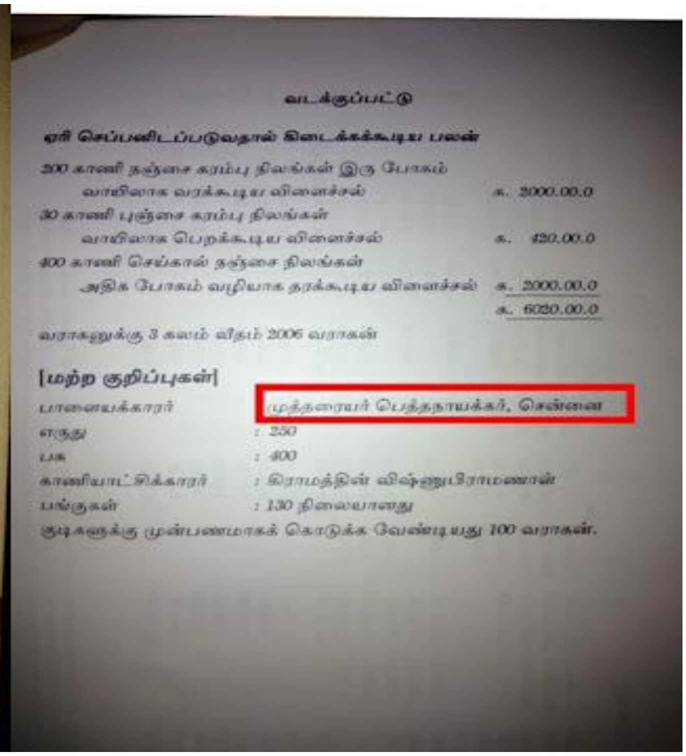
ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திரிபுவனச் சக்கரவத்திகள் ஸ்ரீ பராக்ரம பாண்டிய தேவர்க்கு யாண்டு ச ஆவது வைகாசி மாதம் நாலாந் தியதி பல மண்டலங்களில் நாடும் நகரமும் எல்லா மண்டலங்களில்

2. பல நாட்டவரும் பழி காரியங் கேழ்ப்பதாக உகளூரில் பெரிய நாட்டான் காவி நிறைவற நிறைந்து குறைவறக் கூடி இருக்க உடையார் குற்றம் பொறுத்தருளிய நாயனார்
3. கோயிலில் எங்கள் மூதாதிகள் கல்வெட்டினபடி திரிபுவனச் சக்கரவத்திகள் ஸ்ரீவிக்கிரம சோழ தேவர்க்கு யாண்டு ச ஆவது முடிகொண்ட சோழ வளநாட்டு உகளூர் கூற்றத்து இறையான புஞ்
4. சை குரங்காடி மகாதேவர்க்கு இந்நாட்டில் ஆய்க்குடியில் காணி உடைய பள்ளிகளில் பொன்னறான முடிகொண்ட சோழ முத்தரையன் உள்ளிட்டாரும் ஓலைப்பாடியில் காணி உடை
5. ய பள்ளிகளில் காரிகிரிச்சன் விக்கிரமசோழ முத்தரையன் உள்ளிட்டாரும் தொங்கபுரத்தில் காணி உடைய பள்ளிகளில் அழகந் அம்பலவன் குலோத்துங்க சோழ முத்தரையன் உள்ளிட்டாரும்
6. மகதை மண்டலத்து தொழுவூர் பற்றில் குறுக்கையில் காணி உடைய பள்ளிகளில் பாண்டியன் சொக்கன் மரகதசோழ முத்தரையன் உள்ளிட்டாரும் இவ்வனைவரோம கல்வெட்டி குடுத்த ப
7. ரிசாவது இன்னாயநார் கோயிலில் திருமேனி நாயமார் பெரிய வடுகன் கலகத்தில் செமம...... தோரசமுத்திரத்தேற் எழுந்தருளி போகையில் இன்னாயமாற்கு நெடு அத்தம் குடுத்து மீண்டும் கோயிலிலே எழுந்த
8. ருளப் பண்ணிநர்களென்று கொண்ட உபயமாவது இன்னாயநார் திருநாளுளிட்ட பல திவளைகளுக்கும் அமுதுபடிக்கும் அரிசி நூற்றுக் கலமும் படிவெஞ்சனமஞ் சாத்துபடிக்கு காக ஐய்யாயிரமும் இந்
9. த குறுக்கையிக் காணி உடைய பள்ளிகளில் மரகத சோழ முத்தரையன் உள்ளிட்டார் திருநாளகத்தொறும் குறைவறுத்து வீரநாராயணன் பேரேரிக்கு மேற்க்கு பச்சை மலைக்கு கிழக்கு
10. காவேரி ஆற்றுக்கு வடக்கு பெண்ணை ஆற்றுக்குத் தெற்க்கு உள்ளிட்ட பள்ளிகள் திருநாள்தொறும் குடிக்கு ஐம்பது காசும் அரிசி குறுணியுமாக நாட்டில் வெண்கலம் எடுத்து மண்கலம் இடித்தும்
11. குத்தியும் தண்டியும் முதலாக்கி திருநாள்தொறும் இப்படி குறைவறுக்கக் கடவோமாகவும் சம்மதித்துச் சந்திராதித்தவரையும் செல்லக் கல்வெட்டிக் குடுத்தோம் பள்ளி நாட்டவரோம் இப்படி செய்
12. த பள்ளி நாட்டவர்க்கு பட்டுப் பரிவட்டமும் திருமுனொடுக்கும் பெறக் கடவதாகவும் எழுந்தருளிப் புறப்பட்ட(ால்) வந்தான் தேவர்கள் தேவன் என்கிற திருச்சின்னத்து முன்பே பன்னாட்டான் தம்பிரான் என்கிற திரு

இதைப்போலவே வட தமிழக பகுதிகளை ஆட்சி செய்த காடவராயர்கள் கூட தங்களது பெயரோடு முத்தரையர் பட்டத்தை இணைத்துள்ளனர். இதனால் பல்லவ மரிபினரான காடவர்கள் முத்தரய மரபினர்கள் ஆகமுடியாது.

கிபி 18 ஆம் நூற்றாண்டு ஒலை ஆவணங்களில் நாயக்கர் சமூகத்தினரும் கூட முத்தரையர் பட்டத்தை உபயோகப்படுத்தியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வடக்குப்பட்டு

ஏரி செப்பனிடப்படுவதால் கிடைக்கக்கூடிய பலன்

200 காணி நஞ்சை கரம்பு நிலங்கள் இரு போகம் வாயிலாக வரக்கூடிய விளைச்சல்	க. 2000.00.0
30 காணி புஞ்சை கரம்பு நிலங்கள் வாயிலாக பெறக்கூடிய விளைச்சல்	க. 420.00.0
400 காணி செய்கால் நஞ்சை நிலங்கள் அதிக போகம் வழியாக தரக்கூடிய விளைச்சல்	க. 2000.00.0
	க. 6020.00.0

வராகனுக்கு 3 கலம் வீதம் 2006 வராகன்

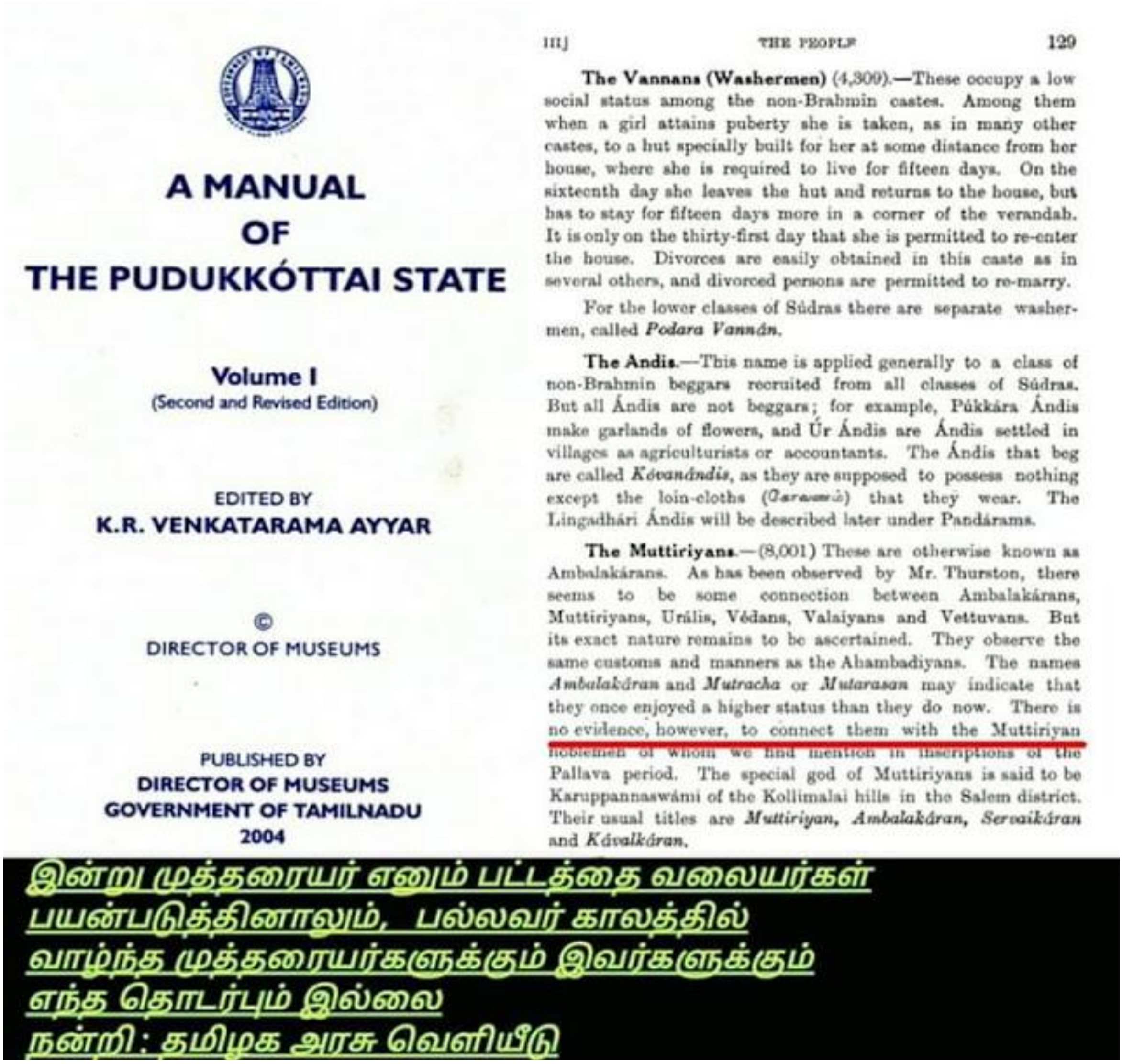
[மற்ற குறிப்புகள்]

பாளையக்காரர்	முத்தரையர் பெத்தநாயக்கர், சென்னை
எருது	: 250
பசு	: 400
காணியாட்சிக்காரர்	: கிராமத்தின் விஷ்ணுபிராமணாள்
பங்குகள்	: 130 நிலையானது

குடிகளுக்கு முன்பணமாகக் கொடுக்க வேண்டியது 100 வராகன்.

முத்தரையர் பட்டம் பல தரப்பினராலும் சூட்டப்பட்டு வந்துள்ளதால் ஏற்பட்ட குளறுபடிகளை பயன்படுத்தி சில வரலாற்று திரிபுகள் ஏற்பட்டுள்ளது. உண்மையான வரலாற்றை நீண்ட நாள் மறைக்க இயலாது. வன்னியர், முத்தரையர், அம்பலகாரர், தேவர் என்பது பட்டமே. இவற்றை சாதியாக குறிப்பிடமுடியாது.

வலையர்களுக்கு இருக்கும் முத்தரையர் பட்டம் தொன்று தொட்டதல்ல, அதுவும் அவர்களுக்கான பிற்கால பட்டமே.

A MANUAL OF THE PUDUKKÓTTAI STATE

Volume I
(Second and Revised Edition)

EDITED BY
K.R. VENKATARAMA AYYAR

©
DIRECTOR OF MUSEUMS

PUBLISHED BY
DIRECTOR OF MUSEUMS
GOVERNMENT OF TAMILNADU
2004

III] THE PEOPLE 129

The Vannans (Washermen) (4,309).—These occupy a low social status among the non-Brahmin castes. Among them when a girl attains puberty she is taken, as in many other castes, to a hut specially built for her at some distance from her house, where she is required to live for fifteen days. On the sixteenth day she leaves the hut and returns to the house, but has to stay for fifteen days more in a corner of the verandah. It is only on the thirty-first day that she is permitted to re-enter the house. Divorces are easily obtained in this caste as in several others, and divorced persons are permitted to re-marry.

For the lower classes of Súdras there are separate washermen, called *Podara Vannán*.

The Andis.—This name is applied generally to a class of non-Brahmin beggars recruited from all classes of Súdras. But all Ándis are not beggars; for example, Púkkára Ándis make garlands of flowers, and Úr Ándis are Ándis settled in villages as agriculturists or accountants. The Ándis that beg are called *Kóvandndis*, as they are supposed to possess nothing except the loin-cloths (கோவணம்) that they wear. The Lingadhári Ándis will be described later under Pandárams.

The Muttiriyans.—(8,001) These are otherwise known as Ambalakárans. As has been observed by Mr. Thurston, there seems to be some connection between Ambalakárans, Muttiriyans, Urális, Védans, Valaiyans and Vettuvans. But its exact nature remains to be ascertained. They observe the same customs and manners as the Ahambadiyans. The names *Ambalakáran* and *Mutracha* or *Mutarasan* may indicate that they once enjoyed a higher status than they do now. There is no evidence, however, to connect them with the Muttiriyan noblemen of whom we find mention in inscriptions of the Pallava period. The special god of Muttiriyans is said to be Karuppannaswámi of the Kollimalai hills in the Salem district. Their usual titles are *Muttiriyan*, *Ambalakáran*, *Servaikáran* and *Kávalkáran*.

வலையர், முத்திரியர் , நாயுடு என்ற 29 சாதிகளை முத்தரையர் என்று 1996 ஆம் ஆண்டு அரசு ஆணை வழங்கியத குறிப்பிடுகிறார்கள்.

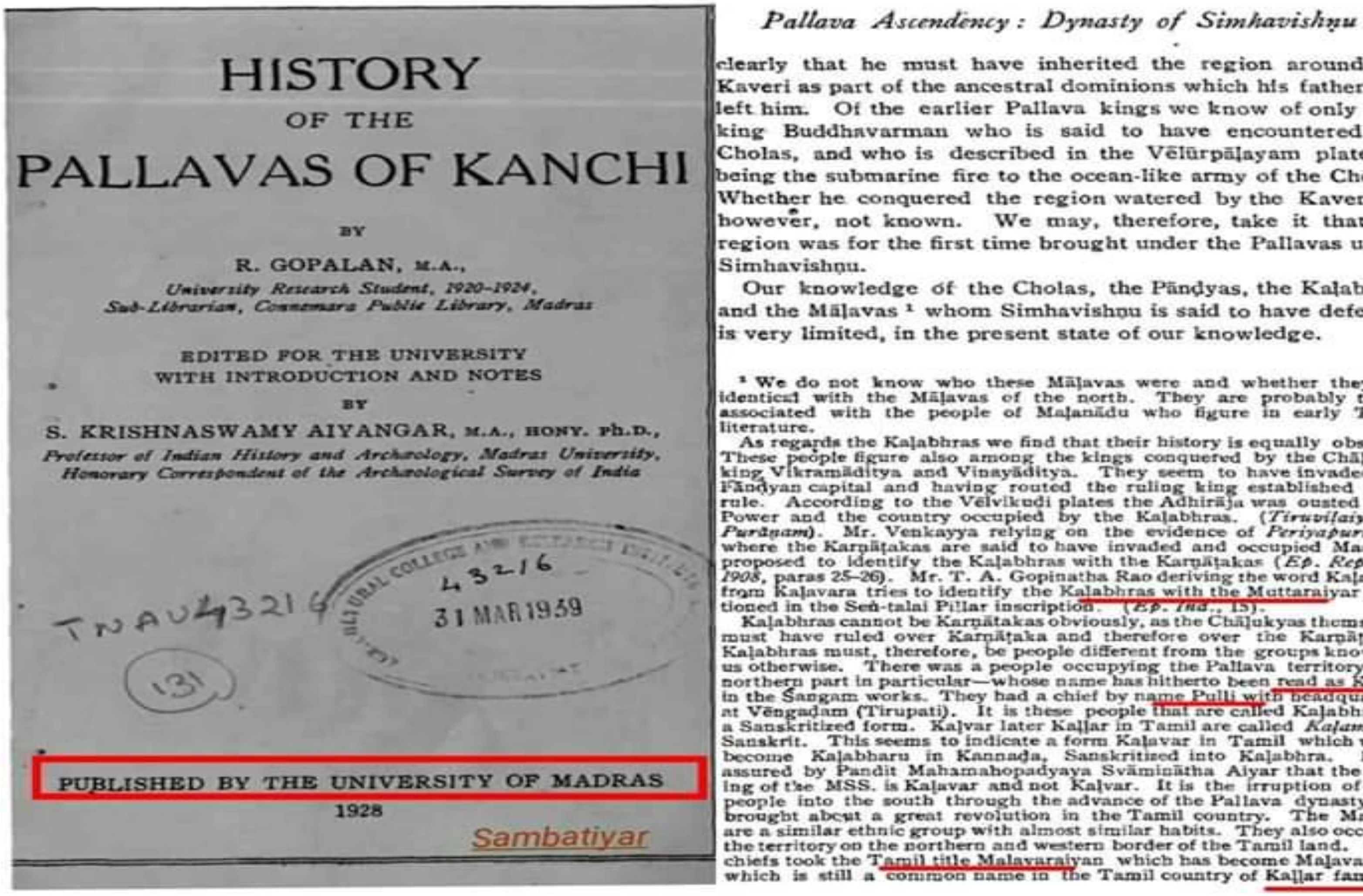
மூன்று வேந்தர்களை வென்றவர் அதனால் முத்தரையர் என்றனர் சிலர், இல்லை முத்து+அரையர் என்றனர் சிலர் ஆனால் முத்தரையர் (senior lineage) என்றால் மூத்தோர் மூத்த +அரையர் என்பதே சரியான விளக்கமாக அமைகிறது.

முத்தரையரின் குலம் சிலர் கங்கர்கள் என்கின்றனர் சில ஆய்வாளர்கள். பல்லவர்கள் என்கின்றனர் சில ஆய்வாளர்கள்.

யானை (களபம்) சின்னம் கங்கர்களின் சின்னம் களப சின்னத்தை முத்தரையர் பயன்படுத்தி உள்ளனர்.

முத்தரைய மன்னர்கள் கள்வர் கோமான் புல்லியின் வழிவந்தவர்கள்... தற்கால மழவராயர்கள் அனைவரும் கள்வர் குடியினரே......

நன்றி:- சென்னை பல்கலைக்கழகம் வரலாற்றுத் துறை (அரசு ஆவணம்)

HISTORY
OF THE
PALLAVAS OF KANCHI

BY

R. GOPALAN, M.A.,
University Research Student, 1920–1924,
Sub-Librarian, Connemara Public Library, Madras

EDITED FOR THE UNIVERSITY
WITH INTRODUCTION AND NOTES
BY
S. KRISHNASWAMY AIYANGAR, M.A., HONY. Ph.D.,
Professor of Indian History and Archæology, Madras University,
Honorary Correspondent of the Archæological Survey of India

PUBLISHED BY THE UNIVERSITY OF MADRAS
1928

clearly that he must have inherited the region around Kaveri as part of the ancestral dominions which his father left him. Of the earlier Pallava kings we know of only king Buddhavarman who is said to have encountered Cholas, and who is described in the Vēlūrpāḷayam plate being the submarine fire to the ocean-like army of the Cho Whether he conquered the region watered by the Kaveri however, not known. We may, therefore, take it that region was for the first time brought under the Pallavas u Simhavishṇu.

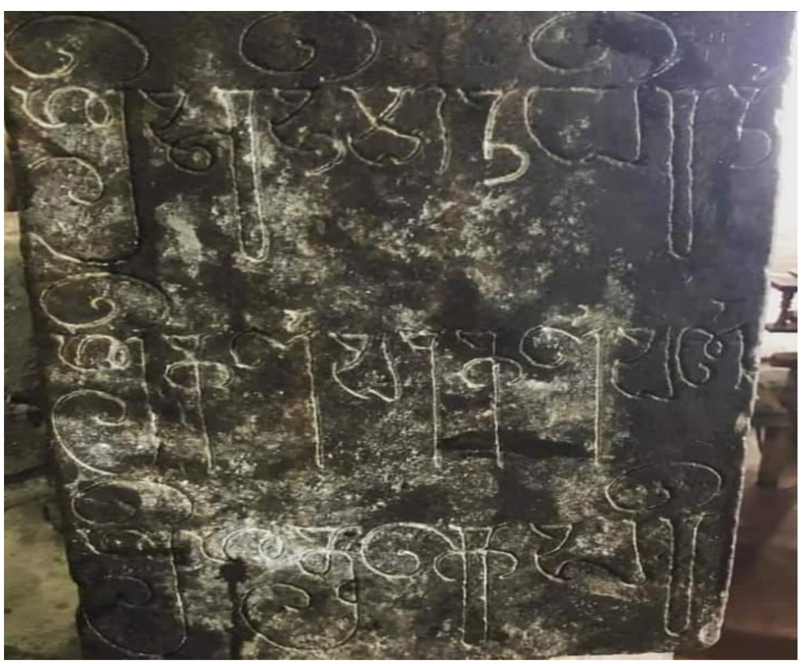
Our knowledge of the Cholas, the Pāṇḍyas, the Kaḷab and the Māḷavas [1] whom Simhavishṇu is said to have defe is very limited, in the present state of our knowledge.

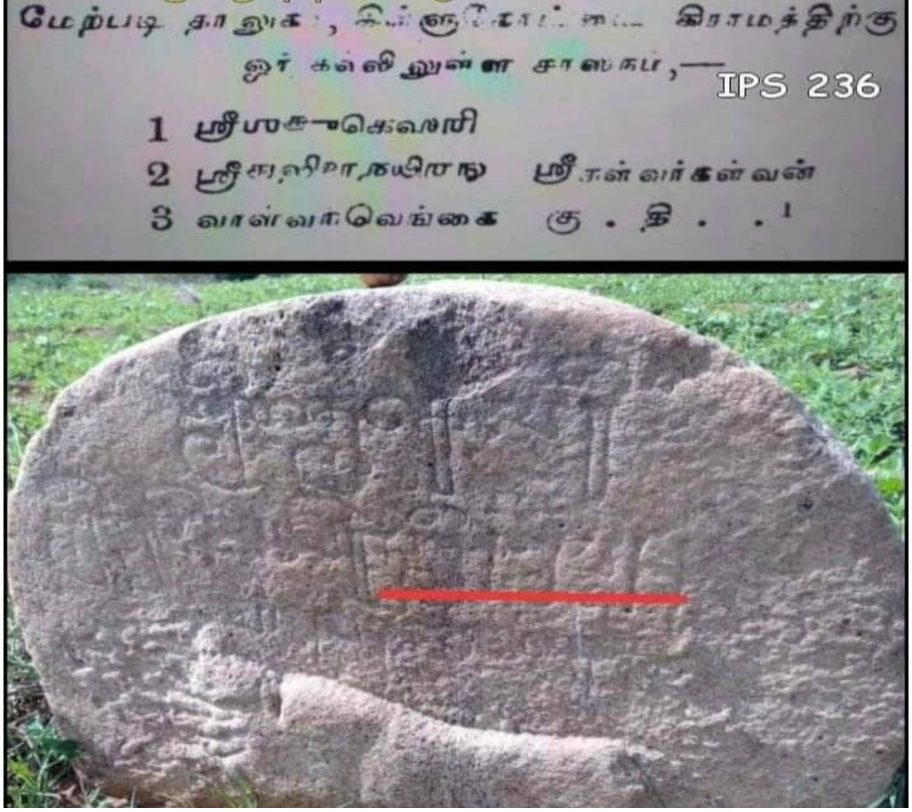
[1] We do not know who these Māḷavas were and whether they identical with the Māḷavas of the north. They are probably t associated with the people of Maḷanāḍu who figure in early T literature.

As regards the Kaḷabhras we find that their history is equally obs These people figure also among the kings conquered by the Chāḷ king Vikramāditya and Vinayāditya. They seem to have invaded Pāṇḍyan capital and having routed the ruling king established rule. According to the Vēlvikuḍi plates the Adhirāja was ousted Power and the country occupied by the Kaḷabhras. (*Tiruviḷaiy Purāṇam*). Mr. Venkayya relying on the evidence of *Periyapurā* where the Karṇāṭakas are said to have invaded and occupied Mad proposed to identify the Kaḷabhras with the Karṇāṭakas (*Ep. Rep. 1908*, paras 25–26). Mr. T. A. Gopinatha Rao deriving the word Kaḷa from Kaḷavara tries to identify the Kaḷabhras with the Muttaraiyar tioned in the Seṅ-talai Pillar inscription. (*Ep. Ind.*, 15).

Kaḷabhras cannot be Karṇāṭakas obviously, as the Chāḷukyas thems must have ruled over Karṇāṭaka and therefore over the Karṇāṭ Kaḷabhras must, therefore, be people different from the groups know us otherwise. There was a people occupying the Pallava territory northern part in particular—whose name has hitherto been read as K in the Śangam works. They had a chief by name Pulli with headqua at Vēngaḍam (Tirupati). It is these people that are called Kaḷabhr a Sanskritized form. Kaḷvar later Kaḷḷar in Tamil are called *Kaḷam* Sanskrit. This seems to indicate a form Kaḷavar in Tamil which w become Kaḷabharu in Kannaḍa, Sanskritized into Kaḷabhra. I assured by Pandit Mahamahopadyaya Svāminātha Aiyar that the ing of the MSS. is Kaḷavar and not Kaḷvar. It is the irruption of people into the south through the advance of the Pallava dynasty brought about a great revolution in the Tamil country. The Ma are a similar ethnic group with almost similar habits. They also occ the territory on the northern and western border of the Tamil land. chiefs took the Tamil title Malavaraiyan which has become Maḷavar which is still a common name in the Tamil country of Kaḷḷar fam

முத்தரைய அரசர் பரம்பரையில் பேர் பெற்ற சில அரசர் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய சாசனங்கள் சில செந்தலை, நாரதத்தமலை, திருமய்யம், குன்னாண்டார் கோயில் முதலிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. இங்கு எல்லாம் இப்பொழுதும் கள்ளர் குடியினர் கீழ் உள்ளது.
கள்வர் குல பெரும்பிடுகு முத்தரையர் என உரக்க உரைத்த தமிழ் அறிஞர் ' மு இராகவயங்கார்"

முத்தரையர் மன்னர்கள்

1) தனஞ்சய முத்தரையர்

2) பெரும்பிடுகு முத்தரையர் என்கிற குவவன் மாறன் (கி.பி.655-கி.பி.680)

3) இளங்கோவதிரையர் என்கிற மாறன் பரமேஷ்வரன் (கி.பி.680-கி.பி.705)

4) பெரும்பிடுகு முத்தரையர் II என்கிற சுவரன் மாறன் (கி.பி.705-கி.பி.745)

இக்கல்வெட்டானது இரண்டாம் பெரும்பிடுகு முத்தரையனான சுவரன் மாறனின் பட்டமான "கள்வர் கள்வன்", "சத்ருகேஸரி", "வாள்வரிவெங்கை" போன்ற பட்டத்தினை தாங்கியுள்ளது

1 ஸ்ரீஸத்ருகேஸரி

2 ஸ்ரீஅபிமாநதீரந் ஸ்ரீகள்வர்கள்வன்

3 வாள்வரிவெங்கை கு . தி . .[1]

MUTTARAIYARS.

Inscription No. 236.

Place :—Kuḷattúr Taluk—Kiḷḷikóṭṭai—on a slab set up in a field near the village.

Dynasty and King :—Muttaraiyar—Perumbiḍugu Śuvaran Màṛan.

Date :—Not dated—Belongs to the first half of the 8th century A. D.[1]

Language and Script :—Old Tamil and Grantha—3 lines.

The figure of a tiger in a recumbent posture is engraved below the inscription.

Translation :—

"The tiger with brilliant curved stripes[2] that Śri Śatrukésari, also called Śri Abhimànadhìran and Śri Kaḷavar Kaḷavan, slew."[3]

Inscription No. 237.

Place :—Kuḷattúr Taluk—Kíranúr—Uttamanàthasvàmi temple—on the north wall of the shrine.

---

[1] *Śavá-múvá-p-pérááu*—the flock that never diminishes in number as a result of death, or in yield as a result of old age.

[2] *Bógiyár.*

[1] The Muttaraiyars were chiefs under the Pallavas, ruling over the southern part of the Pallava empire with their capitals at Tanjore, Śendalai and Vallam near by. The Śendalai pillar inscriptions (Epig. Ind. XIII, parts 3 and 4.) mention three of them. Perumbiḍugu was the title of the Pallava Paraméśvaravarman I, adopted by the grandfather of this chief first and by him later. This chief started his career towards the close of the reign of Paraméśvaravarman II, Pallava (C. 700–701 A. D.) and served under Nandivarman II, Pallavamalla (C. 710–775 A. D.). He travelled from Tanjore to Káñci during the dynastic revolution, and was the first to receive the young Pallavamalla before his coronation and to offer his services. His exploits are described in the verses inscribed on the pillars in Śendalai.

[2] *Váḷ-vari-véngai*—perhaps this is a figurative reference to the defeat of the Cóḷa chiefs, whose emblem was the tiger, and the conquest of their territory. Kiḷḷi Kóṭṭai, the name of the place, means the citadel of Kiḷḷi, which was a title of the Cóḷa kings.

[3] These three and other titles (*birudas*) are found in the Śendalai inscriptions which eulogise Perumbiḍugu Muttaraiyar II. *Śatrukésari* means, 'the lion to his enemies,' *Abhimánadhíran*, 'the proud hero,' *Kaḷavar Kaḷavan*; 'the chief *kaḷavan* of the *Kaḷavar*—perhaps Kaḷḷar'—whose territory

5) விடேல்விடுகு சாத்தன் மாறன் (கி.பி.745-கி.பி.770)

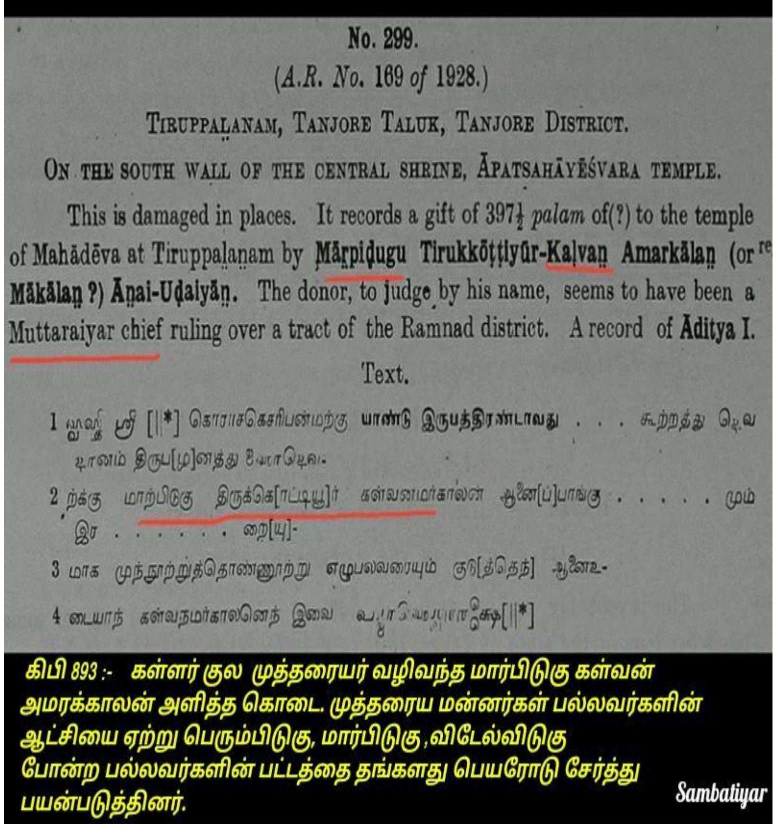
6) மார்பிடுகு என்கிற பேரடியரையன் (கி.பி.770-கி.பி.791)

7) விடேல்விடுகு முத்தரையர் என்கிற குவவன் சாத்தன் (கி.பி.791-கி.பி.826)

8) சாந்தன் பழியிலி (கி.பி.826-கி.பி.851)

சாத்தம் பழியிலியின் சாசன எழுத்து.

No. 299.

(*A.R. No.* 169 *of* 1928.)

TIRUPPALANAM, TANJORE TALUK, TANJORE DISTRICT.

ON THE SOUTH WALL OF THE CENTRAL SHRINE, ĀPATSAHĀYĒŚVARA TEMPLE.

This is damaged in places. It records a gift of 397½ *palam* of(?) to the temple of Mahādēva at Tiruppalanam by **Mārpiḍugu Tirukkōṭṭiyūr-Kaḷvan Amarkālan** (or **Mākālan ?) Āṇai-Uḍaiyāṉ.** The donor, to judge by his name, seems to have been a Muttaraiyar chief ruling over a tract of the Ramnad district. A record of **Aditya I.**

Text.

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [||*] கோராசகேசரிபன்மற்கு **யாண்டு இருபத்திரண்டாவது** . . . கூற்றத்து தேவ தானம் திருப[ழ]னத்து மஹாதேவ-

2 ற்க்கு மாற்பிடுகு திருக்கொ[ட்டியூ]ர் கள்வனமர்காலன் ஆனே[ப்]பாங்கு . . . . . மும் இர . . . . றை[யு]-

3 மாக முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்று எழுபலவரையும் குடு[த்தெந்] ஆனேஉ-

4 டையாந் கள்வநமர்காலனெந் இவை பந்மாஹேச்வரரக்ஷை[||*]

விஜயாலய சோழீஸ்வரம் கோவில், மற்றும் குடைவரைக் கோவில்கள் நார்த்தாமலை பகுதியில் உள்ளது. இது விசெங்கி நாட்டுக் கள்ளர்கள் வாழும் பகுதி. அக்கல் ராஜா' என்ற விஜயநகரத்தைச் சேர்ந்தவன் விசெங்கி நாட்டுக் கள்ளர்களை வெற்றி பெற்று நார்த்தாமலை கோட்டையில் தங்கினானான். அப்பகுதியில் இருந்த பல்லவராயர் இளவரசியான 'அக்கச்சி' என்பவர் கச்சிரன் பட்டம் உடைய கள்ள வீரரிடம் 'அக்கல் ராஜாவின்' தலையைக் கொய்து வருமாறு பணித்துள்ளார்.

சோழீஸ்வரம் கோயிலின் வெளிப்புறச் சுவரில் காணப்படும் கல்வெட்டு மூலம் இக்கோயில் சாத்தன் பூதி என்பவரால் கட்டப்பட்டதாகவும், மழையினால் இது இடிந்துவிடவே, மல்லம் விதுமன் என்கிற தென்னவன் தமிழதிரையன் என்பவனால் இதை விஜயாலய சோழன் காலத்தில் புதுப்பித்தார் என்றும் அறியப்படுகிறது. விஜயாலயன் காலம் முதல் இக்கோயில் விஜயாலய சோழீஸ்வரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. தமிழுதரையர், மீனவராயர் என்ற பட்டம் உடைய கள்ளர்கள் இன்றும் வாழ்கின்றனர்.

குடுமியான் மலை கோயில் கல்வெட்டு “சத்ரு பயங்கர முத்தரையன்” என்னும் பெயரைக் குறிப்பிடுகிறது. முதல் விஜய ரகுநாத ராய தொண்டைமானுடைய முடிசூட்டு விழா குடுமியான் மலை ஆலயத்தில் நடைபெற்றது. புதுக்கோட்டை மன்னர்களுடைய விழாக்கள் அனைத்தும் அந்த ஆலயப் பிரகாரத்தில் அமைந்துள்ள அறுகோண வடிவில் அமைந்த ஒரு பெரிய பாறையைத் தளமாகக் கொண்ட மண்டபத்தில் நடத்துவதுதான் வழக்கம். அதன்படி இவருடைய முடிசூட்டு விழா குடுமியான் மலையில் கோலாகலமாக நடைபெற்றது.

கிபி1915ஆம் ஆண்டில் இந்திய தொல்லியல் துறை தலைவர்களான Dr.Sten Konow and Dr.Thomos அவர்களால் வரையறுக்கப்பட்டு வெளிவந்த Epigraphhia India என்கிற புத்தகத்தில் கள்ளர் பெருமக்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்று குறிக்கிறார்கள்.

Inscriptions on the first pillar.

A.—Top section; north face.

TEXT.

1 ḍutta [Pe]rumbiḍugu Muttarai-
2 yaṉ=āyiṉa Kuvāvaṉ Māṟaṉ=ava-
3 ṉ magaṉ Iḷaṅgōvadiyaraiya-
4 ṉ=āyiṉa Māṟaṉ Paramēśvaraṉ=a-
5 vaṉ magaṉ Perumbiḍugu Mutta-
6 raiyaṉ=āyiṉa Śuvaraṉ Māṟaṉ=ava-
7 ṉ=eḍuppitta paḍāri-kōyil=ava-
8 ṉ=eṟindav=ūrgaḷum=avaṉ pērga-
9 ḷum=avaṉai=ppāḍiṉār pērgaḷum=i-
10 ttūṉgaṉ-mēl=eḷudiṉa ivai

TRANSLATION.

[5] . . . . Perumbiḍugu Muttaraiyaṉ *alias* Kuvāvaṉ Māṟaṉ. His son (*was*) Iḷaṅgōvadiyaraiyaṉ *alias* Māṟaṉ Paramēśvaraṉ. His son (*was*) Perumbiḍugu Muttaraiyaṉ *alias* Śuvaraṉ Māṟaṉ. The Piḍāri temple (*was*) built by him. The places which he conquered, the names (*borne by*) him and the names (*of the poets*) who sung of him are engraved on these pillars. These[6]

B.—Same section; west face.

TEXT.[7]

1 [Srī-Māṟaṉ]
2 Śrī-Śatri[8]kēsari
3 Śrī-Kaḷvarkaḷvaṉ
4 Śrī-Atisāhasaṉ.

---

[1] No. 466 of the *Madras* Epigraphical collection for 1908.
[2] No. 670 of the same collection for 1909.
[3] This village is at a distance of 5 miles from Trichinopoly.
[4] This class of people is mostly to be found in the Tanjore and Trichinopoly districts.
[5] A portion of the inscription is mutilated at the beginning.
[6] There is not much significance in this word here.
[7] These are the titles of the king and as such are not translated. They may be rendered as the glorious Cupid, the glorious lion to the enemy, the chief *kaḷva* of the *kaḷvar* and he who is thoroughly truthful or brave. *Kaḷvar* are perhaps a class of people and may be a variant of *kaḷḷaṉ*, a tribe inhabiting the Madura District and Pudukkōṭṭai State.
[8] Read *Satru-*.

அதாவது அன்றைய காலகட்டங்களில் இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து கல்வெட்டுகளையும் கண்டுபிடித்து அதனை பல இந்திய ஆராய்ச்சியாளர்களுடன் ஆராய்ந்து 30க்கும் மேற்பட்ட பாகங்களாக தொகுத்து வெளியிட்டனர். அதில் 13வது பாகத்தில் 139 பக்கத்தில் ஒரு கல்வெட்டிற்கு விளக்கம் கொடுக்கிறார்கள்.

of these Kalva chieftains who established themselves permanently in the region of Tanjore and Pudukotta in the period immediately following describe themselves as Kalvar, and themselves give the exalted designation to their chieftain of being *Kaḷvar-uḷ-Kaḷvan,* written Sanskritwise, meaning a Kallan among Kallars or a Kallan

nadu, (2) Oli-Nadu, (3) Ten-Pandi-nadu, (4) Kutta-nadu, (5) Kuda-nadu, (6) Panri-nadu, (7) Karka-nadu, (8) Sita-nadu, (9) Puli-nadu, (10) Malaiyaman-nadu, (11) Aruva-nadu, (12) Aruva-vadatalai (North Aruva).

par excellence. In the Sendalai Pillar Inscription the term actually used for these is Kalvara-Kalvan, the first part with the genitive affix *a*, being the Kannada genitive as well, the whole word meaning 'of the Kalvar.' The *va* here is written as a subscript to *l* and has to be read Kalvar and not Kalavar. In the centuries following the eleventh and the twelfth, we find this Kallar imposition upon the previous agricultural population still going on, and one or two voluntary agreements of the people for common defence against these have come to notice.[23] It seems, therefore, a tenable hypothesis that it is the migration of a people like the Kallar, Kalavar as we should call the people properly speaking, that is responsible for the upsetting of the Sangam civilization in the Tamil country, and this migration was due to the gradual pressure of the Pallavas, who ultimately took possession of Kanchi and the territory dependent upon it, that is, the country of Tondamandalam. If this people advanced through the

கள்வங்களே" (திவ். திருவாய். 9.6.5.).

[களவு → கள்வம் (வே.க.129.).]

கள்வம்² *kaḷavam,* பெ.(n.) கவர்ச்சியுள்ளது; that which is charming, attractive. *"கள்வப் பணிமொழி நினைதொறு மாவிவேமால்" (ஈடு. 10,3,4. ஜீ.பக்.93).*

[கள் → கள்வம்.]

கள்வர்கள்வன் *kaḷvarkaḷvaṉ,* பெ.(n.) சுவரன் மாறனின் சிறப்புப் பெயர்களுள் ஒன்று; one of the titles of Suvaranmāran (கல்.அக.).

[கள்வர் + கள்ளன். கள்வன் → களவன் → களவரர் - (களப்பிரர்) களவர்க்குத் தலைவனான கள்வன்.]

கள்ளன் → கள்வன்.

இவன் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் தஞ்சையைத் தலைநகராகக் கொண்டு இரண்டாம் நந்திவர்ம பல்லவனின் கீழிருந்து ஆட்சி செய்தவன். முத்தரையர் இனத்தைச் சார்ந்தவன்.

---

1 The Muttaraiyars were chiefs under the Pallavas, ruling over the southern part of the Pallava empire with their capitals at Tanjore, Śendalai and Vallam near by. The Śendalai pillar inscriptions (Epig. Ind. XIII, parts 3 and 4.) mention three of them. Perumbiḍugu was the title of the Pallava Paraméśvaravarman I, adopted by the grandfather of this chief first and by him later. This chief started his career towards the close of the reign of Paraméśvaravarman II, Pallava (C. 700–701 A. D.) and served under Nandivarman II, Pallavamalla (C. 710–775 A. D.). He travelled from Tanjore to Káñci during the dynastic revolution, and was the first to receive the young Pallavamalla before his coronation and to offer his services. His exploits are described in the verses inscribed on the pillars in Śendalai.

2 *Váḷ-vari-véṅgai*—perhaps this is a figurative reference to the defeat of the Cóḷa chiefs, whose emblem was the tiger, and the conquest of their territory. Kiḷḷi Kóṭṭai, the name of the place, means the citadel of Kiḷḷi, which was a title of the Cóḷa kings.

3 These three and other titles (*birudas*) are found in the Śendalai inscriptions which eulogise Perumbiḍugu Muttaraiyar II. *Śatrukésari* means, 'the lion to his enemies,' *Abhimánadhíran*, 'the proud hero,' *Kaḷavar Kaḷavan*; 'the chief *kaḷavan* of the *Kaḷavar*—perhaps Kaḷḷar'—whose territory he ruled. *Kaḷavan*—perhaps also means 'elephant', which seems to have been the crest of the Muttaraiyars.

அதாவது ஸ்ரீகள்வர் கள்வன் பெரும்பிடுகு முத்தரையர் என்ற கல்வெட்டுக்கு அதில் வரும் கள்வர் என்பது கள்ளர் சமூகம் என்றும்.

இந்த கள்ளர் சமூகம் என்பது (Glorious lion to the enemy) நல்லாத் தூங்கிக்கிட்டிருக்க ஒரு யானையோட கனவுல திடீர்னு சிங்கம் வந்தால், அது கனவு என்பதை என்று கூடஉணராமல் அந்த யானை

பதறியடிச்சு பிளிறிக்கொண்டு ஓடுவதை போல கள்ளர் பெயரை கேட்டால் எதிரிகளுக்கு சிம்மசொப்பனமாக இருக்கும் என்று......
கள்ளர்களின் வாழ்நாள் எதிரியான ஆங்கிலேயர்களே குறிப்பிட்டது தான் வியப்பே.

கிள்ளுக்கோட்டையில் சுவரன் மாறனுக்கு அமைக்கப்பட்ட நடுகல்

மு.இராகவையங்கார் முத்தரையரைப் பற்றி, "நாலடியாரில் முத்தரையரைப் பற்றி இரண்டிடங்களில் குறிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வோர், தென்னாட்டில், 7, 8-ம் நூற்றாண்டுகளிற் பிரபலம் பெற்ற கள்வர் மரபினராவர். இவ்வம்சத்தவர் சங்க காலத்திலேயே சிற்றரசராக விளங்கியவரென்பது 'கள்வர் கோமான் புல்லி', 'கள்வர் கோமான் தெவ்வன்' என்னும் பெயர்கள் அகநானூற்றுட் பயில்வதனால் அறியப்படும் (செந்தமிழ் தொகுதி 13, பக்.273) என்று குறிப்பிடுவார். மேலும் அவர் நாலடியாரில் வரும் முத்தரையர் கள்ளர் மரபினர் என்றும் இவர்களின் மூதாதையர் புல்லி என்றும் நிறுவுதல் காண்க (செந்தமிழ் தொகுதி 3, ப.273).

தரிசனம்' என்னும் சமண நூல் இதனைக் குறிக்கிறது. நாலடியாரும் பழமொழியும் அப்பொழுது பாடப் பட்டவையாக இருக்கலாம். நாலடியாரில் முத்தரையர் புகழப்பட்டுள்ளனர். யாப்பருங்கல விருத்தி உரையால், தமிழ் முத்தரையர் கோவை ஒன்று இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இம் முத்தரையர் (களப்பிரர்) சமணத்தை ஊட்டி வளர்த்தனர் என்பது நாலடியார் போன்ற (செ. 200, 243, 296) நூல்களால் நன்குணரலாம்.[72]

கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டினரான திருமங்கை யாழ்வார் சோழ நாட்டின் ஒரு பகுதியான ஆலிநாட்டை ஆண்ட சிற்றரசர். அவர் கள்ளர் மரபினர் என்று திவ்யசூரி சரிதம் செப்புகிறது. கள்ளர் சரப மரபினர் என்று வடமொழியில் கூறப்படுவர்.[73] இன்றும் திருச்சிக் கோட்டத்தில் முத்தரையர் சமீந்தார்களாக இருக்கின்றனர். தெலுங்க நாட்டில் 'முத்து ராசாக்கள்' என்னும் சமீந்தார் இருக்கின்றனர். மதுரைக் கோட்டத்தில் உள்ள மேலூரில் முத்தரையர் 'அம்பலகாரர்' எனப்படுவர். 'இவர்கள் எல்லோரும் இக்காலத்துக் கள்ளர் வகுப்பினர் ஆவர்' என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்.[74]

பல்லவராலும் பாண்டியராலும் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் 9 ஆம் நூற்றாண்டுவரை களப்பிரர் வலிகுன்றிச் சிற்றராசராக இருந்தனர். தஞ்சையையாண்ட களப்பிரர் பல்லவர்க்கு அடங்கியவர்; கொடும்பாளூரை ஆண்ட களப்பிரர் பாண்டியர்க்கு அடங்கியவர். கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் சோழப் பேரரசை நிலைநாட்டிய விசயாலய சோழன் தஞ்சையைக் களப்பிர அரசனிடமிருந்தே மீட்டான்.[75]

72. Ibid.
73. M.R.Aiyangar's Alwargal Kalanilai,' pp.118-119
74. "Studies in S.I.Jainism' pp.56,57
75. K.A.N. Sastry's "Pandyan Kingdom' p.84-85

1915-16 ஆண்டிலே சுப்பிரமணி அய்யர் மற்றும் ராவ் பகதூர் வெங்கய்யா இருவரும் ஆராய்ந்து முத்தரையர் கள்வர்கள்வன் என்பது மதுரை, தஞ்சை, புதுக்கோட்டை பகுதியில் வாழும் கள்ளர் குல மக்கள் என கூறி ஆங்கிலேய அரசே வெளியிட்டு விட்டது.

சுப்பிரமணி அய்யர் மற்றும் ராவ் பகதூர் வெங்கைய்யாவின் விளக்கம். இது தான்.

The glorious Title of Muthariyar kings are"They be the glorius cupid.He is ferocius lion to enemy.The chief of kalva of kalvar. he is truthful to brave who thought.Kalvar are the class of people may be the varientkallars, a tribe of Madura and pudhukottai district

இன்றும் செந்தலை,தஞ்சை பகுதிகளில் இதே முத்தரையர், தஞ்சரையர், செம்பிய முத்தரையர் என்ற பட்டம் கொண்ட பெரும்பான்மையராக கள்ளர் மக்கள் தஞ்சையில் வாழ்கின்றனர்.

No. 299.

(*A.R. No.* 169 *of* 1928.)

TIRUPPAḶANAM, TANJORE TALUK, TANJORE DISTRICT.

ON THE SOUTH WALL OF THE CENTRAL SHRINE, ĀPATSAHĀYĒŚVARA TEMPLE.

This is damaged in places. It records a gift of 397½ *palam* of(?) to the temple of Mahādēva at Tiruppaḷaṇam by **Māṟpiḍugu Tirukkōṭṭiyūr-Kaḷvaṉ Amarkālaṉ** (or **Mākālaṉ ?) Āṉai-Uḍaiyāṉ.** The donor, to judge by his name, seems to have been a Muttaraiyar chief ruling over a tract of the Ramnad district. A record of **Āditya I.**

Text.

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [||*] கோராசகேசரிபன்மற்கு **யாண்டு இருபத்திரண்டாவது** . . . கூற்றத்து தேவ
டானம் திருப்[ழ]னத்து மஹாதேவ-

2 ற்க்கு மாற்பிடுகு திருக்கொ[ட்டியூ]ர் கள்வனமர்காலன் ஆனை[ப]பாங்கு . . . . . மும்
இர . . . . றை[யு]-

3 மாக முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்று எழுபலனரையும் கு[த்தெத்] ஆனைஉ-

4 டையாந் கள்வநமர்காலனெந் இவை பந்மாஹேச்வரரக்ஷை[||*]

கிபி 893 :- கள்ளர் குல முத்தரையர் வழிவந்த மார்பிடுகு கள்வன் அமரக்காலன் அளித்த கொடை. முத்தரைய மன்னர்கள் பல்லவர்களின் ஆட்சியை ஏற்று பெரும்பிடுகு, மார்பிடுகு ,விடேல்விடுகு போன்ற பல்லவர்களின் பட்டத்தை தங்களது பெயரோடு சேர்த்து பயன்படுத்தினர்.

Sambatiyar

மேலும் பல்லவ மன்னன் தந்திவர்மன் காலத்தில் மாற்பிடுவனார் என்னும் பேரதியரையனின் அடியான் ஒருவன் வாலி வடுகன் என்னும் கலிமூர்க்க இளவரையன் என்ற பெயரோடு திகழ்ந்திருக்கிறான். அவன் குன்னாண்டார் கோயிலில் வாலி ஏரி என்று ஒரு ஏரியை அமைத்திருக்கிறான்.[65] மாற்பிடுவனார் பேரதியரையன் முத்தரைய மன்னனாக இருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது.[66] முத்தரையர்கள் 'பேரதியரையர்' என்றும் 'இளவரையர்' என்றும் பட்டம் பூண்டிருக்கின்றனர். அடியானான வாலிவடுகன், கலிமூர்க்க இளவரையன் என்றும் பெயர் பெற்றிருப்பதால் மாற்பிடுவனார் பேரதியரையனுக்கோ அல்லது அவனது முன்னோனுக்கோ கலிமூர்க்கன் என்று ஒரு பட்டப் பெயர் இருந்திருக்கலாம். சோழர் காலத்தில் மன்னர்

62. I. P. S. No. 13.
63. நடன. காசிநாதன், முத்தரையர்.
64. I. P. S. No. 18.
65. Ibid No. 17
66. K. V. Subramanya Iyer, 'Historical sketches of Ancient Dekhan

No. 299.

(*A.R. No.* 169 *of* 1928.)

TIRUPPAḶANAM, TANJORE TALUK, TANJORE DISTRICT.

ON THE SOUTH WALL OF THE CENTRAL SHRINE, ĀPATSAHĀYĒŚVARA TEMPLE.

This is damaged in places. It records a gift of 397½ *palam* of(?) to the temple of Mahādēva at Tiruppaḷaṇam by **Māṟpiḍugu Tirukkōṭṭiyūr-Kaḷvaṉ Amarkālaṉ** (or **Mākālaṉ ?) Āṉai-Uḍaiyāṉ.** The donor, to judge by his name, seems to have been a Muttaraiyar chief ruling over a tract of the Ramnad district. A record of **Āditya I.**

Text.

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [||*] கோராசகேசரிபன்மற்கு யாண்டு இருபத்திரண்டாவது . . . கூற்றத்து தேவ
தானம் திருப[ழ]னத்து மஹாதேவ-

2 ற்க்கு மாற்பிடுகு திருக்கொ[ட்டியூ]ர் கள்வனமர்காலன் ஆனை[ப்]பாகு . . . . . மும்
இர . . . . றை[யு]-

3 மாக முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்று எழுபலவரையும் கு[டுத்தேந்] ஆனைஉ-

4 டையாந் கள்வநமர்காலனேந் இவை பந்மாஹேஸ்வரரக்ஷை[||*]

கிபி 893 :- கள்ளர் குல முத்தரையர் வழிவந்த மார்பிடுகு கள்வன் அமரக்காலன் அளித்த கொடை. முத்தரைய மன்னர்கள் பல்லவர்களின் ஆட்சியை ஏற்று பெரும்பிடுகு, மார்பிடுகு ,விடேல்விடுகு போன்ற பல்லவர்களின் பட்டத்தை தங்களது பெயரோடு சேர்த்து பயன்படுத்தினர்.

Sambatiyar

156 EPIGRAPHIA INDICA. [VOL. XI.

temple at Tanjore and were required to supply two *brahmachārins* as temple-servants and two other persons as watchmen to that temple.[1]

The well Mārppiḍugu-perunginaṟu should have been named either after the reigning king or a local chief under him. That it was not called after the builder is evident from the fact that he bore a different name. Nor do we know that Dantivarman had the surname Mārppiḍugu. It may be pointed out here that there was in ancient times a family of kings called Muttaraiyan ruling over a portion of the Tanjore and Trichinopoly districts and a part at least of the Pudukkōṭṭai State.[2] Some of the members of this family had for their surnames Perumbiḍugu, Viḍēl-viḍugu, *etc.* Śendalai, one of the places where their inscriptions have been found, is not far off from Ālambākkam whence the builder of the Tiruvellarai well hails. It may further be noticed that at Ālambākkam, there was, according to its inscriptions, a big tank called Mārppiḍug-ēri. It is just possible that both the Mārppiḍug-ēri of Ālambākkam and the Mārppiḍugu-perunginaṟu of Tiruvellarai came into existence at the same time and were named after the same person who, to judge from the similarity of the name, might have been a member of the Muttaraiyan family and a feudatory of the Pallava king Dantivarman of our record.

பொ. ஆ. 650 முதல் பொ. ஆ. 860 வரை முத்தரையர் என்போர் சோழ நாட்டில் தஞ்சைக்கும்

திருச்சிராப்பள்ளிக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியைச் செந்தலை என்னும் ஊரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தனர்.

முத்தரையர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவன் பெரும்பிடுகு முத்தரையன் (கி.பி. 655 - 680) என்பவன் ஆவான். இவனுக்குப் பல சிறப்புப் பெயர்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்று ஸ்ரீ கள்வர கள்வன் என்பதாகும். இதனைச் செந்தலை மற்றும் திருக்காட்டுப்பள்ளியில் உள்ள கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

செந்தலை

செந்தலையில் உள்ள அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வர் கோவிலில் நாட்டார் , பீலியார் , மாதுரார் பட்டம் உடைய கள்ளர்கள் முதன்மையனவர்களாக விளங்குகின்றனர்.

கோவிலில் பாரத மண்டபம் (வசந்த மண்டபம்), விமான திருப்பணி அங்குள்ள கள்ளர்களால் திருப்பணி செய்யப்பட்டது.

செந்தலை கல்வெட்டு; (EI.VOI.XII SPI PP.134-149) "தஞ்சைகோன் வல்லகோன் ஸ்ரீ களவர் கள்வன் பெருபிடுகு முத்தரையர்." என்பதற்கு ஏற்ப தஞ்சரையர், வல்லவரையர், செம்பிய முத்தரையர் பட்டங்கள் உடைய கள்ளர்கள் வாழ்கின்றனர்.

ஏரியூர் நாடு அல்லது ஏரிமங்கல நாடு என்ற கள்ளர் நாட்டில் மூன்றாவதுகரையார் : சோழகர் மற்றும் செம்பிய முத்தரையர், மேலும் இதில் உள்ளடங்கிய கிராமம் சுரக்குடிப்பட்டியில் உள்ளவர்களின் கள்ளர் பட்டம் - முத்தரையர், செம்பிய முத்தரையர் .
செம்பியன் களரியில் உள்ள நேத்ரபதீஸ்வரர் ஆலயம். அங்குள்ள வெள்ளாளர் சமுதாயத்திற்கு பாத்தியப்பட்டது. வெள்ளாளர் 10 தலைக்கட்டுக்கும் மேல் உள்ளனர். இங்குள்ள வெள்ளாளர்கள் கோவில்மரியாதைக்காக சொரக்குடிப்பட்டியில் உள்ள செம்பியமுத்தரசுகளை அழைத்து வருகின்றனர்.

Table showing the names of inter-marrying clans found within a village in Pathinettupatti

S. No.	Village	Name of intermarrying clans within the village
1.	Sengipatti	Merkondar, Kodumburar, Ulangathar, Cholagar, Pambattiar, Panaliar.
2.	Chenurapatti	Merkondar, Kodumburar.
3.	Chinnamuthandipatti*	Merkondar
4.	Koonampatti	Merkondar, Kasthiriyar.
5.	Palayapatti	Kodumburar, Merkondar, Vilvarayar, Pannimundar, Thethuvandar.
6.	Kariyapatti	Merkondar, Mangalas Cholatharaiyar, Kalathil vendrar, Kodumburar, Kattai vettiar, Cholangadevar.
7.	Muthuveerakandiampatti	Kandiar, Kodumburar.
8.	Avarampatti	Kandiar, Kodumburar, Osiyar, Sadaiyar, Kadavarayar, Kattaivettiar, Pallavarayar.
9.	Manaiyeripatti	Kandiar, Kodumburar.
10.	Nandavanapatti	Kandiar, Pandurar, Sadaiyar, Manakkar, Kodumburar.
11.	Punganur	Kodumburar, Malavarar, Kandiar.
12.	Velupatti*	Kandiar.
13.	Veeramarasanpettai	Madurar, Kodumburar, Mutharaiyar.
14.	Karaiyanpatti*	Kodumburar.
15.	Pudupatti	Madurar, Nattar, Kodumburar.
16.	Maduranpudukottai	Madurar, Kodumburar

* Does not have inter-marrying clans.

முத்தரையர் பட்டம் கொண்ட கள்ளர்கள் : தஞ்சை மாவட்டம் பூதலூர் வட்டத்தில் வீரமரசன்பேட்டையில் வாழும் முத்தரையர் பட்டம் கொண்ட கள்ளர் இனக்குழுவினர்.
(*Kinship and polity , Among upland kallars of tanjore district , madras university)*

Sambatiyar

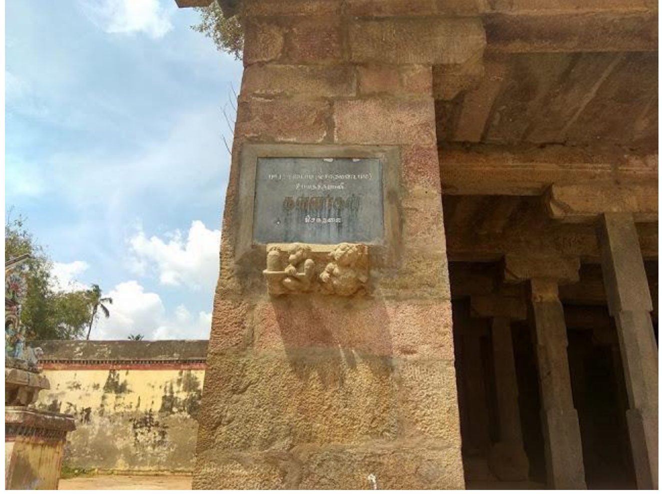

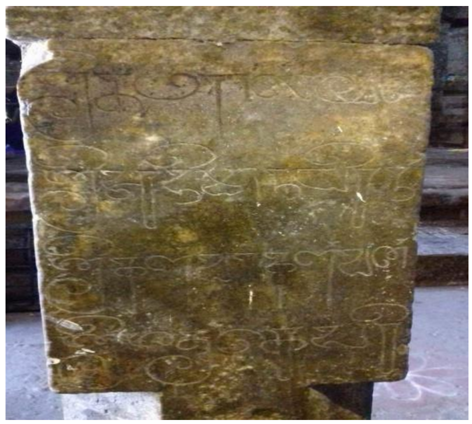

தஞ்சாவூர் மாவட்டம் திருவையாறு வட்டம்.
மீனாட்சிசுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில்.
அஷ்டபந்தன மகாகும்பாபிஷேகம்.
சி.இராசப்பா
S.வேலாயுதம்.
துரைசந்திரசேகரன்
- புரவலர்கள் -
திரு.எஸ்.சேதுசுப்பிரமணியம்,
திரு.வி.சண்முகவேலாயுதம்பிள்ளை
திரு.R.வசந்தகுமார்,

செந்தலை என்னும் இத்திருவூர் தஞ்சாவூர் - கண்டியூர் - திருக்காட்டுப் பள்ளி சாலையில் திகழ்கின்றது. இவ்வூரின் மிகப் பழமையான பெயரே திருப்பெருந்துறை என்பதாகும். பின்னாளில் சோழப் பெருமன்னர்கள் காலத்தில் திருப்பெருந்துறை 'சந்திரலேகை சதுர்வேதிமங்கலம்' என்ற மற்றொரு பெயரினையும் பெற்று விளங்கியது. தமிழ்நாட்டிலேயே ஐம்பத்தெட்டிற்கும் மேற்பட்ட குடும்புகளை (வார்டு) பெற்ற ஊர்ச்சபையினைக் கொண்டதோர் பேரூராக இவ்வூர் திகழ்ந்திருந்தது என்பதனை சோழர் சாசனங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

சந்திரலேகை என்ற கந்தர்வப் பெண் கண்வமகரிஷியின் தவத்தைக் கலைத்ததால் அவர் தம் சாபத்திற்கு ஆளானாளாம். அதன் காரணமாக அவள் பூமியில் சாபவிமோசனம் அடைதல் பொருட்டு முனிவரின் கட்டளைப்படி பிர்மாரண்யம் என்னும் இத்தலத்தை அடைந்து கடுந்தவம் புரிந்தாளாம். அவள் தவத்தின் கடுமையை அறிந்த சிவபெருமான் அர்த்தநாரி உருக்கொண்டு அவளுக்கு அருள்பாலித்தாராம்.

அவள் தம் வேண்டுகோளின்படி அவள் தவமியற்றிய பிர்மாரண்யத்திற்கு 'சந்திரலேகை' என்ற திருப்பெயரினை ஈசனே அருளினாராம் என்று அத்தலத்துப் புராணம் கூறுவதோடு, அவள் அருள்பெற்ற மாசிமாத சுக்லபட்ச சப்தமியில் அங்குள்ள காவேரி தீரத்தில் நீராடி அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் மகாதேவனை வழிபட்டால், வழிபடுவோர்க்கு மோட்சம் கிட்டும் எனவும் அத்தலபுராணமே இயம்புகிறது.

ஏழு நிலைகளையுடைய பெரிய இராஜகோபுர வாயில், கீழ்திசை வாயிலாகத் திகழ பெரிய கருங்கல் மதில் சுவருடன் வெளித் திருச்சுற்று அமைந்துள்ளது. இத்திருச்சுற்றில் அமைந்துள்ள அம்மன் ஆலயத்திற்கு எதிர்புறம் தென் திசையில் நான்கு தூண்களுடன் ஓர் அம்பலம் அமைந்துள்ளது. அருகே பல்லவர் கால திருமேனிகள் சில இடம்பெற்றுள்ளன. இந்த அம்பல மேடைக்கு ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு. அதனைக்கல்வெட்டுகளைப் படிக்கும்போது காண்போம்.

அம்மன் ஆலயத்து முன் மண்டபத்திலேயே ஈசனை நோக்கியுள்ள இவ்வாலயத்து பெரு இடபமும், பலிபீடமும் உள்ளன. இவை கடந்து இரண்டாம் திருவாயிலும் கடந்து உள்ளே சென்றால் முதல் திருச்சுற்று, முக மண்டபம், மகா மண்டபம், பரிவாராலயங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் நாம் காணலாம். கணபதியார் கோயில் மிகப் பழமையானதாகும். எடுப்பான ஸ்ரீவிமானத்தோடு மூலவர் திருக்கோயில் அமைந்துள்ளது. அதனுடன் இணைந்து ஒரு சிறு மண்டபமும் காணப்பெறுகின்றது. அம்மண்டபத்தில் தாமரை மலரில் அமர்ந்தாராக நான்கு தலைகளுடன் காணப்பெறும் வாகீச சிவனாரின் அரிய திரு வுருவம் உள்ளது.

அவர் அருகில் நான்கு தலைகளுடன் கூடிய பிரமன் திருமேனியொன்றும் இடம் பெற்றுள்ளது. கருவறையின் வாயிலை இரண்டு அழகிய துவாரபாலகர் சிற்பங்கள் காத்து நிற்கின்றன. மூலவரின் தற்காலத்திய திருநாமம் சுந்தரேஸ் வரர் என்பதாகும். உமையம்மை மீனாட்சியம்மை என்ற பெயரால் அழைக்கப் பெறுகின்றார். மகாமண்டபத்திற்கு முன்புள்ள முகமண்டபத்தினை கி.பி. 15ம் நூற்றாண்டில் திப்ப தேவமகாராயர் புதிதாக எழுப்பித்தார்.

நியமத்து காளாபிடாரி கோயிலின் தூண்களையும் கட்டுமானக் கற்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். அதுபோன்றே ஏழுநிலை பெரிய இராஜகோபுரத்ைதயும், திருமதிலையும் இவரே எழுப்பித்தார். அதற்கெனத் தேவையான கற்களை வடபுலக் கொள்ளையர்களால் தரைமட்டமாக்கப் பெற்ற அமண்குடி சமண ஆலயத்துக் கற்களையும், 'மீபிரம்பில்' எனப்பெறும் கருப்பூர் சிவாலயத்துக் கட்டுமானக் கற்களையும் எடுத்துவந்து செந்தலை ஆலயத்தைப் புதுப்பித்தார். அவ்வாறு அவர் சமண ஆலயத்துக் கற்களை கோபுரக் கட்டுமானத்திற்குப் பயன்படுத்தியபோது அவற்றில் இருந்த மகாவீரர், பார்சுவநாதர் போன்ற அமண் சமயத்து அருளாளர்களின் சிற்பங்களை அழிக்காமல் அல்லது அகற்றாமல் அப்படியே கட்டுமானத்தில் இடம் பெறச் செய்து அவற்றையும் காப்பாற்றியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

செந்தலை திருக்கோயிலில் பாதபந்தத் தாங்குதளத்துடன் அமைந்துள்ள விமானத்தின் கண்ட பாதங்கள் சிற்பங்கள் செதுக்கப்பெறாமல் வெறுமையாக அமைந்திருக்க, விமானத்திற்கு முன் அமைந்துள்ள மண்டபத்தின் ஒரு சில பாதங்களில் மட்டும் குறுஞ்சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. விமானத் தாங்குதளத்தின் பாத அளவுகளும் மண்டபத் தாங்குதளத்தின் பாத அளவுகளும் கணிசமாக வேறுபடுகின்றன.

நேமம் கிராமத்தின் தென்மேற்காக அமைந்த திடலில் தான் பல்லவர்காலத்து ஆயிரத்தளி என்ற சிவாலயம் இருந்துள்ளது. பல்லவப்பேரரசனின் குறுநில அரசனாக விளங்கிய பெரும்பிடுகு - முத்தரையன் காலத்தில் தான் இவ்வாலயம் தோற்றுவிக்கப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது வரலாற்று ஆய்வுகளால் உறுதி செய்யப் பெற்ற தகவலாகும்.

இரண்டாம் நந்திவர்ம பல்லவன் இதே காவிரிக்கரையில் வீரசிங்கம் பேட்டை என்ற தற்போதைய ஊரில் ஆயிரம் சிவலிங்கங்களுடன் ஆயிரத்தளி என்ற கோயிலை எழுப்பித்ததோடு அந்நகருக்கு நந்திபுரம் எனவும் பெயரிட்டு தனக்குரிய சோழநாட்டுத் தலைநகரமாக்கினான். அதே காலக்கட்டத்தில் தான் நியமத்தில் அவனுடைய குறுநில அரசன் முத்தரையன் ஆயிரம் லிங்கங்களுடன் ஒரு ஆயிரத்தளியை அமைத்தான்.

ராஜராஜசோழன் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலை எழுப்பித்தபோது நியமத்து ஆயிரத்தளி மிகச் சிறப்புடைய கோயிலாக இருந்திருக்கிறது.

அந்த ஆயிரத்தளிகோயிலிலிருந்து பூங்காலி, தேவி, ஆச்சம், சந்திரம், ஆடவல்லாள், பூமி என ஆறு நாட்டிய நங்கையர்களை அங்கு பணிபுரிய நியமித்தான் எனத் தஞ்சாவூரில் உள்ள அப்பேரரசனின் கல்வெட்டில் கூறப்பெற்றுள்ளது. பின்னாளில் வடபுலத்து கொள்ளையர்களால் ஆயிரத்தளி சிதைக்கப் பெற்றது. 1956-ல் ஏற்பட்ட காவிரி வெள்ளத்தின்போது அப்பகுதியில் ஏற்பட்ட காவிரிக்கரை உடைப்பை அடைக்க அரசுத் துறையினர் அத்திடல் பகுதியை கனரக இயந்திரங்களால் வெட்டி உடைப்பில் கொட்டும் போது அம்மண்ணோடு நூற்றுக்கணக்கான லிங்கங்களும் புதைந்து போயின. தற்போது மிகப் பிரம்மாண்டமான இரண்டு பல்லவர்கால லிங்கங்கள் மட்டுமே அங்கு எஞ்சி நின்று அருள்பாலிக்கின்றன.

ஆயிரந்தளியும், பிற சிவாலயங்களும் பின்னாளில் தரைமட்டமாக அழிந்தவை போன்றே புகழ்பெற்ற “நியமத்து மாகாளம்” எனப்பெறும் தேவி கோயிலொன்றும் அழிந்துபட்டது. அக்கோயிலின் எச்சங்களாக விளங்கிய நான்கு கல்வெட்டுத்தூண்களை பிற்காலத்தில் செந்தலை சுந்தரேஸ்வரர் கோயில் திருப்பணிக்காக எடுத்துச் சென்று அங்கு மண்டபமொன்றில் வைத்து கட்டிடம் எழுப்பியுள்ளனர். நான்கு புலவர்கள் பெரும்பிடுகு முத்தரையனைப் புகழ்ந்து பாடிய பாடல்கள் அத்தூண்களில் காணப்பெறுகின்றன. கோயில் அழிந்தும் தமிழ் அழியாமல் நிலை பெற்றது ஆறுதலான தகவலாகும்.

அந்த நியமத்து காளாபிடாரிக்கு பெரும்பிடுகு முத்தரையன், மூன்றாம் நந்திவர்மபல்லவன், பாண்டியன் மாறஞ்சடையன், முதல் ஆதித்த சோழன் ஆகிய நான்கு மரபு மன்னர்கள் காலத்தில் அளிக்கப்பெற்ற கொடைகள் பற்றிய செய்திகளும் அந்த தூண்களிலேயே காணப்பெறுகின்றன. குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பாக மூன்றாம் நந்திவர்ம பல்லவனின் தேவி கண்டன் - மாறன் பாவை ஐராவதீஸ்வரர் கோயிலுக்கு மாற்று குறையாமல் அளித்த 5 கழஞ்சு பொன் போன்றே நியமத்து காளாபிடாரிக்கு (தேவிக்கு) முன் நந்தாவிளக்கு எரிப்பதற்காக 12 கழஞ்சு பொன்னை முதலீடு செய்தான் என்பது நோக்கத்தக்கதாகும்.

இங்குள்ள தட்சிணாமூர்த்தி மிகவும் சக்திவாய்ந்தவராக கருதப்படுகிறார். வட பிரகாரத்தில் பத்மநாபப் பெருமாள், மகாலக்ஷ்மி சன்னதி உள்ளது. இத்தலத்தில் உள்ள கிணறு “அனந்த தீர்த்தம்” என்றும் ஆதிசேஷன், பெருமாளின் தாகத்தை தணிப்பதற்காக ஏற்படுத்திய தீர்த்தம் ஆகும். ஸ்ரீ வைகுண்ட ஏகாதசி அன்று இந்த தீர்தத்தை தலையில் தெளித்து கொண்டால் சர்வ பாவம் நீங்கும் என்பது நம்பிக்கை.

சிவபெருமான் பிட்டுக்கு மண் சுமந்த திருவிளையாடல் புராணம் இத்தலத்தில் இருக்கும் சிவபெருமானின் திருவிளையாடல் என்று தலபுராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. பிரமராயன் என்ற பெயர், மாணிக்கவாசகரின் பட்ட பெயரான “தென்னவன் பிரமராயன்” என்று கருதப்படுறது

ஒரு தாய் எருமை தன் கன்றை ஈனும் உயிரோட்டமான ஒரு சிற்பக் காட்சியைக் கூட சிதைக்காமல் அக்கோபுரத்தில் காப்பாற்றிய திப்ப தேவராயனின் பணி போற்றத்தக்கதாகும். முதல் திருச்சுற்றில் அம்மன் ஆலயத்திற்கு எதிரே ஒரு அம்பல மண்டபம் இருப்பதை முன்னரே குறிப்பிட்டோம். அந்த அம்பலம் பிற்காலத்தில் புதுப்பிக்கப்பெற்றதெனினும் அப்பகுதியில் பழம் சுவடுகள் பல அப்படியே உள்ளன. கி.பி. 880ல் இராஜகேசரிவர்மனான முதலாம் பராந்தக சோழன் காலத்தில் வெட்டுவிக்கப் பெற்றுள்ள இவ்வாலயத்து கல்வெட்டு சாசனம் ஒன்று அந்த அம்பல மண்டபம் பற்றிய சுவையான தகவலை அளிக்கின்றது. அக்கல்வெட்டு வாசகங்களை இனிக் காண்போம்.

“ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கோராஜகேசரி வர்மர்க்கு யாண்டு 6 ஆவது. ஆர்க்காட்டுக் கூற்றத்து பிரம்மதேயம் சந்திரலேகை சதுர்வேதி மங்கலத்து பெருங்குறி சபையோம் இவ்வூர் ஐம்பத்து மூன்றாம் குடும்பில் பாரத பங்குக் கோயிலான் நாகநந்தி விற்ற பங்கு 1. இவ்வொரு பங்கும் இவ்வூர் பிரம்மஸ்தானத்து மீய் செங்கிளி நாட்டு வெண்ணெயில் உடையான் வயிர மேக படாரன் எடுப்பித்த அம்பலத்து இருந்து நிசதியும் ஸ்ரீபாரதம் வாசிக்க பெரும்புலியூர் ஆத்ரேய கோத்திரத்து வைகானச சூத்திரத்து சிங்கி நந்தீஸ்வர பட்டனுக்கு இறையிலியாகக் கொடுத்தோம் சபையோம். இந்நிலம் பின்பு இப்பங்கு உண்பார் இவ்வூர் பிரம்மஸ்தானத்தே இருந்து நிசதியும் ஸ்ரீபாரதம் வாசித்து உண்பதாக.

இப்பங்கொன்றும் சந்திராதித்த வத் இறையிலியாகப் பணித்து கல்மேல் வெட்டிக் கொடுத்தோம் பெருங்குறி மகாசபையோம்.” இத்திருக்கோயிலில் வெண்ணாயில் என்ற ஊரினைச் சார்ந்த வயிர மேக படாரன் என்பான் ஓர்அம்பலத்தை எழுப்பிக்க அதில் நாள்தோறும் மக்களுக்காக பாரதம் வாசிக்க பெரும்புலியூர் சிங்கி நந்தீஸ்வரபட்டன் ஒப்புக் கொண்டு அப்பணிக்காக அவ்வூரில் நிலக்காணியைப் பெற்றான் என்பதும், பின்னாளில் அந்நிலத்தை யார் ஒருவர் அனுபவித்தாலும், அவர் அம்பலத்தில் பாரதம் சொல்லும் பணியை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்றும், இந்நடைமுறை சந்திரன், சூரியன் உள்ளளவும் தொடர வேண்டும் என்பதும் சாசனம் கூறும் செய்தியாகும். ஒரு காவியமான மகாபாரதம்

நாளும் மக்களுக்காக படிக்கப் பெற்ற ஆலயமே செந்தலை சிவாலயமாகும்.

பராந்தக சோழன் காலத்தில் இவ்வூர் அருகே வீரசிகாமணிப் பேரேரி என்ற ஒரு பெரிய ஏரி மன்னன் பெயரால் வெட்டப் பெற்றது என்பதும், அதன் பராமரிப்புப் பணியினை கனகஸேன படாரர் என்ற சமணத் துறவி ஒருவர் மேற்கொண்டதாகவும், ஆலய கோபுரத்திலுள்ள பராந்தக சோழனின் கல்வெட்டு கூறுகின்றது. அவ்வேரி தற்போது அல்லூர் அழிசிக்குடி ஏரி என்ற பெயரில் திகழ்கின்றது. பின்னர் இராஜேந்திர ே◌சாழனின் சேனாபதி ஜெயமூரி நாடாள்வான் என்பானும் அந்த ஏரியைக் காத்த திறத்தை செந்தலை ஆலய கல்வெட்டுகளே எடுத்துரைக்கின்றன.

செந்தலை சிவாலயத்து முக மண்டபம் நியமித்து களாபிடாரி கோயிலின் தூண்களால் எடுக்கப் பெற்றது என்பதை முன்பே கண்டோம். அத்தூண்களில் பெரும் பிடுகு முத்தரையனின் புகழினை பாச்சில் வேள் நம்பன், கோட்டாறு இளம் பெருமானார், பவதாயமங்கலத்து குவாவன் காஞ்சன், ஆசாரியர் அநிருத்தர் ஆகிய நான்கு புலவர் பெருமக்கள் புகழ்ந்து பாடிய பாடல்கள் அப்படியே அதில் பதிவு பெற்றுள்ளன. நியமத்து கோயில் அழிந்த போதும்கூட பின்னாளில் திப்ப தேவராயன் செய்த செயலால் பெரும் பிடுகு முத்தரையனின் பெரும் புகழும், வீரமும் அப்படியே அழியாமல் செந்தலையில் காப்பாற்றப்பட்டுள்ளது. தமிழ் இலக்கியத்தையும், வரலாற்றையும் காத்த பெருமை அவனுக்குண்டு.

அங்குள்ள தூண்களில் பல்லவ கிரந்த எழுத்துகளில் சுவரன் மாறனின் பட்டப் பெயர்களான ஶ்ரீமாறன், ஶ்ரீசத்ரு கேசரி, ஶ்ரீகள்வர் கள்வன், ஶ்ரீஅதி சாஹசன், ஶ்ரீஅபிமான தீரன் என்ற பட்டப் பெயர்கள் எல்லாம் பொறிக்கப் பெற்றிருப்பதை நாம் காணலாம். மேலும் பல்லவன், பாண்டியன், முத்தரையன், சோழன் ஆகிய நான்கு மரபு மன்னர்கள் காலத்தில் நியமித்து காளாபிடாரிக்குச் செய்த கொடைகள் அனைத்தும் இங்குள்ள தூண்களிலேயே காணப்பெறுகின்றன. அற்புதமான செந்தலை சுந்தரேஸ்வரர் ஆலயம் அறநிலையத்துறையினரின் பராமரிப்பின்றி அழிவை ே◌நாக்கிச் செல்வது வேதனை அளிக்கின்றது.

வதனஸ்மர மாங்கல்ய க்ருஹதோரணசில்லிகா
மன்மதனுடைய மங்களகரமான அரண்மனைக்கு சமமான முகத்தில், அங்கு கட்டப்பட்டிருக்கும் தேர்ச்சீலை போன்ற புருவங்களை உடையவள்.

"வக்த்ர லக்ஷ்மீ பரீவாஹ சலன் மீனாப லேசனா" தன் முக ஸௌந்தர்யம் என்கிற பிரவாகத்தில் ஓடும் மீன்கள்போன்ற கண்களை உடையவள். மீன், தன் குஞ்சுகளை, தன் பார்வையாலேயே வளர்ப்பதுபோல அம்பாள் சகல உலகையும் தன் கண்களினாலேயே ரட்சிக்கிறாள். அதனாலேயே அவள் மீனாட்சி, மீனலோசினி. "நவ சம்பக புஷ்பாப நாஸாதண்ட விராஜிதா" புதிதாக மலர்ந்திருக்கும் சம்பக புஷ்பத்தைப் போன்ற கூர்மையான நாசியை கொண்டு சோபை பெற்று விளங்குகிறவள்.

விடியலை நோக்கி களப்பிரர்" என்று பேராசிரியர் சவரிமுத்து எழுதிய வரலாற்றில் : கரிகாலன் தாய் வழியில்வந்த கள்ள மரபினரும், முத்தரைய கள்ளரும் ஒன்றாய் பல்லவன் சிம்ம விஷ்ணுவை எதிர்த்து மறைந்தது இருந்து தாக்க படைகள் தங்கியிருந்த இடமே துவாக்குடி(இரண்டு குடி) என்கிறார்.

புதுக்கோட்டை மாவட்டம் ஆலங்குடிப் பகுதியில் உள்ள கள்ளர் ஜாமீன் முத்தரையர், சின்ன வன்னியனார் என்றும், வழுவாடித் தேவர் என்றும் பட்டம் புனைந்திருந்தனர்.

"கள்வர் கள்வன் " எனும் சொல்லாடல் : ஓர் ஆய்வு

கள்வர் கள்வன் சுவரன் மாறன்

சொற்புகு தொண்டைக் கனிபுகு தூமதி போன்முகத்தாள்
பொற்புக வெற்புப் பகுதிகண்டாய்புக ழிப்பொருதார்
கற்புக விற்புகக் கண்டவன் கள்வர்கள்வன் தஞ்சை
நற்புக ழான்கரம் போற்கொடை காலுங் கருமுகிலே. - என்றுள்ளது.

கிபி 8-9 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்தின் தஞ்சை, வல்லம் ஆகிய பகுதிகளை ஆட்சி செய்தவர்கள் முத்தரையர் எனும் மன்னர் வம்சத்தினர். இவர்கள் கல்வெட்டுகளில் தங்களை ஸ்ரீ கள்வர் கள்வன் என்றும் ஸ்ரீ களவர களவன் எனும் குறித்துள்ளனர். (Epigraphica indica vol 13)

இதற்கான விளக்கம் கள்ளர்களில் சிறந்த கள்வன் , கள்ளர்களுக்கு தலைமையான கள்வன் என இந்திய தொல்லியல் துறையும், தமிழக தொல்லியல் துறையும் தங்களது வெளியீடுகளில் குறித்துள்ளனர்.(Epigraphica indica vol 13 / Inscriptions of pudukkottai state : No 216/Studies in south indian jainism)

கள்வர் கள்வன் எனும் சொல்லாடலைப்போல வரலாற்று ஆவணங்களில் பயின்று வரும் மற்ற எடுத்துக்காட்டுகளை காண்போம்

பாண்டியரின் வேள்விக்குடி செப்பேடு(கிபி 8 ஆம் நூற்றாண்டு)
வேந்தர் வேந்தன்:-

வேள்விகுடிச் சாசனம் 23

42. ருந்து வேலே சூழ்ந்த வியலிடத்துக் கோவும் குறும்பும் பாவுடன் முருக்கிச் செ

43. ங்கோ லோச்சி வெண்குடை நீழற்றங்கொளி நிறைந்த தரணி மங்கையைப் பிறர்

44. பாலுரிமை திறவிதி னீக்கித் தன்பாலுரிமை நன்கன மமைத்த மானம்பே

45. ர்த்த தானே வேந்தன் றெடுங்காமன்னரொளி நகரழித்த கடுங்கோனென்னுங் கதி

46. ர் வேற் றென்னன் [॥ *] மற்றவற்கு மகனாகி மஹீதலம் பொது நீக்கி மலர் மங்கை ஒ

[1] நான்காம் ஏடு—பின்புறம்

47. டு மண வயர்ந்த அற்றமி லடர் வேற்றானே ஆதிராஜ அவனி சூளாமணி எத்தி

48. றத்து மிகலழிக்கு மத்தயானே மாரவர்ம [॥ *] மற்றவற்கு மருவினிய ஒருமகனா

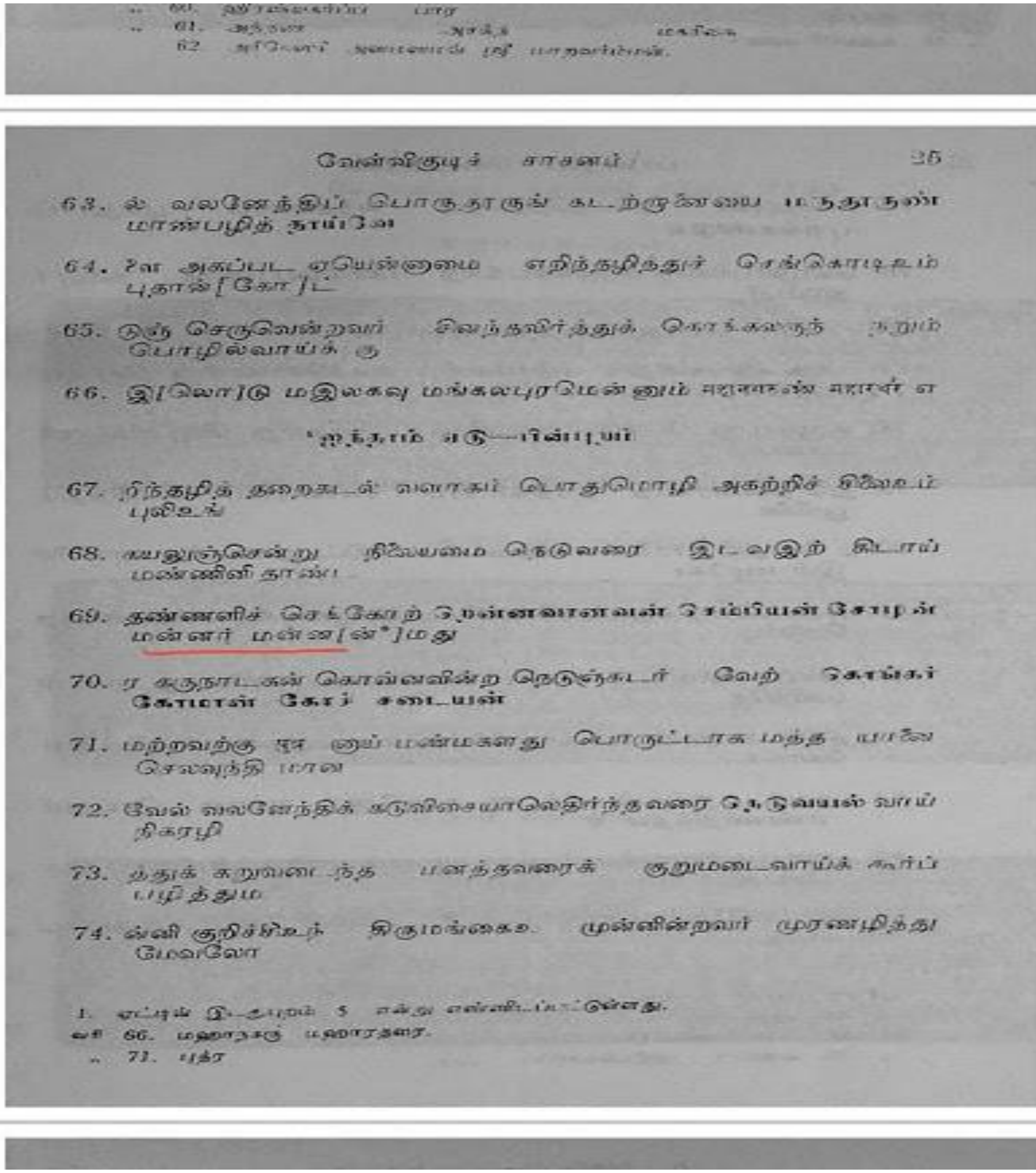
49. கி மண்மகளை மறுக்கடிந்து விக்ர த்தின் வெளிப்பட்டு விலங்கல் வேல்பொ

50. றி வேந்தர் வேந்தன் சிலேத் தடக்கைக் கொலேக் களிற்றுச் செழியன் வானவன்

51. செங்கோற் சேந்தன் [॥*] மற்றவற்குப் பழிப்பின்றி வழித்தோன்றி உதயகிரிமத்ய

1. ஏட்டின் இடதுபுறம் 4 என்று எண்ணிடப்பட்டுள்ளது.
வரி 45 மஹீதலம்
,, 47. ஆதிராஜன்
,, 48. மாறவர்மன்
,, 49. விக்ரம
,, 51. உதயகிரி மத்ய

கிபி 8 ஆம் நூற்றாண்டில் வெளியிடப்பட்ட வேள்விக்குடி செப்பேட்டில் பாண்டிய மன்னன் சேந்தன், என்பவர் வேந்தர் வேந்தன் என போற்றப்படுகிறார். வேந்தர் வேந்தன் என்பது பொருளாக வேந்தர்களில் சிறந்த வேந்தன், என பொருள்படுகிறது. வேந்தர்களுக்கு எதிரியான வேந்தன் அல்லாதவர் என பொருள் தராது.

வேள்விக்குடிச் சாசனம் 25

63. ல் வலனேந்திப் பொருதாருங் கடற்றுன்னயை மருதூர்நன் மாண்பழித் தாய்லே

64. லை அகப்பட ஏயென்றைமை எறிந்தழிந்துச் செங்கொடிஉம் புதான்[கோ]ட்

65. டுஞ் செருவென்றவர் சிவந்தலிர்த்துக் கொக்கலநந் நறும் பொழில்வாய்க் கு

66. இ[லோ]டு மிலகவு மங்கலபுரமென்னும் மஹாநகர் மஹாவ் எ

¹ஐந்தாம் ஏடு—ரின்புறம்

67. ரிந்தழித் தறைகடல் வைாகம் பொதுமொழி அகற்றிச் சிலைஉம் புலிஉங்

68. கயலுஞ்சென்று நிலையமை நெடுவரை இடவஇற் கிடாய் மண்ணினி தாண்

69. தண்ணளிச் செங்கோற் றென்னவானவன் செம்பியன் சோழன் மன்னர் மன்ன[ன்*]மது

70. ர கருநாடகன் கொல்லவின்ற நெடுஞ்சுடர் வேற் கொங்கர் கோமான் கோச் சடையன்

71. மற்றவற்கு ஈ ஞய் மண்மகளது பொருட்டாக மத்த யானை செலவுந்தி மால

72. வேல் வலனேந்திக் கடுவிசையாலெதிர்ந்தவரை நெடுவயல் வாய் நிகரழி

73. த்துக் கருவடைந்த பனந்தவரைக் குறுமடைவாய்க் கூர்ப் பழித்தும

74. ன்னி குறிச்சிஉந் திருமங்கைஉ முன்னின்றவர் முரணழித்து மேவலோ

1. ஏட்டின் இடப்புறம் 5 என்று எண்ணிடப்பட்டுள்ளது.
வரி 66. மஹாநகரு மஹாரதரை.
" 71. புத்ர

வேள்விக்குடி செப்பேட்டில் பாண்டியன் கோச்சடையன், " மன்னர் மன்னன்" என போற்றப்படுகிறார். மன்னர்களுக்கெல்லாம் மன்னன் , மன்னர்களில் சிறந்த மன்னன் என போற்றப்படுகிறார்.

புறநானூறு

****

"ஒரு சிறை இருந்தேன்; என்னே! 'இனியே,
அறவர் அறவன், மறவர் மறவன்,
மள்ளர் மள்ளன், தொல்லோர் மருகன்,
இசையின் கொண்டான், நசை அமுது உண்க' என"

-----புறநானூறு பாடல் 399----

399. கடவுட்கும் தொடேன்!

புறநானூறு

Sambatiyar

மறவர் மறவன்:-

புறநானூற்றில் தாமான் தோன்றிக்கோன் " மறவர் மறவன் " என போற்றப்படுகிறார். மறவர் மறவன் என்பது மறவரில் சிறந்த மறவர், வீரர்களில் சிறந்த வீரர் என போற்றப்படுகிறார்.

அறவர் அறவன்:-

மேற்கூறப்பட்ட பாடலான புறநானூறு 399 ல், தாமான் தோன்றிக்கோன் " அறவர் அறவன்" என போற்றப்படுகிறார்.
அறவர் என்பதன் பொருள் " தருமம் செய்பவர் " என பொருள்.
இதன் பொருள் தருமவான்களில் சிறந்த தருமவான், அறம் செய்பவர்களில் சிறந்தவன் என பாராட்டப்படுகிறார்.

மள்ளர் மள்ளன்:-

தாமான் தோன்றிக்கோன், மள்ளர் மள்ளன் என புகழப்படுகிறார். மள்ளர் என்பதற்கு வலிய உடம்பினை

உடையவர் என பொருள்படும். மள்ளர் மள்ளன் எனும் புகழ்மொழி மூலம் மள்ளர்களில் சிறந்த மள்ளர் என இவர் போற்றப்படுகிறார்.

பெரும்பாணாற்றுப்படை :-

****

'தொண்டையோர் மருக!
மள்ளர் மள்ள! மறவர் மறவ!
செல்வர் செல்வ! செருமேம் படுந'
- பெரும்பாணாற்றுப்படை-(454-458)

மள்ளர் மள்ளன்:-

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் தொண்டைமான் இளந்திரையன் மள்ளர் மள்ளன், எனும் அடைமொழியில் போற்றப்பட்டுள்ளார். மள்ளர்களில் சிறந்த மள்ளர் என புகழப்படுகிறார்.

மறவர் மறவன்:-

தொண்டைமான் இளந்திரையனின் வீரம் " மறவர் மறவன்" எனும் அடைமொழிகளால் குறிப்பிடப்படுகிறது. மறவர்களில் சிறந்த மறவர் என போற்றப்படுகிறார்.

செல்வர் செல்வன்:-
தொண்டைமான் இளந்திரையனின் செல்வ வளம் இங்கு பாராட்டப்படுகிறது. செல்வர் செல்வன் என செல்வர்களில் மிக்க செல்வமுடையவன் என போற்றப்படுகிறார்.

வீரர் வீரன்

(*A. R. No.* 178 *of* 1921).

MŌRIJONA, NEAR RAṄGAMPĒṬṬAI, GUDIYATTAM TALUK, NORTH ARCOT DISTRICT.

ON A ROCK TO THE SOUTH OF THE VILLAGE.

This inscription consists of a single Tamil verse in the *Kaṭṭaḷaikkalitturai* metre praising **Pallavāṇḍār** *alias* **Vīrarvīraṉ-Kāḍavarāyar, 'who conquered Toṇḍai-maṇḍalam'** and who was the son of **Kūḍal-Āḷappiṟandār**. The same verse is also found as the third verse in the Atti record of Pallavāṇḍār *alias* Kāḍavarāyar (No. 125 above) and thus establishes that both the Atti and Mōrijona inscriptions belong to the same chief.

[1] This surname is also assumed by Nīlagaṅgaraiyar, an officer under Kōpperuñjiṅga (*A.R.* No. 41 of 1893 and *Ep. Ind.* Vol. VII, p. 166).

Text.

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [||*] கூடல் ஆளப்பிற[ந்த]ார் மகனார் தொண்டைமண்-
2 டலங்[கொ]ண்ட பல்லவ[ா]ண்டாரான வீரர்வீரன் காடவரா-
3 யர் தா. . . [கூர]ாழியெந்திய பல்லவ[ற்]குக் கூடல்மன்ன-
4 வற்குப் [பாரா]ழி சூழ்ந்திசைபரிக்கு[ப் ப]ந்திபண்டடைத்த
5 நீராழி [வெழுங்]கணிராடு மாமடு நின்ற கொற்றப் பொராழி
6 வெற்பிவன் செ[ச]ங்கொல் நடக்கும் பெருவழியெ [||*]

வட ஆர்க்காட்டில் கிடைத்த கிபி 12 ஆம் நூற்றாண்டை சேர்ந்த கூடலூர் ஆளப்பிறத்த காடவராயரின் கல்வெட்டில், (178 of 1921) , "தொண்டை மண்டலங்கொண்ட பல்லவாண்டாரான வீரர் வீரன் காடவராயர்" எனும் வரிகள், காடவராயரை வீரர் வீரன் என போற்றுகின்றன.

இங்கு வீரர் வீரன் என்பதன் பொருள் வீரர்களில் சிறந்த வீரன் என்பது எளிதாக விளங்கும். சங்க இலக்கியங்களில் மறவர் மறவன் என மன்னர்கள் போற்றப்பட்ட முறை பிற்காலத்திலும் தொடர்ந்துள்ளது.

கொற்றவர் கொற்றவன்

பழமையான தமிழ் நூலான வில்லிபாரதத்தில், பதினெட்டாம் போர் சருக்கத்தில்
" நெறிபடற கொற்றவர் கொற்றவன் தானும்"
என துரியோதனன் போற்றப்படுகிறார்.

கொற்றவர் என்பதற்கு வெற்றியுடையோர், மன்னர் ஆகிய பொருட்கள் உள்ளன. மன்னர்களில் சிறந்த மன்னர், வெற்றியாளர்களில் சிறந்த வெற்றியாளர் என துரியோதனன் போற்றப்படுகிறார்.

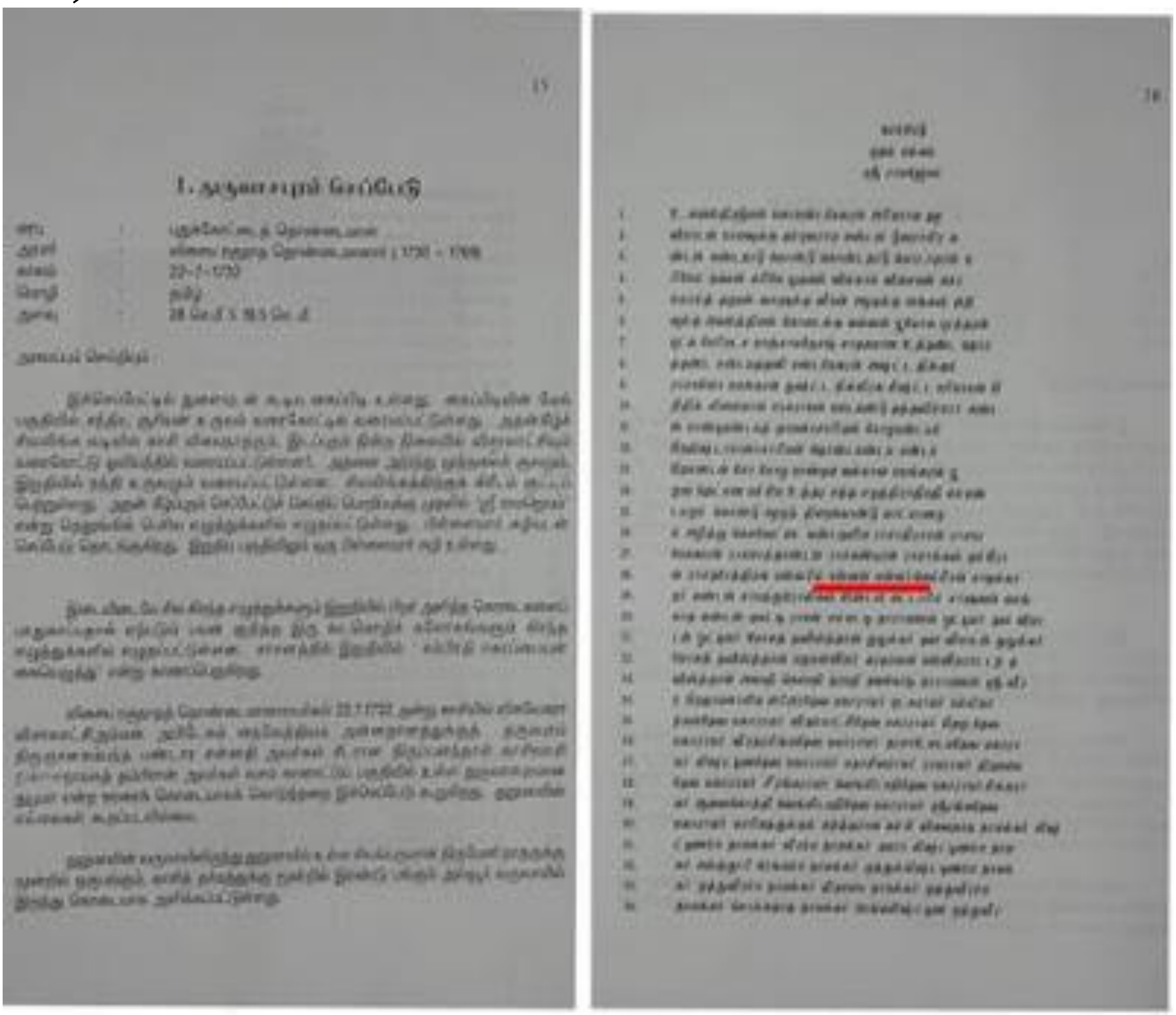
தேவர் தேவன்

கிபி 9 ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட திருவாசகத்தில், திருப்பெருந்துறை கடவுள் " தேவதேவன்" என போற்றப்படுகிறார்.

இங்கு கடவுளர்கள், தேவர்கள் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். தெய்வங்களின் தலைவரான சிவபெருமான் தேவதேவர் என போற்றப்பட்டுள்ளார். அதாவது தேவர்களாகிய கடவுளர்களின் தலைவர் என குறிப்பிடப்படுகிறார்.

அல்லாள இளையான் செப்பேடு:-
கிபி 1662 ஆம் சேர்ந்த அல்லாள இளையான் செப்பேடு, வேட்டுவ குல மக்கள் காசி தம்பிரான் மடத்திற்கு அளித்த கொடை பற்றிய தகவலை தருகிறது. இச்செப்பேட்டில் கடவுள் " தேவர் தேவன்" என போற்றப்பட்டுள்ளார். தெய்வங்களின் தலைவரான தேவர் தேவன் என போற்றபடுவதை இந்த சொற்றொடர் உணர்த்துகிறது.

மன்னரில் மன்னன்

கிபி 1732ல் புதுக்கோட்டை மன்னர் விஜய ரகுநாத தொண்டைமான் வெளியிட்ட துருவாசபுரம் செப்பேட்டில், " மன்னரில் மன்னன" எனும் அடைமொழியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். மன்னரில் மன்னர்,

மன்னரில் சிறந்த மன்னர் என போற்றப்பட்டுள்ளார்.

மேலே கூறப்பட்ட சான்றுகள் நமக்கு உணர்த்துவது யாதெனில், கள்வர் கள்வன், மறவர் மறவன் போன்ற சொற்றொடர்கள் குறிப்பிட்ட குழுவையோ, பிரிவையோ சேர்ந்த ஒரு தலைவனை , அக்குழுவின் சிறந்த வல்லவனை குறிப்பதற்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

கிபி 893ல் முதலாம் ஆதித்த சோழன் கால கல்வெட்டில், மார்பிடுகு திருக்கோட்டியூர் கள்ளன் அமரக்காலன் எனும் ஆனையுடையான் அளித்த கொடை பற்றி கூறுகிறது.

இந்த மார்பிடுகு அரையன் முத்தரைய மன்னர் வம்சத்தில் உதித்தவன் என தொல்லியல் துறை விளக்கியுள்ளது. (169 of 1928)

கள்வர் கள்வன் என பெரும்பிடுகு முத்தரையர், சுவரன் மாறன், மாறன் ஆகிய மன்னர்கள் தங்களை அடையாளப்படுத்தியுள்ளனர். இவர்களின் வழிவந்த மார்பிடுகு அரையன் அமரக்காலனும் தன்னை கள்வர் குலத்தவன் என குறித்துள்ளார்.

செம்பிய முத்தரையர் மற்றும் மான முத்தரையர் பட்டம் பூண்ட கள்ளர்கள் இன்றும் முத்தரையர்கள் ஆட்சி செய்த திருக்காட்டுப்பள்ளி வட்டாரத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். செந்தலை மற்றும் செம்பியன்களரி ஆகிய கோயில்களில் கள்ளர்களே முதல் மரியாதை பெறுகின்றனர்.

முத்தரைய மன்னர்கள் தங்களை தஞ்சைகோன், வல்லக்கோன் முதலிய பட்டங்களில் அழைத்துக்கொண்டனர். முத்தரையர் மன்னர் வழிவந்த கள்ளர்கள் இன்றும் தஞ்சரையர், வல்லத்தரசு முதலிய பட்டங்களை சுமந்து வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

முத்தரைய மன்னர்கள் கள்ளர் மரபினர் என கூறும் நூல்களில் சில:-

* *Epigraphica indica vol 13 (1915-1916) இந்திய தொல்லியல் துறை*
* *கள்ளர் சரித்திரம் , ந.மு.வே.நாட்டார்(1923), நாட்டுடமையாக்கப்பட்ட நூல்*
* *Studies in south indian jainism, Ramasamy ayyangar (1922), சென்னை பல்கலைக்கழகம்*
* *History of pallavas of kanchi(1928), சென்னை பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறை*
* *ஆழ்வார்கள் காலநிலை (1928), மு இராகவயங்கார், தமிழ் கல்விச்சங்கம் வெளியீடு*
* *பல்லவர் வரலாறு (1944), ம. ராசமாணிக்கனார், தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழகம்*
* *Inscriptions of pudukkottai state vol 1 (2002) தமிழக தொல்லியல் துறை*
* *பாண்டியர் வரலாறு, ராஜசேகர தங்கமணி (விகடன் வெளியீடு)*

ஆய்வு:-
திரு. சியாம் சுந்தர் சம்பட்டியார்
திரு. பரத் கூழாக்கியார்
திரு . சோழபாண்டியன்

நன்றி : திரு. முத்துராஜா, திரு. செம்பியன் அரசன், திரு. கார்த்திக் காலிங்கராயர்

https://kallarkulavaralaru.blogspot.com/2018/11/